Kristine Kathryn Rusch

Vzdor

svazek 2

Kroniky fey

„Místo abychom tu byli dva, jsme tu teď tři.“

„No jasně že tři,“ podotkl Luke. „Ty, já a…“

„Ne,“ přerušil ho Coulter dřív, než stačil Adrian syna okřiknout. „Všechno je to jen energie. Stejně jako pouta nebo stopy. Energie taky všechno spojuje. A já ji cítím stejně jako sluneční paprsky.“

Adrian pevně stiskl Lukovi rameno. „Tři co?“

„Já cítím ostrov,“ pokračoval Coulter. „Vždycky jsem tu byljá a ještě někdo jiný mně podobný.“

„Kdo?“ zeptal se Adrian.

Coulter pokrčil rameny. Obrys jeho postavy se pohnul proti noční obloze. „Nevím. Někdo daleko odtud.“

„A teď je tu ještě někdo třetí?“ ujasňoval si Luke.

Coulter přikývl. „Na jihu. Tam, odkud letěla ta bludička.“

„Co to znamená?“ zeptal se Luke.

Ale Adrian to věděl. T o bylo to, o čem Feyové mluvili, to, nač všichni mysleli. Konečně dorazily posily a nějakým způsobem pronikly do jižních hor.

S čarodějem.

Jak to vlastně Rugar nazýval čaroděje?

Nejmocnější z Feyů.

Kristine Kathryn Rusch

pentalogie Kroniky Fey

Oběť – svazek 1
Oběť – svazek 2
Podvrh – svazek 1
Podvrh – svazek 2
Rival – svazek 1
Rival – svazek 2
Vzdor – svazek 1
Vzdor – svazek 2
*Vítěz – svazek 1**
*Vítěz – svazek 2**

** vyjde v 1. pol. 2004*

Kristine Kathryn Rusch

pentalogie

Kroniky Fey

Vzdor

svazek 2

4

KRISTINE KATHRYN RUSCH

THE FOURTH BOOK OF FEY

THE RESISTANCE

PART 2

Published by agreement with the autor
and the author´s agents.
Translated from a Bantam Spectra book, 1998 edition
Copyright © 1998 by Kristine Kathryn Rusch Czech
translation © 2004 by M. Polová Cover ilustration © 2004 by
R. Čermák Czech Edition © 2004 by V. Soukup – Wales All
Rights Reserved
ISBN 80-86390-74-8

MYSTÉRIUM

(dokončení)

Rugad nemohl spát. Seděl na terase a přes setmělé město hleděl na řeku. Noc byla černá, měsíc nevyšel, jen tu a tam na nebi slabě blikala hvězda. Řeku skoro neviděl, věděl o ní jen díky temné stuze, která se vinula mezi troskami. Ale slyšel ji dobře – ztichlou nocí se k němu neslo šumění vody valící se do Infrinského moře.

Ještě se ani nepřevlékl na spaní, seděl tu v šatech – a v kapse měl lahvičku s hlasem. S lahvičkou přivázanou k tělu spát nemohl – měl strach, aby se mu ve spánku neotevřela – ale když bděl, nosil ji všude s sebou.

Přestal sledovat čas, ale věděl, že neuplynulo dlouho od chvíle, kdy za ním přišel Chocholík a oznámil mu, že golem byl zajat. Jenomže ta bludička si myslela, že Feyové zajali Rugadova pravnuka. Bylo to vcelku jedno, ale Rugad především nechtěl, aby se pravdu dozvěděli vojáci, a tak zavázal Chocholíka mlčením, slíbil mu povýšení a zvláštní pravomoci, a pak ho poslal, ať si jde po svém.

Chtěl se s golemem setkat o samotě. Golemové jsou vzácní, zejména takoví, kteří vydrželi déle než dva roky. Tomuto bylo osmnáct a už se jednou roztříštil. Musí mít nějakou vlastní moc, která mu umožnila zůstat tak dlouho naživu.

Vlastní moc.

Však Rugad zjistí, odkud se ta moc bere. Při troše štěstí to golem ani nepozná. A jemu to poskytne zbraň, jakou ještě neměl. Už se nemohl dočkat. Zatím toho golema viděl jen jednou – když zachránil život králi Nicholasovi – tehdy se roztříštil a v nastalém zmatku se Nicholasovi podařilo uprchnout. Divné, že toho tvora nenašli s Nicholasem. Za tím musí něco být a on na to přijde.

Za ty týdny, kdy se zotavoval, už přišel na jiné věci. Zjistil, jaké místo golem zaujímá v ostrovní společnosti. Ostrované se domnívali, že je to pravý královský syn.

Na ostrově vládl patriarchát, stejně jako u mnoha jiných národů, s nimiž se za léta panování setkal. Ostrované za celé své dějiny nedosáhli takového stupně osvícenosti, aby dovolili vládnout ženám. Královský rod se táhl po meči. Království se předávalo mužům.

I kdyby jeho pravnučka – ta odhodlaná dívka s jiskrnýma očima – i kdyby chtěla vládnout, nemohla by.

Ta ne.

Nicholas by místo ní raději nechal vládnout toho golema, než aby předal vládu synovi vychovanému u Feyů.

A to hovořilo samo za sebe.

Když byl ještě upoután na lůžko, často přemítal, jak asi Nicholas hodlal vyřešit pokračování královského rodu s golemem jako svým nástupcem. Golem je doslova z kamene. Pokud má nějakou vlastní magii, jako že tento zjevně ano, bude žít dlouho, ale ani to mu nezajistí potomstvo.

Byly by snad vydávány děti jeho dcery za golemovy? Bylo by to vůbec při veškerém tom služebnictvu v paláci možné?

Ne že by na tom ještě záleželo.

Teď patřil Modrý ostrov Rugadovi a Nicholasovy pletichy, týkající se jeho dětí, teď Rugadovi jen hrály do ruky. Rugad zajal to, co ostrované považovali za dědice trůnu.

Následníka.

A čím více se golemova magie zakládá na Mocnostech a Mystériích, tím spíš je golem jen prázdným listem papíru. Rugad věděl dost na to, aby v nic lepšího nedoufal – a navíc ho Nicholas opustil.

Takto se člověk k živému golemovi, který má svou vlastní osobnost, zachová jen vzácně.

Golem byl nalezen s nějakým černohábitou nedaleko vyhořelé Svatyně. Nikdo z jeho takzvané rodiny nikde poblíž nebyl. Ten Černohábita byl tentýž, který ho zachránil a vyvedl z paláce.

Třeba golema vůbec nestvořili Feyové. Nebo třeba ano, ale pak získal většinu své moci od černohábitů.

To bude muset Rugad zjistit.

I to by mu mohlo nahrát. Většina černohábitů zemřela. Dnes ráno vyvraždil celou skupinu. Když zjistil, že už s nimi golem není, nechal svým krvežíznivým vojákům volnou ruku. Vraždění proběhlo rychle a nemilosrdně.

Soudil, že to byla poslední skupina černohábitů v Jahnu.

Zbývající černohábité, pokud vůbec ještě nějací zbyli, budou příležitostně povražděni, ať už je Feyové najdou na venkově nebo je odhalí při pokusech vzkřísit víru, což mívají tihle lidé ve zvyku.

Zarazí jim to, vyvraždí je a ten jejich výtvor pak bude sloužit jeho záměrům, ne jejich.

Usmál se a pohodlně se v křesle opřel.

Skoro litoval, že svým vojákům nenařídil, aby golema nesli jahnskými ulicemi. Alespoň by se mohl dívat, jak pochodují. Takhle se museli plahočit labyrintem podzemních chodeb pod městem.

Chodby se však ukázaly být užitečné. Usoudil, že mu postupem času prokážou ještě větší užitek.

Nelíbilo se mu však, že ztratil Nicholase a že není schopen vypátrat svá pravnoučata. Ale bral to tak, jak to bylo. Jako nezdar a jenom nezdar.

Ozvalo se zaklepání na dveře a Rugad se spokojeně usmál. Nemohl mluvit natolik nahlas, aby mohl z terasy

příchozího vyzvat, ať vstoupí. Pomalu vstal, vešel dovnitř a co nejhlasitěji zvolal: „Vstupte.“

Dveře se otevřely. Síň zaplnil oddíl strážných s Mudřecem v čele.

„Vedeme ti vězně,“ pravil Mudřec.

„Vezměte ho dovnitř,“ nařídil Rugad. Už si začínal na bolest při mluvení zvykat. Už ho tolik nepřekvapovala a tak už ji tolik nevnímal. Věděl, jakou cenu zaplatí pokaždé, když otevře ústa.

Mudřec se natáhl za sebe a postrčil golema dopředu. Byl takový, jak si ho Rugad pamatoval: vysoký, štíhlý, vypadal jako Fey a v obličeji připomínal Nicholase. Nicméně jeho oči vypovídaly o kamenné podstatě. Břidlicově šedé, jako u všech golemů. A i kdyby to neprozrazovaly oči, prozradila by to popraskaná kůže. Každý, kdo už někdy nějakého golema viděl, by poznal, že toto je golem, který se nejméně jednou roztříštil, i když Rugad by se dohadoval, že se málem rozpadl už někdy předtím.

Golem na něj hleděl s nehybným, kamenným výrazem, což nebyla pro jeho pána žádná čest, ale Rugada to nepřekvapovalo. Golem vyrůstal u ostrovanů a pravděpodobně prvních pár let ani nevěděl, co je vlastně zač. Možná ani neví, že teď je jeho pánem Rugad.

Mudřec ho přivlekl doprostřed síně a nechal ho stát u dvojice čalouněných židlí před pohovkou. Stráže se sbíraly k odchodu, ale Rugad je zvednutím ruky zadržel.

„Chci mít pět vojáků na stráži u dveří,“ nařídil, „dvě další pětice na konci síně a dalších pět na terase. Pět u hlavního vchodu a několik dalších u vchodů do podzemí.“

Velitelka stráží, žena jménem Břitka, přikývla a mlčky ukázala strážným, kdo má jít na terasu, což beze slova učinili, a když procházeli kolem Rugada, kývli mu

na pozdrav. Zbývající strážní se rozdělili. Skvěle sehraná skupina, to musí Břitce nechat. Věnoval jí uznalý úsměv.

Úsměv mu neoplatila, a to ocenil ještě víc. S rukama založenýma na hrudi zůstala stát přede dveřmi.

„Zavři dveře na terasu, Mudřeci," nařídil mu Rugad.

Mudřec pustil golema a šel ke dveřím. Rugad toho okamžiku využil a v klidu golema obešel.

Byl popraskaný a špinavý. Smrděl hnilobou. Kdyby to tak nespěchalo, nařídil by ho nechat předtím, než mu ho přivedou, umýt.

Ale na smrad byl Rugad připraven – Chocholík mu vysvětlil, za jakých okolností golema nalezli. Rugad byl zděšen. U Feyů se mrtvol dotýkali jen ti, kdo z nich vydobývali magii. Ti, kdo vydobývali magii – nebo rudokapi, kteří odporně páchli pořád.

Mudřec se vrátil, založil si ruce na hrudi a ostražitě se postavil ke golemovi.

„Děkuji, Mudřeci," pravil Rugad. „Můžeš odejít."

„Myslím, že bys s ním neměl zůstávat o samotě, pane," podotkl Mudřec.

„To také nezůstanu," odvětil Rugad. „Kdybych měl nějaké nesnáze, obrátím se na strážné."

„Pane…"

„Zdá se, že sis nějak zvykl mi odporovat, Mudřeci," poznamenal Rugad. „Tento zvyk ti zůstal zřejmě z doby, kdy jsem byl nemocný. Nebo to mám brát jako projev touhy po Černém trůnu?"

Mudřecovi se v očích mihl zděšený výraz a Rugadovi bylo jasné, že ho bude muset pro výstrahu potrestat.

„Je to jen zvyk, pane," omlouval se Mudřec, „ze dnů, kdy jsi nemohl mluvit."

Rugad se usmál. „Mluvit jsem nemohl, ale vyjadřovat jsem se přesto nepřestal. Zdá se, že ti to nějak uniklo.“

„Měl jsem o tebe starost,“ odpověděl Mudřec.

„A já si tvé starostlivosti velmi vážím,“ zalhal Rugad. „I teď. Ale teď není na místě. Nic se mi nestane.“

„Jak si přeješ,“ odpověděl Mudřec a uklonil se. Takže musí být pěkně vyděšený. Klaněl se vskutku jen zřídka.

Střelil po golemovi varovným pohledem a odebral se k odchodu. Ten golem se snad Mudřece bojí. Mnohem víc se však musí bát Černého krále. Ale soudě podle světla v břidlicově šedých očích si to uvědomuje.

„Jak ti říkají?“ zeptal se ho Rugad. Nějak mu jméno vypadlo z hlavy. Golemové obvykle nebývají tak důležití.

„Se-bas-ti-an,“ odpověděl golem. Mluvil pomalu a hlas mu skřípal jako vrzající kameny. Jak si jen někdo mohl myslet, že je to Fey? Jak si jen někdo mohl myslet, že toto je živá bytost, ne magický výtvor? Ostrované se možná nechají napálit snadno, ale jeho vnučka přece nebyla tak naivní. Diamanta bývala vždycky bystrá. Cožpak si myslela, že její velkolepý pokus dopadl tak špatně?

„Sebastian. To je ostrovní jméno.“

„Můj… otec… je… ostro-van,“ odvětil golem.

Aha, a právě v této odpovědi snad spočívá důkaz. Golem má mozek. Rugad to sice předpokládal, už když golem zachránil Nicholasovi život, ale tady měl důkaz. Golem sice neměl k Nicholasovi příbuzenský vztah, ale citové pouto ano.

„Kde je tvůj otec?“

„Ne-vím,“ odpověděl golem.

Rugad se usmál. „Řekl bys mi to, kdybys to věděl?“

„To… taky… nevím.“

A v tom spatřil opravdový povahový rys golemů. Nestál před problémem, takže ho neřešil.

„Kam jsi měl namířeno, když jsme tě našli?“

„Pryč… od… Feyů,“ odpověděl golem.

„Není žádné pryč,“ namítl Rugad. „Obsadili jsme celý ostrov.“

„Do… chodeb… se… jít… dalo.“

„Na chvíli,“ souhlasil Rugad. „Ale stejně jsme váš našli.“

„Ty… jsi… všechny… ty… lidi… zabil… kvůli… mně?“ Hlas se mu třásl. Soucit v golemovi. Jak vzácné. A to je klíč k tajemství jeho dlouhého života, pomyslel si Rugad.

Buď byl jeho tvůrce soucitný, anebo golem slouží nějakým zvláštním účelům.

Anebo obé.

„Našel jsem je díky tobě,“ odpověděl Rugad. „Posuď sám, jestli je to to samé.“

Golem se od něj odvrátil. Rugad popošel o krok blíž. Bude muset postupovat obezřetně. S celou tou magií na Modrém ostrově nesmí golema podceňovat.

„Zabil… jsi… spoustu… lidí.“

„Víc, než si myslíš,“ odpověděl Rugad.

„Proč?“

„Tomu se říká válka, drobečku,“ odtušil Rugad a potlačil úsměv.

„Ne…“ Golem zvedl hlavu. Jeho šedivé oči se zabodly do Rugadových a Rugad měl najednou vzdálený dojem, že to stvoření vědělo, že Rugad táhne na Modrý ostrov. „To… je… dobývání.“

„Ano,“ souhlasil Rugad. „Je.“

„Ale… lidé… umí-rají… To… nesto-jí… za… život… mého… otce… život… mých… přátel… lidské… živo-ty… vůbec. Já… ani… nevím.“

Rugad zamyšleně naklonil hlavu. Jak úchvatný výtvor. Tak vysoce náročné úvahy od žádného golema ještě nikdy neslyšel. Ten tvor se s ním snažil dohadovat o filosofii.

Otázkou je ovšem proč. Snaží se ho snad nějak rozptýlit? Anebo to prostě chce vědět.

Třeba se snaží odvrátit to, co považuje za blížící se smrt.

Ale zabít golema je překvapivě těžké. A on to určitě ví.

„My zabíjíme co možná nejméně lidí," odpověděl Rugad. „Potřebujeme pro říši pracující."

„Ale… to… nejsou… jen… pracu-jící… Mají…"

„Svůj život, lásky, lidi, kteří se o ně bojí. Já vím." Rugad znechuceně mávl rukou. Tohle slyšel už z tolika stran a nakolik ho golemova zvědavost zaskočila, stejně se mu nechtělo vysvětlovat něco, co je v podstatě nevysvětlitelné. V tom, co dělal, se skrývalo mnoho plánů. Feyská říše se nerozšiřovala jen kvůli potěšení z dobývání, ani z nějakého nadšení. Feyové prostě mají v úmyslu ovládnout svět, takže ho postupně dobývají.

A stejně jako Feyové mají v úmyslu ovládnout svět, hodlá Rugadova rodina vládnout Feyům. Kdyby byl golem opravdovým Feyem, rozuměl by tomu. Je to tak přirozené, jako že se Feyové rodí s určitým druhem magie. Kdo nemá žádnou, stane se rudokapem. Kdo má dlačí magii, stane se jedním z nejváženějších Feyů.

Nicméně za tím vším bylo ještě něco víc a byly to věci, o kterých Rugad nikdy nemluvil z obav, že mu ani jeho vlastní národ neporozumí. Stárnul a nadšení z krutého vraždění mu vracelo pocit mládí. Kdyby bylo po jeho, odebral by se před smrtí na nějaké rozlehlé panství v Nyei nebo by možná navštívil Eccrasianské hory. Ale neměl možnost si svobodně vybrat. Dovedl Feye až sem. A potřeboval je dostat co nejdál a

vychovat si svého nástupce. A Diamantin bratr Most by byl mizerný nástupce. Rugad raději nechal v Nyei s Mostem řadu spolehlivých rádců z obav, aby Most neudělal nějakou vážnou chybu, na kterou by Feyové těžce doplatili.

„Ty… ani… nevíš… proč… to… děláš," podotkl golem.

Tentokrát se Rugad usmál. „Ovšemže vím," odpověděl. „Jenom se mi o tom nechce se bavit s tvorem, jako jsi ty."

Natáhl se k němu a popadl ho za zápěstí. Měl chladnou, tuhou kůži. Hrubou napodobeninu kůže. Pod prsty ucítil praskliny.

Golem sklouzl pohledem na ruku a začal se mu vykrucovat. Rugad ho popadl za druhou ruku a pevně stiskl. Skrz praskliny uviděl slabá vlákna pout.

„A teď se podíváme, z čeho doopravdy jsi," pravil a strčil golemovi prst do ucha.

Uvnitř se třepetala čtyři pouta. Dvě byla přerušená, z toho jedno už dávno – vlákna zčernala a odumřela. Druhé bylo naladěno na Rugadova pravnuka – bylo dosud zlaté, i když barva už bled-la. Toto nebylo přerušeno natrvalo. Spíš jen jako by se zavřely dveře.

Rugad si vzpomněl.

Ta síla, která se objevila v Darovi, ta dravá síla, která ho popadla a vykopla z Darova těla, jako by byl jen kusem duše z feyské lampy.

Tak tohle ten čaroděj udělal. Zavřel všechna Darova pouta a Dar byl od té chvíle nedostupný.

Ale tento tvor žil s královskou rodinou. A měl ještě dvě další pouta.

Rugad nemohl vstoupit do golemova těla – na to by potřeboval mít vlastní pouto – ale mohl proniknout do nějakého stávajícího pouta. Už před léty se naučil, jak

na to, a udělal to už několikrát – naposledy, když využil Darova pouta se stínozemím, aby ho našel.

A byl vyhozen.

Cítil, jak se mu golem snaží vykroutit a bezvýsledně sebou škube. Pravděpodobně ani nechápal, co Rugad dělá. Jediné pouto, které vypadalo používaně, bylo Darovo. Ta druhá pouta tam sice byla, ale nikdo skrz ně golemovo nitro nenavštěvoval.

Ale golem byl chytrý a Rugad se zapřísáhl, že ho nebude podceňovat. Strčil prst do prvního, ještě živého pouta, které našel. Bylo to to největší, bílé, uprostřed místy načervenalé.

Pak do něj vklouzl tou částí sebe sama, která nebyla připoutaná k tělu. Svou podstatou. Tím, co tolik národů nazývá duší.

Pouto bylo široké a plné lásky a snadno se po něm putovalo.

A jak po něm putoval, uvědomil si, komu patří.

Arianně.

Jeho pravnučce.

Zjistí, kam ji Nicholas odvedl.

Ani nepředpokládal, že to bude tak jednoduché.

Podařilo se mu to na první pokus.

Už to byla léta, co Boteen naposledy jel v nějakém kočáře. A bylo to ještě déle, co jel v kočáře taženém koňskými jezdci. Majestátní pár, muž se ženou, se nechal vyhřebelcovat, nasadit si koňský postroj a zapřáhnout do kočáru. A klusali spolu jako skuteční prostí, němí tvorové, a ne jako velitelé svého oddílu, významní, svéprávní Feyové.

Až k takovým věcem dokázal Rugad své lidi dohnat.

Boteen se v kočáře pohodlně rozvaloval. Nejel sám, jela s ním celá skupina Feyů, ale ve svém kočáře byl sám. Nad ním letěly nějaké bludičky a ptakojezdci a za ním pochodovala celá pěchota. Pěchota je doprovázela pro jistotu, jako ostatně každou výpravu tohoto druhu. Kdyby se nezdařilo vyjednávání – a vyjednávání bude v tomto případě vcelku jednoduché, Rugad o tom mluvil jako o možnosti »života nebo smrti« – pak bude povolána pěchota a bludičky mezitím doletí pro pěšce.

Za ním jel další kočár, rovněž tažený párem koňských jezdců. V něm byli Rugadovi oblíbení kouzelníci, nějaký domestik (z důvodů, které musí Boteen teprve odhalit) a písař. Písař byl zvláštností. Rugad si vzal s sebou na tuto výpravu tři a ti byli po většinu času k ničemu. Ale Rugad byl přesvědčen, že musí být neustále zpravován o všem dění a navíc že musí zpravovat říši. A na to s sebou ty písaře měl.

Boteen to považoval za hloupost. Písaři mají mizivou magii a s rozumem na tom nejsou o nic lépe. Ale Rugad tvrdil, že právě proto tak skvěle zaznamenávají. Někdy používali na záznamy drahocenný papír, ale většinou hlásili události slovně – otravná záležitost, která může trvat celé hodiny a v některých případech, jako třeba v tomto, celé dny. Boteen si musel protrpět několik podrobných písařských líčení událostí a pokaždé jím na

konci zmítala touha vyrvat tomu vychrtlému, mrňavému tvorovi hlas z hrdla.

Přirozeně nic takového neudělal. Čarodějové byli už tak obávaní až až. Kdyby nezacházeli se svou magií opatrně, jak náleží, přišli by o už tak značně vratký zdravý rozum. Musel si na sebe dávat dobrý pozor. Probíhalo v něm příliš mnoho druhů magie, příliš na to, aby je zvládal, a příliš mnoho vypjatých okamžiků ho často přivádělo k nepochopitelnému jednání. Ale vzato kolem a kolem – kdyby to nejhorší, co by se mu přihodilo, bylo šílenství, tak by ještě dopadl dobře.

Otřásl se. Noc byla chladná a Boteen si nechal okénka od kočáru otevřená. Jeli po dlážděné cestě podél Cardidy. Jahn opustili už před několika hodinami a nyní mířili na severovýchod. Před odjezdem se díval do map. Po hlavních cestách se dostanou až k úpatí Rocových očí. Tam už budou cesty hůř sjízdné – v zimě dokonce někdy nejsou sjízdné vůbec – a měst je tam jen pár a daleko od sebe. Nijak netoužil bloudit po nuzném ostrovním venkově podporován pouhou hrstkou Feyů a oddílem pěchoty, který dostali pro případ, že by se někdo dostal do nesnází. Většina z nich by ani nepoznala, že se Boteen do nějakých nesnází dostal. Čarodějové měli způsoby, jak se navzájem zranit, aniž by to bylo vidět, a běžní Feyové by to dokonce ani nepochopili. Ale tento čaroděj není opravdový Fey. Je to ostrovan. A pravděpodobně nemá Boteenův výcvik. Boteen z něj měl dojem, že neprošel vůbec žádným školením. Na jednu stranu to celou záležitost usnadňovalo, na druhou stranu mu to dělalo starosti.

Boteen hlavně doufal, že ho tento čaroděj dovede k pravnukovi Černého krále. Byl by to skutečně bravurní kousek, takto si Rugada zavázat vděčností.

Pak by se mu tato výprava opravdu vyplatila. Boteen se na sedadle pohodlně rozvalil. Ale nechtěl usnout. Měl

podivný pocit, že jede v jakémsi mazaném vynálezu. Od domestiků, kteří tento kočár připravovali, zjistil, že to je původně kočár ze Svatyně. Domestici tvrdili, že ho vyčistili od všech protifeyských čar, ale než nastoupil, stejně si tu věc odmořil ještě po svém – vložil na něj tři menší zaklínadla: zbavení všech zraňujících záležitostí, odpuzování, aby se ho nic, co tu ještě náhodou zbylo a mohlo ho zranit, nemohlo dotknout, a okouzlení, aby – pokud by tam přece zůstalo něco, co by se ho pokusilo dotknout – mu to bylo příznivě nakloněno.

Nikdy se tolik nechránil, ale taky ještě nikdy nebyl vůči žádnému dopravnímu prostředku tak nedůvěřivý, takže tentokrát se rozhodl vynaložit před cestou na svou ochranu hodně vlastních sil.

Kočár byl velký a černý. Snadno by se do něj vešlo ještě několik lidí. Sedadla byla potažená sametem a Boteen ještě teď rozpoznal místa, kde kdysi byly vyšity malé meče. Rovněž zvenčí bývaly na všech rozích maličké meče. Domestici je odstranili a snažili se kočár vyčistit, jak se dalo, ale i přes množství čistících zaklínadel tu přízraky mečů zůstaly.

Během první hodiny jízdy si upřeně prohlížel ty uvnitř a snažil se tomu přijít na kloub. Viděl symboly víry v řadě zemí, ale něco takového ještě nikdy. Meč. Zbraň. Smrtící nástroj.

Nějak tomu nemohl přijít na kloub.

Prohlížel si je a prohlížel, až už dál nemohl a nařídil feyské lampě, aby se zhasla.

Od té doby seděl potmě.

Neměl co dělat. Věděl, že jedou správným směrem. Cítil, že ten čaroděj je na Krvavých útesech. Nebylo nutno sledovat stopu. Jeho stopa se klikatila, křížila se s několika dalšími, místy se zdvojovala a dvakrát vybledla. To viděl už v Jahnu. Nechtěl vodit vojáky

dokolečka. Jak Rugad poznamenal, tady byl nejdůležitější čas.

Čas a najít toho chlapce.

Boteenovi nebylo moc jasné, co vlastně bude s tím druhým čarodějem dělat. Velká nesnáz spočívala v jeho zášti k Feyům. Boteen pochyboval, že by byl ochoten vyjednávat.

Pravděpodobně bude muset toho čaroděje zabít, což je smůla. Feyové se od něj mohli mnohému naučit.

Ale někde tu je ještě ten druhý. A ten možná bude rozumnější. Teď nebyl čas si vybírat.

Zabořil se do podušek a nohy si položil nahoru na protější lavici. Samet se zachvěl a Boteena nepříjemně zasvrbělo. Hledal čáry i tam, kde žádné nebyly, ale věděl, že je lépe být ostražitý.

Rugad ho opakovaně varoval, aby ostrovany nepodceňoval.

Boteen je rozhodně podceňovat nebude. Bude vycházet z předpokladu, že druhý čaroděj možná není vyškolený, ale rozhodně je mocný. Určité výhody může získat tím, že ho zaskočí. Ale jakmile se vzpamatuje, bude to souboj rovnocenných sil.

Nebo nerovnocenných.

Koneckonců i zkušenost se v souboji počítá.

Od chvíle, kdy Feyové vtrhli na ostrov podruhé, nešel Luke v noci ven. Nicméně této noci ven vyšel a teď se co nejtišeji plížil přes kukuřičné pole.

Doneslo se mu, že si Feyové udělali základnu z jednoho statku kousek odtud na jih. Původně si to chtěl ověřit za bílého dne, jenže ho nenapadla žádná vhodná záminka. Kromě toho o sobě věděl, že je mizerný lhář a že by se mohl prozradit a Feyové by zjistili, že proti nim něco kuje.

Chtěl, aby se ukolébali ve své samolibosti. A už zaznamenal, že jejich ostražitost polevuje.

Strážní, kteří minulé dva týdny neustále obcházeli statky, už nechodili tak často. Pořád se ještě u něj na statku objevovali každý den, ale teď už jen jednou denně, ne třikrát. To samé říkali i Lukovi sousedi.

Přikrčil se v poli k zemi a přemýšlel, jak bude postupovat dál. Má co dělat. Musí si najít nějaký cíl a dát dohromady pár mužů, kteří napáchají co největší škody. Už měl i pár nápadů, jak na to.

Věděl, že se především musí vyvarovat okatého vzdoru vůči Feyům. Mnohem lepší je Feye nečekaně, potají překvapit.

To ovšem znamená žádné schůzky, žádná tajná dostaveníčka a co nejméně vysvětlování plánů předem. Cítil se jako chlapec, skoro jako tehdy, když se s otcem zúčastnili přepadení, při kterém je Feyové zajali. Otec věděl, o co půjde, ale Luke ne. Luke byl tehdy ještě mladík a šel s nimi, protože si to vyžebral.

Otec toho pak nikdy nepřestal litovat. Kdyby Luke tehdy zůstal doma, odvíjely by se jejich životy jinak.

Nekrčil by se tady na poli a nenatíral by si světlou pleť blátem.

Na otcově statku byla nejčernější prsť, jakou kdy Luke viděl. Na tento nápad přišel toho odpoledne, kdy mu přišla na statek pomáhat Jonova děvčata. Byla zdatná a ujistila ho, že přes svou protifeyskou činnost bude mít na statku všechno hotovo.

Přišel na toto: Musí Feyům ukázat, že mají své slabiny, musí jim udělat takovou díru do jejich moci, aby to nemohli nevidět. Doufal, že když se mu to povede, rozšíří se ta zpráva mezi ostatní feyské posádky a Feyové se začnou ostrovanů bát.

Ostrované měli určitou výhodu: I když Černý král připlul na ostrov s tisícovkami Feyů, přesto měli ostrované početní převahu. Cílem je ostrovany přesvědčit, aby se všichni naráz vzbouřili.

To se však nepodaří přes noc. Možná se to nepodaří ani za jeho života – počítal s tím, že za svou vzpouru proti Feyům zaplatí životem – ale podařit by se to mohlo. A on musí být tím, kdo začne.

Protože ví něco víc než ostatní.

Věděl, že i kdyby byl Nicholas mrtev, Dar žije. A že v Darových žilách proudí Rocova krev. Dar možná nezná zvyky na Modrém ostrově, ale to se naučí – a Lukův otec ho bude učit. Dar je napůl Fey, ale Coulter ho má rád. A Coulter by přece neměl rád někoho, kdo by myslel jen na blaho Feyské říše. Přinejhorším může Dar Feyskou říši a Modrý ostrov prostě sjednotit.

Přinejlepším Černého krále vyžene.

K tomu je nutné vytvořit Darovi příležitost, aby mohl svého praděda vyhnat. Je nutné Feye přesvědčit, aby z Modrého ostrova odešli. Jen velmi málo lidí však ví, jak toho docílit.

Ale Luke ano.

Sice u nich nežil, ale jeho otec ano. Otec často říkával, že největší slabinou Feyů je jejich přesvědčení, že nikdo nemůže být lepší než oni.

A proto ostrované první útok odrazili. Feyové dobyli tolik jiných zemí jen s malou armádou díky tomu, že lidem naháněli strach. Ale ostrované je zastavili svěcenou vodou a tím, že nahnali strach jim, přičemž svěcenou vodu ani všichni neměli.

Svěcená voda už nepůsobí, ale Luke byl ochoten dát v sázku život, aby jim nahnal strach.

Nažene jim strach.

A dnes v noci byl rozhodnut začít.

Sám.

Natřel si blátem poslední světlá místa na rukou a na obličeji, trochu si vetřel do plavých vlasů a zbytek si rozmazal po šatech. Jestli ho někdo bude hledat, stejně ho uvidí.

A oni ho určitě budou hledat. Pomalu se vydal přes pole. Teď byl na jižním konci otcových pozemků. Na statek, který Feyové údajně obsadili, to přímo přes pole nebylo daleko. Lukovi jen dělalo starosti, jak projít skrz kukuřici a přitom ji nepolámat. Statkáři by škody mohli nahlásit Feyům v domnění, že to udělali sami Feyové, a ti by na něj mohli přijít.

Měsíc nesvítil a blikající hvězdy osvětlovaly krajinu jen slabě. To bylo dobře. Nemohl si to naplánovat lépe, i kdyby chtěl.

Přešel přes neoseté pole, které oddělovalo otcův statek od nejbližšího souseda, a všiml si, že někdo pole zoral. Toto pole bylo kamenité a nerovné. Půda se už dávno vyčerpala. Otec se sousedem se v posledních letech snažili přijít na to, jak ji znovu zúrodnit. Takže Feyové na to buď přišli, nebo jim to bylo jedno a prostě se rozhodli osít, co se dá.

Luke věděl, co bude následovat v dalších letech: Feyové budou od ostrovanů požadovat čím dál větší úrodu. Sklizeň se bude z Modrého ostrova vyvážet anebo se použije pro zásobování lodí plujících na Leut.

Ostrované budou mít jídla méně a méně, a pak začnou umírat. Poté si Feyové uvědomí, že začínají přicházet o pracovní síly a nechají je trochu vydechnout. A tak to bude pokračovat, dokud si ostrované nepřipomenou doby, kdy Feyové neřídili každý jejich krok.

Viděl to před sebou naprosto jasně a přitom vlastně nevěděl proč. Možná díky otci. Možná díky příběhům, které mu vyprávěl Počisťa o životě, jaký Feyové zařídili svým poddaným jinde.

Třeba je to jen výplod jeho představivosti, zjitřené strachem.

Dostal se ke statku. Všude byl klid. Nikde žádný pohyb, nikde žádné světlo. Rád by počkal na nějaký příhodný okamžik, kdy by se mohl pohybovat neviděn. Jenže vyrazil dost pozdě, čas běžel a on se musí vrátit domů před východem slunce.

Přeběhl za dům, prošel kolem studny a šel po kraji nejbližšího pole. Soused tu pěstoval trávu na seno, a přitom mu na poli hnily snopy ještě z loňska. Vláda krále Nicholase nebyla pro statkáře vždycky nejlepší a zastavení obchodu s Nyeí mnoho statkářů značně poškodilo. Soused zřejmě doufal, že seno prodá do jahnských stájí na krmení, ale to se mu zjevně nepovedlo.

Luke slyšel, že Jahn už není.

Nemohl tomu ani uvěřit. Nějak mu nešlo na rozum, že by mohlo být zničeno celé město. Ale zároveň věděl, že toho jsou Feyové schopni. Počisťa kdysi říkal, že Feyové se na města dívají jako na místa, kde klíčí semínka vzdoru a která je lépe zničit a ponechat jen venkov, kde se lidé nemohou shromažďovat a bouřit se.

Feyové vědí, že stačí málo.

Luke tiše prošel kolem stojících snopů sena. Cítil pronikavou vůni sena a pach shnilé slámy. Zašimralo ho v nose, až se mu z toho chtělo kýchnout. Přitiskl si ruku

na ústa a zadoufal, že se mu povede kýchnutí potlačit, ale nebylo mu to nic platné. Dlaň sice kýchnutí zdusila, ale i tak se zvuk v nočním tichu rozlehl jako výbuch.

Přikrčil se u jednoho stohu sena. Nikde se nic nepohnulo. V domě se nerozsvítila žádná světla a z nejbližší cesty také nic neslyšel. Třeba ho nikdo nezaslechl.

Třeba to považovali za něco jiného.

Pomalu vydechl. Znovu nabíral na kýchnutí a raději se od sena trochu vzdálil. To je tou pronikavou vůní. Když poodejde, tak kýchat nebude.

Louka ve tmě vypadala jako rozlehlá pláň a kupky sena se proti černému nebi tyčily jako malé kopce. Srdce se mu rozbušilo. Ani nevěděl, co by řekl, kdyby ho tu Feyové našli. Že tady krade sousedovi seno? Že sousedovi ničí úrodu? Že nemohl spát?

Ničemu takovému by neuvěřili.

A on na jejich místě také ne.

Takže mu zbývá jediné: Nenechat se chytit.

Přeskočil úzkou odvodňovací strouhu, která oddělovala sousedovy pozemky od pozemků, které zabrali Feyové. Soused Antoni vysázel na této mezi řadu malých stromků. Byly to zákrsky, ne o moc vyšší než Luke. Kryl se za nimi a dával pozor, aby netřásl větvemi.

Neměl ani tušení, jaký druh magie tady Feyové mají.

Došel až k domu, který hledal. Uvnitř se svítilo a u každých dveří stála feyská stráž. Neviděl ani ten zrádný kruh na zemi, ani vznášející se světélka, nic, co by označovalo úkryt, který Feyové nazývají stínozemím. Byl uvnitř takového úkrytu jen jednou. Zevnitř vypadal jako bedna, která se vznáší ve vzduchu, a všechno tam bylo šedivé, pusté a bez života.

A v tom žil jeho otec celá léta.

Luke už by nikdy nechtěl být vězněn na takovém místě.

Třetího zajatce, Orta, tam umučili k smrti.

Luke se otřásl. Zastavil se mezi stromy a zamyslel se.

Potřebuje na Feye vymyslet něco, co je překvapí a zmate.

Nemá žádnou magii a jeho přátelé také ne. Navíc to musí zařídit tak, aby nikoho z nich nechytili. Přímý útok by byl k ničemu. Ten Feyové pravděpodobně očekávají.

Chce to něco méně nápadného.

A to musí vymyslet tady.

Nevypadalo to, že by tu kromě stráží a Feyů v domě byli ještě nějací další. Vojáky určitě ubytovali jinde. Toto je jen jakési stanoviště, kde přebývá posádka pověřená dozorem nad statkáři. Zranitelní jsou podobně jako statkáři: požár, záplava, mor. Feye samotné zabít také lze. Ale musí se to provést jinak než přímo.

Narovnal se v ramenou. Musí to tady prozkoumat. Třeba by stačila nějaká drobnost. Třeba by je právě nějaká drobnost znepokojila víc než něco většího.

Nejdřív musí najít ten pravý cíl. Útok stráže čekají, takže jsou ozbrojené. Luke musí Feye poškodit tak, aby je to co nejvíce vyvedlo z míry a aby si uvědomili, že někdo ví, jak Feyové uvažují.

Potřeboval nějaký dokonalý zásah.

A tady za těmi stromy nic nevymyslí.

Protáhl se na kraj nezoraného pole. V životě se ještě necítil tak zranitelný. Tady nebyla taková tma. Viděl hlínu, viděl dům a světla v oknech, viděl stráže.

Stráže. Ani neví, jak jsou ozbrojeny.

Neví, jakou mají magii.

Co když ho můžou nějak vycítit?

Počisťa se mu nikdy nezmiňoval o tom, že by nějací Feyové takovou schopnost měli, ale Počisťa nemluvil o

všech stránkách Feyů dopodrobna. Ale ani otec se o ničem takovém nezmiňoval. Otec vlastně říkal, že Feyové obvykle spoléhají na to, že je ochrání jejich magické výtvory: například očarovaný vstupní kruh do stínozemí či stínozemí samotné.

Feyové se jen vzácně dostávají do situace, kdy potřebují stavět stráže. Velitel je obvykle vizionář, který umí stvořit stínozemí. Jenže Černý král si s sebou vzal příliš mnoho vojáků na to, aby stvořil stínozemí dost velké pro všechny. A Luke pochyboval, že nějaké malé jednotky hlídající venkovské oblasti vede vizionář.

S určitostí věděl, že Feyové moc vizionářů nemají.

I Počisťa mu vlastně říkal, že vizionáři jsou vzácní.

Vzácní.

Luke polkl, přeběhl přes pole a přiblížil se k domu. Celý život prožil na statku a věděl, jak se dostat z jednoho místa na druhé, aniž člověk nadělá moc hluku. Byl rád, že Antoni nemá domácí zvířata, protože zvířata se vždycky plaší. Doufal, že tady nejsou ani žádní zvěrojezdci, protože ti by ho mohli vycítit taky.

Vzadu za domem stály dva vysoké stromy, které sloužily jako větrolam. Vpředu zasadil Antoni další, ale ty ještě tolik nevyrostly. Ty stromy by se třeba daly nějak využít, ale Luka přesně nenapadalo jak. Vylézt na ně a vyslechnout, co Feyové zamýšlejí? Ti nemají ve zvyku probírat své záměry veřejně na nějaké sešlosti. Hodit něco ze stromu a vyvolat v domě zmatek? Zaútočit ze stromu?

Ani jeden nápad se mu nezamlouval.

Zastavil se za prvním stromem a přitiskl se k drsnému kmeni. Srdce mu bušilo. Ještě nikdy Feye nešpehoval. Do jejich blízkosti se dostal jen jednou, před dvaceti lety, a tehdy útočil.

A útok skončil tím, že ho zajali.

Zaryl prsty do kůry.

Nemohl na to ani pomyslet. Už pouhá představa ho rozčilovala.

Musí na něco přijít.

Stodola byla od stromů dost daleko. A přede dveřmi taky stály stráže. Spí snad uvnitř vojáci? Nezdálo se, že by někdo spal v domě. A co jiného by Feyové střežili? Pěchota má sice zbraně, ale o své zbraně se obvykle stará každý voják sám. A mnohé další druhy Feyů jsou zbraněmi samy o sobě.

Vězni? Jsou snad ve stodole vězni? Vězní tam někoho jako věznili otce?

Srdce se mu rozbušilo ještě víc. Nevzpomínal si, že by někdo ze sousedů chyběl. Dokonce i Antoni se svou rodinou přece pracuje na nějakém statku. Nikde v okolí Feyové nikoho nezabili ani nezajali, alespoň pokud Luke věděl.

Ale nevěděl, jak dopadl otec s Coulterem a Počisťou. Přece je zase nezajali? Podle všeho, co slyšel, předpokládal, že jsou na svobodě. Před dvěma týdny napadli celý oddíl Feyů. Coulter je prostě nějak zastavil, a pak uprchli.

Luke předpokládal, že jsou v bezpečí.

Ale co když je Feyové zajali? Copak by je vodili zpátky sem?

Nebo tam jsou jiní vězňové?

A proč by Feyové po tak dlouhé době někoho zajímali?

Aby ho donutili pracovat? Aby na něm prováděli nějaké pokusy jako tehdy na Ortovi? Aby ho změnili na zbraň, tak jak to udělali s ním?

Strach se najednou změnil ve vztek. Přece nemají žádné právo takhle týrat nevinné lidi.

Osvobodit vězně by bylo přesně to, co potřebuje.

Přesně.

Jenže to není jen tak.

Ale než vymyslí nějaký plán, musí mít jistotu, že jsou ve stodole opravdu vězňové. Ani v nejmenším netoužil dovést sem nějakou skupinku nevycvičených sedláků a vehnat ji Černému králi rovnou do náruče.

Musí se nějak dostat přes ty stráže. Musí se podívat do stodoly, a pak se rozhodne.

Nejtěžší nebude dostat se do stodoly, to dělával jako dítě mockrát. Nejhorší bude dostat se přes otevřený prostor před domy, před kterými všude stojí stráže.

Ale on to dokáže.

Věděl, že to dokáže.

Stoupali po stezce a Adrian se třásl po celém těle. Jeho oči si ještě nezvykly na tmu a tak se nechal vést tmavým Coulterovým obrysem.

Ale neustále se ohlížel, jestli je někdo nesleduje. Sice k tomu nebyl důvod, Coulter je napadl dost tvrdě, ale stejně jim nevěřil.

Zvláštní.

Každou chvíli mu noha sklouzla po nějakém kameni. Stezka, pokud se tomu tak vůbec dalo říkat, byla úzká a Coulter se hnal dopředu, jako by ho něco honilo.

„Coultere," ozval se Adrian. „Nevidím tak dobře, abych ti stačil."

„Promiň," omluvil se Coulter a hned zpomalil. Adrian ho dohnal a šel teď tak těsně za ním, že cítil teplo jeho těla a slabý pach síry po ohnivých koulích.

„Tam dole jsi mne pořádně vylekal," poznamenal Adrian a vzápětí svraštil čelo. Plácl to jen tak, ani si pořádně nerozmyslel, co vlastně říká. Ale když už to bylo venku, nezbývalo mu než pokračovat. „Takhle jsem tě ještě nikdy neviděl."

Coulter pokrčil rameny. I v té tmě Adrian viděl, jak se mu ramena pohnula. Černý obrys ve tmě. Zvláštní pohled.

„Cos to tam vlastně dělal?" zeptal se ho Adrian.

„Snažil jsem se ho přetáhnout k nám."

Adriana zamrazilo. Něco takového Coulter nikdy nedělal. Adrianovi trvalo celé měsíce, než vůči němu vůbec Coulter trochu roztál, a pak celé roky, než mu začal důvěřovat. A ani pak s určitostí nevěděl, nakolik je Coulterovi blízký. Ano, mluvili spolu a Adrian se v mnoha směrech cítil jako Coulterův otec, ale ne ve všem.

A ten odstup si udržoval Coulter, ne Adrian.

„S něčím takovým by se Dar nikdy nesmířil," poznamenal Adrian. „Víš přece, co ten člověk provedl."

A Adrian váhal, jestli s tím vůbec souhlasí on sám. Silně o tom pochyboval. Diamanta sice byla ženou krále Nicholase, ale stejně v ní viděl ztělesnění ďábla, jako v každém Feyi. A osobně ji vnímal ještě hůř – vždyť právě ona ho uvěznila, ona nechala umučit Orta a z jeho syna udělala vražednou zbraň.

„Dar by souhlasil," odpověděl Coulter stísněně. Adrianovy námitky ho zřejmě zabolely. Obešel balvan a natáhl k Adrianovi ruku, aby mu pomohl. Adrian jeho ruku přijal. „Pro boj se svým pradědem potřebuje Dar veškerou pomoc, které se mu jen může dostat."

Adrian očekával, že bude mít Coulter horkou ruku, ale jeho ruka byla chladná. Coulterova magie Adriana neustále mátla.

„Pro boj s pradědem?" Adriana to zmátlo. Jistě, bývalý rocan bude bojovat s Feyi. O tom nebylo pochyb. Ale Dar je pro něj také Fey. „Víš ty vůbec, kdo to vlastně je?"

„Ano," odpověděl Coulter. Dostali se za balvan a Coulter Adriana pustil. „To je ten druhý."

„Ten druhý…?" Vrásky na čele se Adrianovi prohloubily, a pak si najednou vybavil ten rozhovor. Zdálo se to být už tak dávno, i když od té noci, kdy se Dar objevil na statku, neuplynul ještě ani měsíc. Coulter tehdy vycítil, že Dar jde k nim.

A tehdy vycítil ještě něco jiného. Hleděl na zem a říkal cosi podivného.

„Místo abychom tu byli dva, jsme tu teď tři."

„No jasně že tři," podotkl Luke. „Ty, já a…"

„Ne," přerušil ho Coulter dřív, než stačil Adrian syna okřiknout. „Všechno je to jen energie. Stejně jako pouta nebo stopy. Energie taky všechno spojuje. A já ji cítím stejně jako sluneční paprsky."

Adrian pevně stiskl Lukovi rameno. „Tři co?“

„Já cítím ostrov,“ pokračoval Coulter. „Vždycky jsem tu byl já a ještě někdo jiný mně podobný.“

„Kdo?“ zeptal se Adrian.

Coulter pokrčil rameny. Obrys jeho postavy se pohnul proti noční obloze. „Nevím. Někdo daleko odtud.“

„A teď je tu ještě někdo třetí?“ ujasňoval si Luke.

Coulter přikývl. „Na jihu. Tam, odkud letěla ta bludička.“

„Co to znamená?“ zeptal se Luke.

Ale Adrian to věděl. To bylo to, o čem Feyové mluvili, to, nač všichni mysleli. Konečně dorazily posily a nějakým způsobem pronikly do jižních hor.

S čarodějem.

Jak to vlastně Rugar nazýval čaroděje?

Nejmocnější z Feyů.

„Bývalý rocan je čaroděj?“ zeptal se Adrian.

Coulter se zastavil tak náhle, že do něj Adrian narazil.

„To je bývalý rocan?“

„Ano,“ odpověděl Adrian.

„Jak to víš? Ty přece nejsi věřící.“

„Podle vzhledu jsem ho sice nepoznal,“ odpověděl Adrian, „ale jeden z jeho společníků ho oslovoval Ctihodnosti a ta stařena mu říkala Matthiasi. Čestný titul pro rocana je Ctihodnost a padesátý první rocan, který odstoupil, se jmenoval Matthias. Po tom se slehla zem. Kde jinde by se ukryl lépe než tady?“

„A ten Feye nenávidí,“ zašeptal Coulter.

„Přesně tak,“ souhlasil Adrian. „A to natolik, že zavraždil Darovu matku.“

„Měl jsem ho poznat.“ Coulter se zachvěl. Stáli těsně u sebe, dotýkali se rameny a Adrian cítil, jak se Coulter chvěje.

„Jak?“ opáčil Adrian. „Odešel ze Svatyně ještě dřív, než jsi ty přišel na statek. Těžko jsi ho mohl někdy vidět.“

Předtím trávil Coulter život ve stínozemí a Adrian byl do té doby jedním z mála ostrovanů, které kdy Coulter viděl.

„Viděl jsem ho, když jsem – zachránil Darovi život,“ odpověděl Coulter a tou prostou větou vyjádřil mnohé. Nejenže zachránil Darovi život, také Dara uzdravil, připoutal ho k sobě a zařídil, aby Dar naživu zůstal. „Tehdy jsem ho viděl. Dar v duchu viděl, co se stalo jeho matce, a já jsem toho muže viděl, jak jí dává na hlavu jed.“

Jed. Feyský výraz. Coulter si odnesl od Feyů opravdu hodně. Tolik názorů, tolik výrazů.

„Ale teď měl obličej celý ovázaný,“ namítl Adrian. „Jak bys ho mohl poznat?“

„Byl ovázaný, protože ho napadla Chráněnka,“ odvětil Coulter.

A pak si Adrian vzpomněl. Chráněnka říkala něco o tom, že zabila ostrovana, který zabil Darovu matku. Ani nevěděli, že žije. A Adrian přemítal, jak je to vlastně možné? Co se na tom mostě asi stalo?

A právě té noci Coulter říkal, že vycítil třetího čaroděje. Coulter věděl, že rocan není mrtvý, ale neuvědomil si, že právě rocan je tím druhým čarodějem.

Coulterova rozechvělost se přenesla i na Adriana. „Říkal jsi, že je jako ty,“ poznamenal Adrian. Potřeboval si v tom udělat jasno.

„To je.“

„Je to tedy čaroděj?“ utvrzoval se Adrian.

„To je feyský výraz,“ odvětil Coulter.

„Ale je, že?“

Coulter přikývl. „Myslel jsem si, že by nám mohl být užitečný. Myslel jsem si, že kdyby proti Černému králi stáli dva čarodějové, bylo by to skvělé.“

„Takže sis ho k sobě přitáhl?“

„Ne,“ odvětil Coulter. „Prostě se tu najednou vynořil.“

Adriana znovu zamrazilo. „Prostě se tu vynořil?“ ujišťoval se.

„Ano,“ odpověděl Coulter, sklopil hlavu a opřel se o Adriana čelem. Jen zlehka, ale bylo jasné, že potřebuje útěchu. „Říkal, že pátrá po Feyích. Hledá Dara.“

„Ale on neví, kdo vlastně Dar je,“ poznamenal Adrian. „Nepochopil to, ani když jsi vyslovil jeho jméno.“

Coulter zvedl hlavu. Adrianovi jeho dotek, ta trocha tepla najednou chyběla. „To je pravda,“ souhlasil. „Neví.“

„Ale věděl, že tady někde byli Feyové. To se někde doslechl?“

„Šel po stopě. Já to umím také. Přesně to jsem dělal na statku té noci, kdy přišel Dar. Pamatuješ? Díval jsem se na nové stopy.“ Coulter se začínal vztekat.

„Pamatuji,“ odpověděl Adrian a ohlédl se. Oči už si na tmu přivykly. Ze tmy vystupovaly stíny. Ale ještě nezačalo svítat, takže neviděl jasně. Jestli je někdo sleduje, nevšimnou si ho, dokud nebude těsně u nich.

„Musíme jít dál,“ prohlásil Coulter a jeho slova přesně vyjadřovala Adrianovy myšlenky. „Musíme se od nich dostat co nejdál.“

„Budou nás sledovat,“ podotkl Adrian.

„A my na ně budeme připraveni,“ odvětil Coulter.

„Dokážeš je zadržet?“ zeptal se Adrian. Nechtěl, aby se ti lidé dostali do blízkosti Dara a Chráněnky. Nelíbilo se mu, jak se ta skupina vyjadřovala o vysokých či o Feyích.

„Prozatím ano," odtušil Coulter.

Zhluboka se nadechl a znovu vyrazil po stezce, pomalu, aby mu Adrian stačil. Ohlédl se. Nikdo za nimi nebyl.

Přinejmenším nikoho neviděl.

„Jak daleko ještě půjdeme?"

„Už moc ne," odpověděl Coulter.

Adriana to upřímně potěšilo. Po celodenní dřině a tom dobrodružství na horském svahu byl unavený a bylo mu jasné, že bez jídla a spánku už daleko nedojde. Dokázal si sice vystačit s málem, ale přece jen už nebyl žádný mladík. Už neměl tolik sil jako kdysi.

Přemýšlel o Coulterových slovech a mrazilo ho. Rocan, tedy bývalý rocan, který má Coulterovu moc. Znamená to, že takovou moc mají všichni rocanové? Ale pokud ano, proč ji nepoužili dřív?

Co to rocan Coulterovi říkal?

Snažíš se ze mne udělat něco, co nejsem.

A Coulter na to odpověděl: *I to by šlo*.

I to by šlo.

Adrian zakopl o nějaký kámen, zavrávoral, vyrovnal to a šel dál. „Co jste to dělali, když jsem vás našel?" zeptal se pak. „Proč jsi na něj útočil?"

Coulter se nezastavil. „Jeho přátelé mne napadli."

„Ale vypadalo to, jako když ho k něčemu nutíš."

„To jo." Coulter najednou ztišil hlas. „Nutil jsem ho, aby používal svou magii."

„Proč?" zeptal se Adrian.

„Protože jsem si myslel, že by se nám mohl hodit, a proto bylo dobré, aby věděl, co umí."

Adrianovi naskočila husí kůže. „Chceš říct, že předtím nevěděl, co umí?"

„Ne," odpověděl Coulter. „Jsem si jist, že něco umí, jenže to nedělá vědomě."

„A tys ho nutil, aby si uvědomil, co dělá."

Coulter přelezl další balvan a vzhlédl, jako by mohl vidět, kam jdou.

„Coultere?“ nevzdával se Adrian. „Přesvědčoval jsi ho, aby si uvědomil svou magii?“

„Já nechápu, jak to mohl nevědět,“ odpověděl Coulter. Ani se na Adriana nepodíval.

Adrian taky přelezl balvan. Po stranách byl chladný, ale nahoře byl ještě teplý od slunce.

„Ale nevěděl to, že?“ zeptal se Adrian, když se dostal na druhou stranu. „Nevěděl, co umí.“

„Ne,“ odpověděl Coulter. „Nevěděl.

„A tys mu to ukázal.“ Adrian vydechl. Nevěděl, co si o tom má myslet. Matthias zabil Diamantu. Bude pronásledovat všechny Feye.

Ale to zároveň znamená, že bude pronásledovat i Dara.

„Ano,“ souhlasil Coulter. A pak se zastavil, dotkl se rukou hlavy a zaváhal. „Ale mohl jsem provést ještě něco horšího.“

„Horšího?“ opáčil Adrian, který tomu tak docela neporozuměl.

„Ano,“ odpověděl Coulter.

„Co může být horšího než sdělit někomu, co jeho magie dokáže, když ani neví, že nějakou má?“ otázal se Adrian.

Coulter spustil ruce. Jeho oči ve tmě zářily. „Naučit ho ji ovládat,“ odpověděl.

Dohořívající ohnivé koule vrhaly na horský svah přízračné světlo. Kamenné sloupy vypadaly jako dílo lidských rukou a plochý kámen, který na nich spočíval, připomínal střechu. Denl s Jakibem šli stavbu prohledat, Matthias zůstal venku, posadil se na balvan, složil hlavu do dlaní a zatoužil se té bolesti nějak zbavit. Pausho s druhou ženou se na něj dívaly s nepokry-tým strachem.

Copak od něj snad čekají, že je propustí?

„Budeme je sledovat?“ zeptal se ho Tri. Měl na mysli chlapce a jeho přítele. Zmizeli v horách – šli hledat své feyské přátele.

Matthias přikývl, ale nezvedl se. Ještě nebyl v stavu odejít. Dost dobře nevěděl, jak dál.

Není pochyb, že si stvořil jakýsi ochranný štít. A není pochyb, že totéž udělal už dřív. Nebo že té noci, kdy se málem utopil, stvořil ze sražené krve lano, po kterém se vytáhl nad hladinu.

Nemůže popřít, že mu právě před chvílí olizoval prsty plamen. A že ten plamen stvořil sám.

Zvedl ruku. Vypadala jako jeho ruka, s dlouhými štíhlými prsty, jejichž tvar důvěrně znal. Nepřipadalo mu, že by dokázaly něco zvláštního.

Jenže dokážou.

Má magii.

Přesně jako Feyové.

Bože, jak ta hlava bolí. Pomalu ji zvedl a podíval se na Pausho.

„Mluv,“ vyjel na ni, rozhodnut využít jejího strachu. „Řekni mi, co víš.“

„Je toho moc,“ odpověděla.

Donutil se k úsměvu. Jizvy na obličeji se napjaly. „To je jedno.“

„Zabralo by to celou noc.“

„Vymlouváš se. Nechceš, abych věděl všechno, že?“ opáčil. „To bys přišla o svou moc.“

Založila si ruce na hrudi. Byla už stará, ale napohled budila zdání síly. „Hory tě vrátily. S tím se musím smířit. Ale to neznamená, že ti musím něco říkat.“

„Kolik dětí jsi za ta léta odnosila do hor?“

„Moc ne,“ odpověděla tiše.

„Ve srovnání s čím?“ otázal se Tri, o kousek popošel a postavil se vedle Matthiase. V pohasínajícím světle plamenů připadal Matthiasovi ještě bledší než obvykle. Kolik toho jako Moudrý udělal on? Taky odnesl do hor nějaké novorozeně?

„Ve srovnání s minulostí.“ Lehce našpulila rty, jako by chtěla říct víc, ale něco jí bránilo.

„Minulostí?“ opáčil Matthias.

Přikývla.

„Jakou minulostí?“

„Ve srovnání s dobami, kdy to Roca nařídil,“ odpověděla.

Znechuceně se od ní odvrátil. Ať už byla jeho víra jakákoli, ať si myslel o bytí či nebytí boha cokoli, nakolik byl či nebyl věřící, choval náboženství v úctě.

A ona zjevně ne.

Roca, jakého znal, Roca, jehož život a učení studoval, by nikdy nic takového neudělal.

„Tak snadno omlouváš vraždu,“ podotkl, aniž se k ní obrátil.

„Roca byl Bohem vyvolený,“ odpověděla hlasitě. Jako by věřila každému slovu, které vyřkla.

„Ty mi říkáš, že odkládat děti v horách je bohulibý čin?“

Neodpověděla. Obrátil se. Upřeně ho pozorovala. Tento pohled už znal. Ten starý danita, který ho učil

Slovu psanému i nepsanému, se na něj takto díval vždycky, když Matthias nepochopil smysl učení.

A když byl ten smysl zřejmý.

Ona věří, že se jedná o bohulibý čin.

Vražda jako nábožný čin.

Úděsné.

Ty mi říkáš, žes mou ženu zabil záměrně? ptal se ho Nicholas, když se viděli naposledy.

Ne, odpověděl Matthias. *To byla Boží vůle.*

To byla Boží vůle.

Potřásl hlavou, jako by to z ní mohlo ta slova vypudit. Za posledních patnáct let neudělal nic špatného. Ale vraždou Diamanty si pořád jist nebyl.

A co Ballwan?

Vražda Ballwana přece nebyla nábožným činem. Matthias mrštil svěcenou vodou po bezbranném člověku za mřížemi, který se ho nemohl ani dotknout.

Po Feyi.

Který měl možná dost magie na to, aby ho napadl i přes ty mříže.

Kdybys myslel na Boha, řekl mu Nicholas, *nepoužil bys ho jako omluvu pro vraždu.*

Omluvu pro vraždu.

Pro vraždu.

Matthias si sevřel hlavu v dlaních. Úděsná bolest. Ta hlava mu snad praskne.

„Kdy ti to Roca řekl?“ zeptal se. „Kdy nařídil lidem z Constanty, aby zabíjeli své děti? Těsně předtím, než byl Přijat, řekl svým synům, jak si mezi sebe mají rozdělit vládu. Jak by mohl v tak krátké době zároveň nařídit něco tak zrůdného? A jak by ho mohli lidé uposlechnout?“

„Ty jsi rocan a přitom neznáš historii vlastního náboženství?“ opáčila a nadřazeně se na něj usmála.

Bodavá bolest zesílila, s každým tepem mu projela hlavou a Matthias sebou pokaždé trhl.

„Znám veškeré učení Svatyně," prohlásil, „a ještě něco víc. Znám řadu starých příběhů."

„Ale původní Slovo jsi nikdy neviděl," odvětila.

Svraštil čelo. „To bylo při nějakém náboženském rozkolu zničeno."

Zavrtěla hlavou. „Celou dobu bylo uloženo tady."

„A dosud je," poznamenal Tri. Pozorně sledoval celý rozhovor, ale držel se poblíž Matthiase. Jako by Matthias potřeboval, aby ho někdo hájil.

„Tys ho viděl?" zeptal se Matthias.

„Předpokládalo se, že si ho jako Moudrý přečtu. Nikdy jsem se k tomu nedostal."

Matthias polkl. Plameny pohasínaly a vrhaly oranžové odlesky. Kouř se už trochu rozptýlil. Zvedal se vítr.

„Tys měl příležitost číst tak cenný záznam a nikdy ses k tomu nedostal?"

Tri jen rozpačitě pokrčil rameny. Matthias se na něj zamračil. Umí vůbec Tri číst? Třeba mu v tom zabránila neznalost písma?

Ale to je teď jedno. Teď se musí hlavně uklidnit, zbavit se bolestí hlavy a vyrazit nahoru do hor.

„Slovo, které jsi studoval ty, není úplné," ozvala se Pausho. „Naše je úplné. Roca byl Přijat. Ale o dvacet let později se vrátil."

Matthias se rozchechtal. Ona si z něj snad tropí šašky.

Nehýbala se. Už zase měla v očích výraz, s jakým se na něj díval ten starý danita. Ale bylo v nich ještě něco jiného – pohled jeho učitele dějepravy ve škole pro zvlášť nadané žáky, kam ho poslala Svatyně.

A tam se setkal s Nicholasovým otce Alexandrem. Škola byla přičleněná ke Svatyni a z Matthiase a Alexandra se stali přátelé.

Dobří přátelé.

Feyové zavraždili i Alexandra.

„Roca se vrátil," opakovala.

„Mrtví se nevracejí," odtušil Matthias.

„Roca ano. Vrátil se na místo, kde se narodil, a učil lidi v Constantě. Tehdy také bylo sepsáno Slovo."

Navzdory teplu z ohňů přeběhl Matthiasovi po zádech ledový chlad. To byla jedna z otázek, které ho při studiu soužily. Vždycky přemítal, kdo to Slovo vlastně napsal.

A proč.

„Lžeš," zašeptal. „Lžeš, abys mne zmátla. Lžeš, protože jsi mne vždycky nenáviděla."

„To není nenávist, Matthiasi," namítla. „Myslím si, že jsi skrz naskrz zlý. A myslím si, že zlo je součástí tvé podstaty. To je ta magie, kterou se v tobě pokusil vyvolat ten hořící chlapec. Ta člověka kazí. Jsi skrz naskrz prohnilý."

„Ale ty jsi říkala, že Roca tuto moc taky měl. Znamená to, že byl taky zlý?" otázal se Matthias.

„On byl seslán Bohem," odpověděla.

„Ale tys řekla, že já mám stejnou moc." Matthias jí nerozuměl. To z té moci ho bolí hlava? „V tom případě vlastně říkáš, že jsem byl také seslán Bohem."

„To byl Roca." Nasadila zpěvavý tón. Tohle zjevně říkala už tisíckrát, ale těžko říct komu. „Byli tu vojáci Nepřítele. A když odešli, objevil se Nepřítel vnitřní. Předstíral, že je seslán Bohem, ale nebyl. Využil moc Bohem vyvoleného ke zlu. Tys přišel od vnitřního Nepřítele, Matthiasi."

„Jak to víš?" zeptal se.

„Protože jsi vysoký," zašeptala.

Matthiase rozbolela hlava ještě víc. Stiskl si ji dlaněmi. Na takovouto hádku vskutku nemá sílu. Nedokázal se soustředit na to, co říká.

A co říkal ten kluk.

Obrátil se ke všem zády, zvedl pravou dlaň k hrudi a představil si, jak mu z jednoho prstu na druhý přeskakují jiskřičky.

Na konci palce mu vyskočil maličký plamínek, dočista jako by měl místo palce svíčku, kterou někdo zapálil. Přitiskl si dlaň k hrudi a dotkl se palce ukazováčkem.

Plamínek přeskočil.

Přesně tak, jak si to představil.

Pak přeskočil z ukazováčku na prostředníček, z prostředníčku na prsteníček a z prsteníčku na malíček.

Matthias levicí plamen uhasil.

Nebyl tu nikdo, kdo by to udělal za něj.

Nikdo nevěděl, co má v úmyslu.

Pausho se jeho magie bojí.

Ten kluk – Coulter – už je dávno pryč.

Matthiasovi vyschlo v ústech. Dech mu vázl v hrdle. Bolesti hlavy se ještě zhoršily.

„Ctihodnosti?“ Před ním stál Denl. Kde se tam tak najednou vzal? Matthias ho ani neviděl přicházet. „Není ti nic?“

„Ne,“ odpověděl Matthias.

„V první chvíli sem si myslel, že tu vidím nějakej plamen.“

Matthias ztěžka polkl. V krku ho škrábalo. „To byl jen nějaký odraz. Zdálo se mi, že vidím to samé, a pak jsem si uvědomil, že je to jen nějaký odraz.“ Usmál se na něj.

Denl mu úsměv oplatil. „Uvnitř nic není. Ale zdá se, že tam tábořili.“

Přiblížil se Jakib. Přicházel mnohem pomaleji a tvářil se nějak podivně. Pozoroval ho snad?

Jestli něco viděl, pochopil, o co jde?

„Jdeme do hor hned, nebo počkáme, až se rozední?“

Ti vysocí. Ten kluk. Feyové.

Musí zvážit tolik věcí.

Tolik se toho za posledních pár hodin změnilo.

A přitom vlastně nic. Jestli měl ten kluk pravdu (a jak by mohl mít – a jak by mohl nemít?), měl Matthias tuto moc celou dobu.

Celou dobu.

Jedné noci nějaký Fey pokryl jeho tvář stínem a vnutil mu sen, který se mu zaryl do mozku jako noční můra. Té noci Matthias ve Svatyni málem zemřel, ale nakonec se z feyského zaklínadla probral. Prolomil se z něj.

A té noci chytili Ballwana.

Ballwana to ohromilo.

Jen magická bytost může prolomit zaklínadlo spánkojezdce, prohlásil.

Jen magická bytost.

„Ctihodnosti?“

„Já si opravdu nepřeji, abys mne takto nazýval,“ prohlásil Matthias. Ani nepřemýšlel o tom, co říká. Vyletělo to z něj naprosto samozřejmě. Popíral, že je rocanem, byť jím býval, protože – proč vlastně?

Protože se dopustil vraždy?

Protože nevěří v Boha?

Nebo protože ho celý život nazývali ďáblovým zplozencem a vychovali ho ve víře, že ďábel nemůže sloužit Bohu?

Ale třeba může.

Pausho říkala, že stejnou moc měl i samotný Roca.

Matthias se k ní obrátil. Měl podivný pocit odtržení, jako by byl duchem mimo a bolesti hlavy přetrvávaly jen v jeho těle.

„Co je tam nahoře?“ zeptal se.

Svraštila čelo. Zjevně mu nerozuměla.

Mávl rukou směrem ke stezce, po které odešel ten kluk se svým přítelem. „Co je tam nahoře?“

„Zjisti si to sám,“ odpověděla.

Odvrátil se, zahleděl se na hory a vzápětí si uvědomil, o co Pausho jde: chce, aby tam šel. Což znamená, že to je pravděpodobně nějaká past.

Ale když si hory prohlížel pozorně, uviděl ve tmě nějaké mihotavé světlo, jako by se na jednom místě tma změnila ve stříbro. Jako chvějivý odraz měsíce na vodě.

Jako rozsvícený dům za mlžné noci.

Cítil to v sobě, slabounké a rozechvělé. Tento pocit se ho v blízkosti hor zmocňoval vždy. Cítil je stejně jako sluneční paprsky dopadající na kůži.

Jenže na to byl zvyklý a jen zřídkakdy o tom přemýšlel. Patřilo to ke světu, ve kterém žil.

Ani nevěděl, odkud se v něm ten pocit bere. A nic neviděl.

Teď, když viděl to tetelivé světlo, vnitřní rozechvění výrazně zesílilo.

„Co to je?“ opakoval si sám pro sebe. Viděl hodně feyské magie a věděl, že toto feyská magie není. Ale zároveň věděl, že Feyové šli právě tam nahoru. Vědí snad něco, co on neví?

„Řekni mi, co to je.“

„Jdi se podívat sám.“

„Půjdu,“ odpověděl. „Ale nejdříve chci vědět, do čeho jdu, abych jim nepadl do pasti.“

„Tihle ti žádnou past nenastraží,“ odpověděla. „Ti budou mít jiné starosti.“

„S čím?“ zeptal se.

„S posvátnými předměty,“ odpověděla.

Zamračil se.

Povzdechla si. „Svatyně zatratila všechno, že?“ zeptala se. „Všechny její znalosti jsou pryč.“

„Já o ničem nahoře v horách nevím,“ prohlásil Matthias. „A to jsem byl jedním z největších učenců Svatyně.“

Bojovně zvedla bradu. „Je to to nejsvětější místo na Modrém ostrově. Někteří tvrdí, že se tam narodil Roca. Jiní, že tam zemřel. Ale Moudří vědí, že to je místo, kde vstal z mrtvých. Vrátil se skrz tu jeskyni a dal nám Slovo.“

„Tam je nějaká jeskyně?“ zeptal se Matthias.

„Je to posvátné místo. Je naplněno duchem Nejsvětějšího.“

„A odtamtud přišel Roca?“ zeptal se Denl. „Víš to určitě?“

„Podle Slova,“ odvětila Pausho. „A když vejdeš dovnitř, pochopíš.“

„Ale Feyové…“

„Jestli jsou vysocí uvnitř, mají svých starostí dost,“ odpověděla Pausho. „Je tam hodně k vidění a lze se tam mnohému naučit.“

„Tys tam byla?“ zeptal se Matthias.

„Kdysi,“ odpověděla a sklopila oči k zemi. „Jako malá dívka.“

Polkla a Matthiase napadlo, že se chystala říct ještě něco víc.

„A kvůli tomu jsem byla vybrána mezi Moudré. Stala jsem se Moudrou, když jeden ze starších zemřel. Kvůli tomu, že jsem navštívila to místo.“

„A nikdy jsi tam nešla znovu?“ zeptal se Tri.

„Nechtěla jsem,“ odpověděla.

„Co se tam stalo?“ zeptal se Matthias. „Co tam bylo, co tě tam učinilo Moudrou?“

Potřásla hlavou. Pak znovu zvedla hlavu, žena, jakou znal – a nenáviděl.

„Přísahala jsem, že o tom nikdy nebudu mluvit.“

„To je mi jedno,“ odsekl Matthias. „Chci vědět, do čeho jdu.“

„Já nevím, co tam najdeš ty,“ odpověděla. „Ale kdysi jsi byl Bohem vyvolený. Ze všech lidí bys právě ty měl navštívit nejsvětější místo na Modrém ostrově.“

„Nazýváš mne ďáblovým zplozencem,“ podotkl.

„To také jsi.“ Usmála se. „Soudím, že ty zažiješ něco velmi neobvyklého. Rozhodně velmi neobvyklého.“

„Neměl by se raději držet dál?“ zeptal se Jakib.

„Ty se ptáš jí?“ vyjel na něj Matthias. „Ženy, která se mne pokusila zabít pár hodin poté, co jsem se narodil?“

Ale ona se dívala do dálek za ním, na mihotání na horském svahu. A když promluvila, znělo to, jako by mluvila ze snu.

„Já od doteku Boží ruky nikoho neodrazuji,“ pravila.

Bůh ho trestá.

Někdo ho trestá za to, že nesplnil své poslání.

Že dopustil, aby zajali Sebastiana.

Con seděl ve tmě u vchodu do mostní chodby a rukama si objímal kolena. Kutnu měl špinavou, na rukou ten mazlavý hnus a smrděl tak hrozně, že se sám sobě hnusil. Po tom pádu byl samá modřina a nohu měl do krve rozbitou od meče.

Prolezl mostem zpátky na druhou stranu řeky a zjistil, že je všechno ještě horší než předtím.

Feyové povraždili všechny.

Všechny ze Svatyně.

Audy, danity, úředníky i Starší.

Všichni zemřeli.

Zůstal jen on.

A jeho Feyové také brzy chytí.

Zatím ho neslyšeli ani neviděli, ale on je odtud viděl.

V té velké síni teď pracovalo na tucet Feyů. Byli malí, menší než ti, které obvykle vídal, a zabývali se mrtvolami. Nejprve je odnosili ke stěnám a tam je navršili na sebe. Rozdělovali je podle toho, zda byli oblečení a zda ještě měli kůži a svaly.

Ty, co byli stažení z kůže, naházeli na jednu hromadu. Těžko říct proč, ale k této hromadě se chovali jinak – s těmito nebožtíky nenakládali tak opatrně jako s jinými.

A teď, zatímco část Feyů ještě nosila a třídila mrtvé, se ostatní zabývali mrtvými u stěn. Stahovali jim kůži a svaly a stažené pruhy tkáně ukládali do vaků. Jeden Fey, mladší a menší než ostatní, byl zřejmě pověřen úkolem odstranit z mrtvol náboženské symboly.

Opatrně, štítivě bral do štipce prstů filigránové mečíky zavěšené na řetízku a strhával je.

Jako by se mohl spálit.

U vstupů stáli další Feyové. Vyšší. Měli meče a byli ve střehu – ostražitě se rozhlíželi na všechny strany. Fey, který střežil Conův vstup, Cona ještě nepostřehl. Ani neslyšel, jak vyklouzl z mostní chodby, což bylo velké štěstí.

Feyové v síni se hlasitě bavili, nadávali a hádali se o nejlepší kousky. Nějaká Feyka je popoháněla, aby sebou hodili. Tvrdila, že jestli si nepospíší, mrtví shnijí.

A Černý král se na ně rozzlobí.

Její poznámky ho děsily; zpočátku se domníval, že Černý král je někde poblíž. Pak si uvědomil, že cáry tkáně, které malí Feyové stahují z mrtvol, si Černý král zřejmě vyžádal.

Stahovali je z lidí, se kterými Con ještě včera mluvil.

Kdyby ho Sebastian nevaroval, bylo by teď mezi nimi i Conovo tělo – nahé či oděné, stažené z kůže nebo možná ne, těžko říct.

Ale bylo mu jasné, že by neunikl.

A zemřel by v mukách.

Jeho zrak však nepřitahovali tak mrtví u zdí nebo ti malí Feyové, kteří se jimi zabývali, ale lampy rozvěšené po zdech. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že uvnitř nehoří plamen, ale že světlo má tvar malých lidiček. Chvíli o tom přemítal, pak si všiml, že se světlo uvnitř pohybuje – a zjistil, že patří někomu, koho znal. Ale byl příliš daleko na to, aby dokázal říct, kdo to je.

Jestli se má odtud nějak dostat, musí projít skrz tu hrůzu.

Musí se nějak dostat přes feyské stráže a ty malé, usilovně pracující Feye.

Musí projít kolem mrtvých, které znal.

Měl meč, ale nevěřil, že by mu to bylo proti tolika Feyům co platné. Předtím to přežil, protože měl za zády zeď a navíc se Feyové zabývali Servisem.

Tentokrát by musel projít skrz celou feyskou armádu, a ani by neměl krytá záda.

A žádného společníka.

Ještě nikdy v životě se necítil tak sám.

Ani si nebyl jist, jestli nad ním ještě Bůh drží ochrannou ruku. Zklamal naprosto ve všem. Přišel o Sebastiana a všechny, které znal.

Svatyně je pryč.

Rocan je pryč.

S náboženstvím je konec.

Zůstal jen on. Jeden malý, nevyškolený aud. Jeden malý aud, na něhož se možná Bůh zlobí, že všechny zklamal.

Sklopil hlavu. Už nemá žádnou naději. Mohl by se jen modlit, aby přežil, jenže to by byla modlitba za sebe.

Ve Slovu psaném i nepsaném Roca zdůrazňoval, že Bůh má rád ty, kdo jednají, a že síla člověka se měří schopností zachránit sebe i druhé.

Bůh lidi zachraňuje nerad. Zjevně to nepovažuje za svou povinnost.

A na to Con myslel, než se začal modlit. Dlouho o tom přemýšlel. Pak pomyslel na Nejsvětějšího, jehož povinností je donášet modlitby k Božímu uchu, a zašeptal:

„Dej mi jasnou mysl.“

To bylo jediné, na co přišel. Potřebuje jasnou mysl a přitom už dlouho, předlouho nespal. Alespoň že se najedl. Bůh mu v chodbě pod Svatyní poskytl jídlo a Con si ještě naplnil kapsy. Ani se mu nechtělo myslet na tu špínu, která se na něj nalepila. Bylo to jedno. V tuto chvíli bylo jídlo jen nutností. Místo spánku. To teď je to jediné, co ho udrží při vědomí.

Ti malí Feyové jsou stejně velcí jako on. Možná ještě menší.

Tak malé Feye ještě neviděl.

Připlížil se blíž ke vchodu a pátravě přimhouřil oči. Byli tmaví, měli vzhůru vytočené uši a vzletné obočí.

A jsou špinaví od hlavy až po paty.

Feyský strážný ucouvl o kousek dovnitř. Teď stál u hromady mrtvol, tupě na ni zíral a zjevně se nudil. Očividně ho ani nenapadlo, že by sem mohl někdo přijít.

Jenže Con nevěděl, jak se přes něj dostat.

Pak strážný zvedl nějaké roucho a na něco se jednoho Feye zeptal. Con mu moc nerozuměl, ve Svatyni nebyla znalost feyštiny zapotřebí a těch pár slov, které znal, se naučil jako malý ještě předtím, než odešel z domova.

Usoudil, že se strážný ptá, co budou s těmi šaty dělat.

Z druhé strany místnosti na něj zaječel nějaký Fey. Strážný roucho upustil, jako by se spálil.

V Conovi pokleslo srdce. Až teď si uvědomil, co ho napadlo. Maně doufal, že si ten Fey roucho oblékne. Con by pak mohl předstírat, že k nim patří a nějak už by se na druhou stranu dostal.

Ale takto by byl ve své kutně podezřelý.

Zvedl ruku. V tom šeru ji sotva viděl. Ale vypadala stejně tmavě, jako by patřila nějakému Feyi.

Je strašně špinavý.

Pravděpodobně smrdí stejně hrozně jako oni, ne-li hůř.

Je sice jinak oblečený, ale může se převléknout.

Potřebuje vypadat jako Feyové.

Prohlédl si kutnu, stáhl si rukávy a podkasal si suknici. Mohl by ji i roztrhnout, aby byla podobnější feyskému oděvu. Znovu nahlédl dovnitř. Ti malí Feyové mají dlouhé rukávy a úzké kalhoty. Strážní mají kožené vesty a rovněž úzké kalhoty. A vysoké boty až ke kolenům.

Con je bos. A těžko si kutnu zaváže tak, aby vypadala jako kalhoty. A tady si ji nepřešije.

Musí si nějaké šaty ukrást.

Anebo počkat.

Jenže jestli bude čekat, tak se možná nedostane ven vůbec. Chytí ho. A Sebastian by mohl zemřít.

Sebastian asi stejně zemře.

Con měl jedinou možnost. Pokusit se proplížit.

Jestli ho přitom chytí, má meč a bude se bránit. Mohl jen doufat, že na to bude moc meče stačit.

Spíš o tom pochyboval.

Jestli ho meč zklame, zemře. Kdyby kráčel drze a vzpřímeně a oni ho chytili, zemře rovněž. Ale kdyby se mu to povedlo…

Kdyby se mu to povedlo, vyvstane před ním další nesnáz. Musí se dostat přes celý Jahn, přes město, které je v troskách. Musí jít za Sebastianovým přítelem.

Feyské šaty by mu to značně ulehčily. Zejména když je nevypere.

Ztěžka polkl.

Mohl by zabít strážného. To by nebyl problém. Jeho meč by se s tím Feyem vypořádal rychle. Ale děsila ho představa, že by pak čelil všem ostatním.

Už jen z toho pomyšlení se mu dělalo mdlo.

Ty Feye předtím pomocí magického meče zabil. A trápilo ho to. Pronásledovalo ho to jako noční můra. Nutilo ho to přemítat

o své oddanosti Bohu. Ale nakonec se rozhodl, že vinu za toto

vraždění nese Bůh. Con do toho spadl a neměl na vybranou.

Tentokrát se bude rozhodovat sám.

Tentokrát zabije z vlastního rozhodnutí.

Povzdechl si. Stejně nemá na vybranou. Bůh mu určitě odpustí. Člověk musí zabít, jestliže na tom závisí

jeho život. A jestli Con teď něco neudělá, tak v těchto chodbách zemře.

Cílem je strážného překvapit a rychle, tiše ho zabít. A pak se proplížit mezi Feyi.

Nějak.

Con si dlaněmi promnul obličej. Síň je strašlivě velká. A plná Feyů.

Jestli zemře, už Sebastianovi nepomůže.

Nikomu nepomůže.

Zhluboka se nadechl.

Počká. Musí přijít nějaká chvilka, kdy strážní nebudou tak ostražití. Nebo Feyů ubude.

Nebo odejdou úplně. Nemůžou tu přece zůstat navždy.

Maličko se nadechl. Půjde do nějaké slepé postranní chodby a tam se na chvíli natáhne.

Prospí se. A jestli ho najdou, budou si třeba myslet, že je mrtvý.

To je jediná možnost.

Jediná naděje.

„Odpusť, Sebastiane," zašeptal a sklopil hlavu. Pak se začal plazit pryč od podzemní síně, pryč od Feyů, směrem, kde ještě nebyl.

Rugad putoval po poutu. Plul v bílé, podél nachové, rychle a daleko.

Pouto mezi golemem a Ariannou, Rugadovou pravnučkou, bylo skvělé, silné a pevné. Měli se rádi.

Rugada nikdy nenapadlo, že by golemové mohli něco takového cítit. Nenapadlo ho, že by mohli vůbec něco cítit.

Už se blížil ke konci pouta. Vnímal svou pravnučku mnohem silněji, než kdyby s ním byla v jedné místnosti. Bylo to živé dítě, výbušné a chytré. Ale ještě se nenaučila, jak krotit své pocity a lépe využívat rozum.

Byla ještě mladá.

Tak mladá.

Kdyby se mohl usmát, usmál by se.

Zpomalil. Tento konec pouta bude mít chráněný. A v blízkosti chráněné oblasti si Rugad představí, že má tělo. Vždycky si představoval své mladé tělo, silné, živoucí. Natáhl ruku před sebe a připravil se na náraz…

…a vpadl rovnou do dívčina nechráněného těla. Chviličku se potácel v jejím mozku, až si vzpomněl, že tady nemá žádné tělo a tím pádem nemůže upadnout, a zastavil se.

Dívka zaječela. Doopravdy, nahlas zaječela, až to otřáslo celým tělem.

Tak tohle mu dělat nebude.

Odsunul její bytostnou podstatu stranou, vytlačil ji až do koutku její mysli. Její podstata byla proměnlivá. Když ji odtlačil, stala se kočkou, pak koněm, pak mužem, pak dívkou a nakonec kusem tkáně a poté znovu dívkou. Vzepřel se její mysli svou mocí a vyhlédl ven jejíma očima.

Byla tma. Byla na horském svahu a venku byla zima. Její tělo bylo vyčerpané a mělo hlad. Ještě nezažil, aby

byl někdo tak křehký. Pochyboval, že on sám bude takhle někdy vypadat.

Ale nebyla to křehkost podstaty. Její bytost byla silná. Pořád s ním z koutku, kam jí vytlačil, bojovala. Stala se ptákem a klovala ho do pomyslné ruky. Pak se stala nožem a sekala po něm, ale Rugad se vůlí přinutil nic necítit. Nechápala, co je zač. Znovu se stala ženou, kousala, škrábala a bojovala, bojovala, bojovala…

V naprosté tichosti.

Chudák. Ani se neuvědomila, že jediné, co tady proti němu má, je zvuk.

Jednou částí sebe ji držel na místě. Pak vztáhl ruku, malíčkem přejel po její mysli a nechal odpadnout kousek tkáně. Znovu se vzepřela. Tvrdě ji zatlačil zpět.

Pak přistoupil blíž k očím a soustředil se na to, co vidí.

Tma. Hory.

Zima.

Před ním kráčela nějaká stařena. Dívčiny oči byly přivyklé na tmu. Maličko přimhouřil oči.

Dívka o ní uvažovala jako o stařeně.

Stařena.

Poznal ji.

Šamanka, kterou poslal s Rugarem. Takže opravdu žije, jak si ostatně myslel.

Žije. Nějak se jí podařilo přežít. Ztroskotanec, který to dokázal.

A je s jeho pravnučkou. Rugad ucítil na dívčině rameni čísi ruku. Podíval se na ni. Mužská ruka, podle světlé pleti a krátkých silných prstů ruka nějakého ostrovana. Podíval se na člověka, jemuž patřila…

…a kdyby mohl, vítězoslavně by se usmál.

Ostrovní král.

Nicholas.

„Jsi v pořádku?“ optal se Nicholas. „Vykřikla jsi.“

Rugad tu dívku pořádně neznal. Nevěděl, jak by obvykle na takovou otázku odpověděla.

Za ním, lapena ve vlastní mysli, dívka uslyšela otcův hlas a strnula.

Pak vykřikla: *Tati! Já jsem tady. Jsem v pasti! Tati!*

Jenže její ústa teď ovládal Rugad. Slova nepronikla ven.

Plně ovládal její tělo. Donutil obličej podívat se na Nicholase a chabě se usmát.

„Zakopla jsem," pravil Rugad a zadoufal, že má správnou výslovnost. „Lekla jsem se."

„Nezranila ses?"

„Ne," odpověděl Rugad.

Nicholas jí stiskl rameno. „Rád bych se na chvíli zastavil," pravil.

„Já taky," odpověděl Rugad. „Ale nemůžeme."

Tati! vykřikla Arianna. Uvnitř se její hlas silně rozléhal. S tím Rugad nemohl dělat nic – pokud by chtěl jít po její podstatě a umlčet ji, musel by odejít z jejích očí.

Šamanka se zastavila a podívala se na něj. Na ni. Musel si neustále opakovat, kým teď je. Šamanka byla od něj příliš daleko a neviděla, jak se dívka tváří.

Taky se zastavil. Natahoval krk a rozhlížel se kolem sebe, jak jen to šlo.

Hory. Vysoké, holé, a nějaká stezka na východ. Nahoře ležel sníh. Zatoužil, aby tu bylo víc světla a on uviděl, co leží dál.

„Arianno," ozvala se šamanka. Slyšel ten obezřetný tón.

Stála pár stop před ním. Nicholas mu pevně svíral rameno.

„Co je před námi?" zeptal se Nicholas šamanky.

Tělo se najednou změnilo. Jako by se roztavilo. Jako by měla místo masa a kostí vodu. Něco takového ještě nezažil.

Riskl to a podíval se na dívku.

Seděla v koutku své mysli, pomyslná kolena přitažená k pomyslné bradě. Už přestala křičet. Ani se na něj nedívala. Vypadala jako většina lidí, po jejichž poutu putoval, do jejichž mysli vstoupil.

Netečná.

Vyděšená.

Neschopná boje.

Tohle však udělala záměrně.

Viděl ji jednat. Viděl, jak chladnokrevně jedná pod tlakem nezvyklých událostí.

„Něco se stalo," prohlásil Nicholas. Jeho hlas k němu doléhal odněkud zdálky.

„Myslím, že bys neměl stát tak blízko," pravila šamanka.

Tělo bylo najednou ještě poddajnější a rozbředlejší. Ztrácelo tvar.

Příliš pozdě mu došlo, že dívka je dlak.

Ještě nikdy neslyšel o nikom, kdo by pronikl do dlačího těla. Věděl, že převtělovači se mohou zmocnit jiného Feye, ale nikdy nemohou použít jeho magii. Platí to samé i pro vizionáře?

Děvče, začal, a pak pod ním nohy zmizely. Tělo se měnilo. Lpěl na něm, držel se ho, ale nemohl najít nic, čeho by se mohl chytit.

Nic.

Jen samotnou dívku, sedící v koutku své mysli. Jak bojoval s měnícím se tělem, zvedla hlavu a usmála se na něj.

Proklel ji.

Znovu ho přemohla.

Znovu.

Arianna cítila, že ji jeho bytost naprosto ovládla. Byl mocný, panovačný a silný. Držel ji uvězněnou uvnitř jí samé pouhou myšlenkou. A její tělo ovládal, jako by mu patřilo.

Zkoušela všechno. Stala se čímkoli, co ji jen napadlo, aby ho donutila odejít.

Až když promluvila, uvědomila si, že jí její tělo už nepatří. Proměňovala se, ale jen v duchu. Jako by to byla jen nějaká hra. Na něj to nemělo nejmenší vliv.

Pak volala na otce, ale ten ji neslyšel.

Pak ten člověk – její praděd – Černý král – promluvil jejím hlasem.

A otec mu uvěřil.

Stejně jako věříval Arianně, když se proměnila do podkoního nebo na sebe vzala Sebastianovu podobu.

Otce šlo tak snadno obelstít.

Ale šamanku ne. Ta zjevně postřehla nějaký rozdíl. Jenže Arianna se s ní nemohla domluvit.

A tak se stáhla do nejzazšího koutku svého já, kam za ní nikdo jiný nemohl, a rozhodně ne vizionář. Ani by nevěděl, jak se tam udržet, zatímco v jejích očích jednoduše stál. Nebude si vědět rady.

S proměnou.

Chvilku jí to trvalo.

Ale teď už proměna probíhala a jeho to naprosto zaskočilo. V okamžiku, kdy se její tělo stalo jen beztvarou tkání bez pevné kostry, v ní jen bezmocně plaval.

V jednu chvíli už skoro ucítila svou kůži, ale ne docela. Zatím dokázala proměnu řídit.

Nejprve se stáhla do sebe a zmenšila.

Nejprve se stala kočkou.

Sledovala ho, jak se v ní usazuje, hledá oči, dívá se ven.

Vyčkala, až vyhlédne, a znovu se proměnila, tentokrát do větší podoby, do koně. Údy se jí natáhly, z kočičího kožíšku se stala lesklá srst, ze čtyř pacek čtyři kopyta.

Pak se obrátil k ní a vzal na sebe pevnější tvar, než měl předtím. Předtím to byl jen jakýsi rozplizlý Fey, nějaké mlhavé tělo, které postrádalo pevný tvar, až na ruku, která ji držela na místě.

Teď měl jasně feyské tělo. Byl mladší, než když ho viděla předtím, vlasy se mu vinuly po zádech až na stehna, měl dravčí nos a feyské rysy tak výrazné, jako by je někdo obtáhl uhlem.

Ale oči byly stejné. Temné, hrozivé a mrazivé.

Popadl ji za ramena a přitáhl si ji k sobě. V prvním okamžiku se lekla, že se jí přeměna vymkne, ale vzápětí se vzpamatovala: uvnitř sama sebe přece skutečné tělo nemá. Rukama mohla dosáhnout, jak daleko se jí zachtělo.

A k proměně ruce vlastně vůbec nepotřebuje.

Znovu se proměnila a Rugad ucítil, jak se její tělo zhutňuje a kolébá. Tentokrát se udělala co nejmenší: stala se ještěrkou, takovou, jaké vídala na zahradě. Podrží si tuto podobu, protože ho to bude rozčilovat. Ještěrčí oči nevidí stejně jako lidské a ještěrčí tělo se nepohybuje stejně jako tělo savců. Trvalo jí dva dny, než se naučila v ještěrčím těle chodit.

On tolik času mít nebude.

Zvedl se, vrátil se k ní a znovu ji popadl za ramena.

*Přestaň s tím,*zavrčel.

Vypadni! vyjela na něj. *To je moje tělo.*

Teď je moje, odsekl.

Vypadni!

Proměň se zpátky.

Ne, odsekla. *Jestli tu zůstaneš, budeš dělat to, co chci já.*

Tak mi řekni, kde to jste. Kde jsme.

Vypadni, starochu. Nic ti neřeknu. Přijď ke mně ve svém těle a já tě zabiju.

To nedokážeš, holčičko. Já jsem krev tvé krve, kosti tvých kostí. Zabij mne a všichni zemřou.

To je jen nějaká povídačka, odsekla.

Je to pravda, namítl. *To je to jediné, čemu musíš věřit.*

Vypadni.

Ne.

Vnímala, že je pevně rozhodnutý, a vnímala to stejně silně, jako by se rozhodla sama. Jako by byli jakýmsi podivným, záhadným způsobem jedinou bytostí. On neodejde; to mu věřila natolik, aby měla strach.

Vyšplhal se k očím a vyhlédl ven. Svět se roztříštil do spousty malých plošek, skála před ním do mnoha skal, na chladném vzduchu mu bylo nepříjemně zima.

Proměň se, nařídil jí.

Ne. Odrážela ho se stejnou rozhodností jako on ji. *Dokud jsi ve mně, budu nás řídit já.*

*Oni nás zašlápnou.*Neříkal to se strachem, prostě to oznámil jako skutečnost.

Pokrčila rameny. Když zašlápnou, zašlápnou. S tím počítala.

Vrátil se zpátky k ní. Tentokrát se nestáhla. *Proměň se zpátky.*

Ne. Usmála se. *Proměň nás ty.*

Zavrtěl hlavou, až se mu úchvatná záplava vlasů rozlétla do stran. Když byl v ní, vzal na sebe podobu tak mladou, aby byl v jejím věku. Tak mladý nebyl už mnoho desítek let. Připadal jí cizí, zvláštní a zároveň tolik, tolik známý.

Má jeho rysy. Skryté pod otcovou tváří. Má i pradědovy rysy.

Neovládla se a roztřásla se. Úsměv ji opustil a Ariannu maně napadlo, jestli to poznání vyšlo z něj nebo z ní.

Šel zpátky k očím. Nesnažil se hledat možnost, jak proměny ovládnout. Snaží se snad ovládnout její mysl? Jestli ano, tak proč jí dal vědět, že tu je? Proč ji prostě jen neovládl?

Protože nemůže. Kdyby mohl, udělal by to. Natolik ho už poznala, byť s ním nestrávila moc času. Poznala tu bezohlednou krutost, kterou sama cítila kdesi hluboko v sobě.

Popošla k němu blíž a kopla ho do nohy. Obrátil se a upřel na ni hrozivě temné oči.

Neproměníš nás, protože nemůžeš. Znovu se usmála.

Zamračil se na ni. *To víš tak málo, že ani nevíš, co Feyové dokáží?*

Neodpověděla. Věděl, že ji vychoval otec. Věděl, že má jen chabé znalosti.

Ale zároveň měla větší moc, než si myslel.

Jestli nevypadneš, prohlásila, *vytlačím tě ven násilím.*

To jsou jen silácké řeči, holčičko, odtušil. *Neodejdu, dokud mi nesdělíš, kde jsme.*

Zavrtěla hlavou a založila si ruce na hrudi. *Vypadni.*

Ne.

Chvíli se na něj upřeně dívala. *Tys v dlakovi ještě nikdy nebyl.*

Maličko vytřeštil oči a Arianna na ten kratičký okamžik, než se zase ovládl, věděla, že ho zaskočila. Takže oni navzájem vědí, co ten druhý cítí. On ví, co cítí ona, a ona ví, co cítí on, byť se své pocity snaží skrýt.

Takže ty ani nevíš, co dokážu.

Ale vím, dítě, odpověděl. Z jeho úst znělo to něžné oslovení, které vůči ní používala šamanka, podivně. Nemyslel to laskavě. Vůči nikomu neuvažoval laskavě.

Vyjma její matky.

Vůči matce se choval laskavě.

Zapomnělas, podotkl. *Já vím o Feyích všechno.*

Já nejsem jen Fey, namítla a znovu se proměnila. Tentokrát se změnila z ještěrky v drozda. Cítila, jak se protáhlá tlamička mění v zobák, vidění roztříštěné do řady plošek se změnilo do dvou obrazů, šupiny v peří. Chviličku si tuto podobu podržela, a pak se znovu proměnila zpátky do ještěrky, protože tato podoba praděda úžasně týrala.

Už ji to začínalo zmáhat. Byla se silami na dně, už když s proměňováním začínala, a teď přicházela o poslední zbytky sil. Brzy se vyčerpáním zhroutí.

Podle jeho výrazu pochopila, že mu svítá.

Vzchopila se a usmála se. *Budu to dělat tak dlouho, dokud budu muset. Uděláš lépe, když odejdeš.*

Jednou budeš muset přestat, odpověděl.

Zavrtěla hlavou. *Tohle můžu dělat pořád.*

Oči se mu zúžily. *Vyčerpáš se.*

To ano, souhlasila, *ale nepřestanu.*

Zamrzneme v nějaké podobě, dokud se ti síly nevrátí, poznamenal. *To není tak velká hrozba. Já mohu počkat.*

*Jednou se mi to stalo,*odpověděla. *Už je to hodně dávno a myslím, že vím, jak se tomu mám vyhnout.*

Myslíš?

Pokrčila rameny. *Vždy• je to jedno. Budu se proměňovat, dokud budu moci.*

To tě zabije, odpověděl.

Pokud tu zůstaneš, odtušila chladně, beze strachu, *zabije nás to oba.*

Dar zvedl oči ke stropu. Pomalu toho začínal mít dost. V jeskyni byla zima, z kašny stříkala voda a Dar dostával hlad. Kap s Chráněnkou postávali vedle něj, plni obav. Chráněnka vytrvale svírala jílec dýky, zatímco kap se svých zbraní nedotýkal.

Jeho matka – či to, co se tvářilo jako jeho matka – stála před ním a pozorovala ho, jako by všechno záviselo na tom, co teď řekne.

„Budoucnost Feyů," pravil a potřásl hlavou. „Budoucnost Feyů. Tohle na mne házejí už od dětství. »Ty jsi budoucnost všech Feyů, Dare. Patříš do rodiny Černého krále. Jsi dědic Černého trůnu.« Rok za rokem musím dělat všechno v zájmu budoucnosti Feyů. To mi děd neustále připomínal, až do smrti. Pak mi to říkala šamanka. Musel jsem si dávat pozor na to, co dělám, protože by to mohlo mít dopad na budoucnost Feyů."

Přistoupil k matce o krok blíž. „A teď ty," prohlásil. „Ty mi teď říkáš, že jsi Mystérium, že Mystéria ovládají vize a vize jsou výjevy z budoucnosti, a k tomu všemu mi říkáš, že se musím rozhodnout pro jednu budoucnost, kterou mi ty navíc ani nemůžeš poradit, a že si musím vybrat to nejlepší pro budoucnost Feyů."

„Přesně tak," odpověděla tiše.

„Tak k čemu jsi mi dobrá?" zeptal se. „K čemu jsi vlastně dobrá?"

„To uvidíš," odpověděla.

„Uvidím? *Uvidím*? Já nechci nic vidět." Výkřik znásobila jeskynní ozvěna. Lahvičky se svěcenou vodou poskočily, voda v lahvičkách se v přízračném jeskynním světle zatřpytila. „Jestli mi máš pomoci, pomoz. Jinak mne nech na pokoji."

Naklonila hlavu na stranu, jako by zaslechla něco, co on neslyšel, pak zavřela oči a povzdechla si.

„Zajímavě načasováno, synu,“ pravila a rozplynula se.

Ani v nejmenším nečekal, že najednou zmizí. Vztáhl po ní ruce, ale sáhl do prázdna. „Matko?“ vyhrkl. „Matko?“ Popošel o další krok. „Diamanto? Neznámá? Prosím!“

„Říkal jsi jí, ať odejde,“ poznamenal kap. „Udělala to?“

Dar si ho nevšímal. Chvíli se rozhlížel po jeskyni, a pak se zadíval zpátky ke kašně, kde ji uviděl poprvé. Byla pryč. Předtím její přítomnost cítil. Teď byla pryč.

Stál tu se vztaženýma rukama a měl stejně zvláštní pocit odtržení jako v den, kdy mu Coulter zachránil život. Ne, to nebylo tak přesné. Měl stejný pocit, jako když zjistil, že Černý král vyvraždil stínozemí.

Do posledního člověka.

Včetně jeho pěstounky.

Odevzdaně usedl na zem. Přemohl ho zármutek. Říkal jí, ať odejde, ale nemyslel to tak. Jen ho rozčílilo, že mu není ochotná říct všechno. A taky měl strach. Trochu.

Žádný Fey se ještě nedostal tak daleko na sever. Přinejmenším nikdo z Feyů jeho děda. A pochyboval, že se sem dostali nějací vojáci od jeho praděda.

Jeho matka byla vizionářka stejně jako on, jen neměla takovou moc. Neunikla. Šamanka mu vyprávěla, jak jeho matka zemřela, těsně po otcově korunovaci, při porodu jeho sestry.

Šamanka mu to vyprávěla a on o tom měl vizi.

A při té vizi málem zemřel.

„No dobrá,“ pravil. „Tak jsi mi to tedy předvedla a teď se vrať.“

Ozvěna mu slova nevrátila. To místo bylo nyní zjevně nějak hmotnější než předtím, jako by se stěny

stáhly k sobě. Ale oči to neviděly. Jen sluch to poznal. Jako by se zavřely dveře.

Byla pryč.

„Neměl jsi ji tak dráždit," poznamenal kap. „Mystéria jsou rozmarná."

„Myslel jsem si, že o Mystériích nic nevíš," zavrčel Dar. Ale doopravdy se na něj nezlobil. Chtělo se mu křičet na matku či na to, co se nazývalo jeho matkou. Chtělo se mu jí vynadat, křičet na ni a plakat jí v náručí.

Chtěl, aby mu pomohla.

Chtěl, aby ho utěšila.

Chtěl, aby se vrátila.

„O Mystériích nikdo nic neví," poznamenal kap. „Snad jen šamani. Říká se, že než nastoupí do služby, setkávají se s Mystérii."

„Šamanka je mrtvá," odvětil Dar.

Kap jen pokrčil rameny.

Chráněnka si povzdechla, pustila nůž a protáhla si ztuhlá ramena. „Myslím, že o ni teď už nejde. Je pryč a já se tohoto místa bojím. Chtěla bych odejít."

„Neodejdeme, dokud nepřijde Coulter a Adrian," prohlásil kap.

„Když Dar ječel, ty lahvičky poskakovaly," podotkla Chráněnka. „Viděla jsem, co dokážou. Rouška zemřela, když na ni ten člověk jednu lahvičku vylil. Nechci tu být, jestli se to rozbije."

„Nerozbijí se," odvětil Dar.

„Stejně," odsekla Chráněnka. „Tady je to plné jejich posvátných předmětů. Může nám to ublížit."

„Tobě a mně," opravil ji kap. „Ale Dar je napůl jejich. Jemu by to třeba nijak neublížilo."

„A ty si myslíš, že to je důvod, proč jsem ji viděl, že?" zeptal se Dar. „Ty si myslíš, že to nebylo Mystérium. Ty si myslíš, že prostě patří do jejich náboženství."

„Možná,“ odpověděl kap. „Ale podle toho, cos říkal, mluvila jako Mystérium. Mě toto místo neděsí tolik jako Chráněnku. Myslím, že pokud budeme jednat chytře, nic nám nehrozí.“

„Chytře?“ opáčil Dar. „Chceš tím říct, že nemáme sahat na posvátné předměty? A že se máme držet dál od kašny?“

Kap přikývl.

„Nevíme o jejich náboženství skoro nic. A podle toho mála, co víme, do toho patří i tato podlaha a my riskujeme už jen tím, že na ní sedíme.“

„Adrian to bude vědět,“ poznamenal kap.

Dar si odkašlal. Měl už té hádky dost. Dosud se mu útroby svíraly smutkem nad tím, že matka zmizela. „Řekli jsme, že tu počkáme. A taky počkáme. Jestli chceš, Chráněnko, můžeš počkat venku.“

„Pod těmi meči?“ vyjekla. „To ne, Dare. Tady nevěřím ničemu.“

Založila si ruce na hrudi a vzpřímeně se postavila vedle něj, jako by u něj držela stráž. Dar měl pocit, že by se měl dát do pohybu, ale neměl na to sílu. Na druhou stranu toužil zůstat tam, kde je, a chovat v srdci tesknou prázdnotu po matčině odchodu. To, že zmizela, má přece nějaký význam. Třeba to udělala proto, aby ho poučila, že si s ní nemá zahrávat, že se jí nemá vyptávat.

Říkala, že za to jeho vyptávání – vlastně za to, že mu odpoví – se platí.

Povzdechl si. Už ho unavovalo platit. Už ho unavovalo být budoucností Feyů. Všechno už ho unavovalo. Není ani Fey, ani ostrovan. Nechtěl mít nic společného s člověkem, který mu zavraždil rodiče a přátele, a co se týkalo jeho pravého otce, tam už neměl jasno vůbec.

Asi by ho měl najít. Třeba přišla právě proto.

Ale žádná jeho vize mu nic takového nevyjevila. Jeho vize mu ukázaly smrt v paláci, nic víc.

Jeho nebo Sebastianovu.

A Sebastian zemřel.

Dar sebou trhl.

Vyber si vizi, řekla mu, a vydej se za ní. Ale jak má vědět, která je ta pravá? Když se snažil jedné vizi zabránit, skončilo to Sebastianovou smrtí.

A co když vůbec nemá následovat vizi? Co když se má vydat svou vlastní cestou? Jenže jakou? Najít otce, pokud je ještě naživu? Vládnout Modrému ostrovu? Najít způsob, jak zabít Černého krále, aniž by to – jak je u Feyů zvykem – provedl vlastní rukou? To chce ten kap. Ten by se k tomu dokonce dobrovolně nabídl sám.

To Dar věděl.

Nebo se má navždy schovávat, žít si svůj vlastní život a budoucnost Feyů ponechat na Feyích samotných?

„Vrať se," zašeptal matce. „Slibuji, že už na tebe nebudu ječet. Jen se prosím vrať."

Nicholas se skláněl nad svou dcerou. Šamanka si může jít klidně dál, ale Nicholas musí hlídat Ariannu. Musí vědět, co se s ní bude dít.

Vůbec ho nenapadlo, že by jí něco hrozilo. Tolik se soustředil na místa Moci, na šamančina slova, na svého syna, že dočista zapomněl dávat pozor na Ariannu.

Pak najednou vykřikla a Nicholasem projela vlna děsu. Zachytil ji kolem ramen. Ujišťovala ho, že jí nic není, ale tím nejpodivnějším hlasem, jaký kdy od ní slyšel, a pak se proměnila.

V posledním okamžiku uposlechl šamančina varování a pustil ji.

Ještě neviděl, aby se Arianna proměňovala tak rychle. Kočka, kůň, ještěrka, drozd a znovu ještěrka. Kdyby se na ni nedíval, kdyby nevykřikla, málem by na ni šlápl.

„Co to je?“ zeptala se šamanka a v tu chvíli to vskutku nebyla otázka, na níž by dokázal odpovědět. Stála vedle něj a dívala se na místo, kde ještě před chvílí byla Arianna.

„Co se bude dít dál?“ zeptal se Nicholas. „Dělají toto dlaci, když jsou unavení?“

„Ne,“ odpověděla šamanka. Přešla k němu a upřeně se zadívala na místo, kde byla Arianna. „Tohle jsem ještě nikdy neviděla. Ale něco tu není v pořádku.“

Mávla rukou a povzdechla si. Nicholasovi se rozbušilo srdce. Šamanka se ostře nadechla.

„Ty něco vidíš,“ usoudil Nicholas.

„Je tu Rugad,“ odpověděla šamanka.

„Tady?“ Nicholas se rozhlédl kolem sebe. Černého krále nikde neviděl.

„Ne,“ odvětila šamanka. „V Arianně. Připutoval po poutu.“

„Jak to víš?“

„Vidím v jejích poutech jeho stopu.“

„To on ji proměňuje?“ otázal se Nicholas.

„Ne,“ odpověděla šamanka. „Tento druh magie nemá. Ona s ním bojuje.“

A v tu chvíli se vzduch kolem Arianny zatetelil, ze země vzlétl pták a přistál na kameni.

To byla Arianna. Opět jako drozd.

Nicholas šel k ní. Šamanka kráčela za ním. Než k ní došli, proměnila se Arianna ještě sedmkrát. Na okamžik se znovu objevil protáhlý čenich, vzápětí se zkrátil, protáhl se ocas, z drozdí hrudi vyrostly přední nohy, zadní zploštěly a rozšířily se a Arianna se zase zmenšila.

Ještěrka.

Ještěrka, kterou na tom balvanu málem ani neviděl.

„Arianno,“ vydechl Nicholas a už už se k ní chtěl naklonit.

Šamanka ho chytila za loket, zadržela ho, oběma rukama ho popadla za ramena a přitáhla si ho k sobě. Celá se chvěla. Cítil, jak se jí třesou ruce.

„Než jsme se vydali na cestu, řekl jsi mi, že Černého krále můžeš zabít jedině ty.“

„A tys mi řekla, že se mi to předtím nepovedlo, protože by to mohlo obrátit Černou krev proti Krvi.“

V ústech mu vyschlo. Takhle šamanku ještě nikdy neviděl – vyděšenou a rozrušenou zároveň. Nevěděl, na co myslí, a ani to snad nechtěl vědět.

„Jestli ho máme dostat,“ pravila, „je toto naše jediná šance. Je zranitelný. Měli bychom tu ještěrku zabít.“

Nicholas ji od sebe prudce odstrčil. Něco tak hnusného snad ještě nezažil.

„To je Arianna!“

„Já vím,“ odvětila šamanka.

„Myslel jsem si, žes říkala, že domácí magie je mírumilovná.“

„To je," souhlasila. „Já to udělat nemohu. To bys musel udělat ty."

„Já nemohu zabít svou dceru, ať v ní je co chce. To já udělat nemohu. To po mně nemůžeš chtít."

„Chtít můžu cokoli," odtušila šamanka.

„Říkal jsi, že bys udělal cokoli, abys zachránil Modrý ostrov a zbavil ho Feyů. A to je přesně to, co bys teď měl udělat."

„Zabít Ariannu?"

„Zabít Černého krále."

Šamanka se na Nicholase napjatě dívala, jako by se snažila předem uhodnout, co odpoví. Ona snad čeká, že to Nicholas vezme vážně.

Ještěrka se nehýbala. Nicholas přemítal, jestli je Arianna slyší. A jestli je slyší Černý král.

„Ona bojuje o život a ty po mně chceš, abych ji zabil?" Nicholas zavrtěl hlavou. „Je to má dcera. Nemohu zabít svou dceru."

„Fey by to dokázal," odtušila šamanka.

„Já nejsem Fey," odsekl Nicholas.

Šamanka si založila ruce na hrudi a zvolna vydechla. „Myslela jsem si, že to odmítneš. Ale musela jsem ti to navrhnout."

„Navrhnout?"

„Jeden život výměnou za bezpečnou budoucnost. To je rozumné řešení."

„Je to má dcera," prohlásil Nicholas pevně. „Řekla jsi, že kdybych zabil Černého krále, mohlo by to vyvolat vzbouření Krve proti Krvi. A kdybych zabil svou dceru, je to jisté."

„Není. Pokud by se to stalo náhodou, tak ne," odpověděla šamanka.

Znělo to naprosto chladnokrevně. Mluvila tak klidně a lhostejně. Feyové jsou krutí, to věděl, ale o ní si to nemyslel. Důvěřoval jí celým svým životem.

Arianniným životem.

„Já se jí ani nedotknu," prohlásil.

Šamanka maličko vydechla. „Pak je tu ještě jedna možnost."

Nicholas střelil pohledem po ještěrce. Nehýbala se. Arianna se nehýbala. Bojuje se svým pradědem? Vítězí? Nenáviděl feyskou magii. Nenáviděl ty záludné cestičky a kličky, kterými se ubírá a působí.

Zatoužil, aby tu byla Diamanta a pomohla mu se z toho dostat. Ne šamanka.

Diamanta.

Arianna je přece taky její dcera. Pak měl najednou pocit, jako by tu byla, jako by stála vedle

něj. Představa. Klam. Krutá šalba. Ve chvíli, kdy jeho dcera bojuje o život. „Je tu jen jedna další možnost," opakovala šamanka. „Já

poputuji po tvém poutu, které tě s ní spojuje, a pokusím se Černého krále vyhnat."

„Ne," zamítl to Nicholas a uskočil od ní. Otřásl se odporem. Nevěděl, že jeho pouto s Ariannou je vidět, a ani to nechtěl vědět. A hlavně nechtěl, aby se ho šamanka byť jen dotkla.

„Můžeš mi věřit," podotkla šamanka. „Vždycky jsi mi věřil."

„Jenže ty mi klidně navrhuješ, abych zabil svou dceru, a předkládáš mi to jako možnost, jak nás dostat z tísně," pravil Nicholas. „Nedovolím, aby ses k ní přiblížila."

„Ty ses rozhodl, že to neuděláš, Nicholasi," pravila šamanka, „a já sama to udělat nemohu. Přišla bych o svou magii. Ale mohu projít po tvém poutu, najít Černého krále a pokusit se ho vyhnat."

„Aniž ho zabiješ."

Šamanka neodpověděla.

Nesnášel to její vědoucí mlčení. Dráždilo ho to.

„Zabila bys ho?“ zeptal se jí Nicholas.

„Já mohu,“ pravila. „Já nejsem z Černé krve.“

„Ale ztratila bys svou magii.“

„To ano,“ souhlasila.

„A co když se skrze mne spojíš s Ariannou. Co se stane pak?“ Šamanka sklopila hlavu.

„Přežila bys, že? Nebo to nevíš? Zemřela bys? Zemřela by Arianna?“

„To ještě nikdo nikdy nezkusil, Nicholasi,“ odvětila šamanka.

„A ty po mně chceš, abych to zkoušel teď?“ vyjel na ni. „Teď, poté, cos mi navrhovala, abych svou dceru *zabil*?“

„Třeba ji to zachrání.“

„Zachrání.“ Podíval se na ještěrku – Ariannu. Nehýbala se. Tolik se mu chtělo jít se podívat, jestli není mrtvá, ale neměl odvahu. Ještě počká. „Tím chceš říct, že to možná zachrání Feye.“

„Ne,“ odpověděla šamanka. „Že to zachrání ji. Ty nechápeš, co se jí stalo.“

Zhluboka se nadechl. Šamanka má pravdu. Nechápe to. A to ho přivádělo k šílenství. Předtím se Ari proměňovala. Pak se proměňovat přestala. Znamená to snad, že Černý král vyhrál? Znamená to, že nad sebou ztratila vládu? Nebo to znamená, že zvítězila ona?

Těžko říct.

„Co se tu vlastně děje?“ zeptal se a snažil se, aby to vyznělo klidně.

„Když někdo nezvaně putuje po poutu, obvykle to dělá kvůli sledování. Ale Arianna Rugada polapila. Anebo se nepřišel jen dívat.“

Znělo to zlověstně.

Nicholas si už tak zvykl na ni spoléhat, věřit jí, naslouchat každému odstínu jejího hlasu, že ji poslouchal i teď.

I když navrhovala zabít Ariannu.

A v tu chvíli si uvědomil, že šamanka – která přivedla Ariannu na svět, která jí umožnila přežít – má možná dobré důvody pro to, co říká. A také si uvědomil, že šamanka je pravděpodobně jediná, koho by po tak zrůdném návrhu byl ještě ochoten vyslechnout.

„Jestli se sem nepřišel jen podívat…“

„Tak se jí chce zmocnit,“ dokončila šamanka za něj. „A chtěl by se stát Ariannou. Tak, abychom to ani nepoznali. Ale Arianna je dlak. Proměňuje se. A prozatím své tělo ovládá.“

Prozatím.

„A pokud Arianna prohraje, zůstane Rugad uvnitř navždy?“

Šamanka se nepohnula. „O tom se dějiny magie nezmiňují. Ale od něj by to nebylo moudré.“

„Anebo možná bylo,“ podotkl Nicholas tiše.

Kdyby Černý král zemřel – a kdyby mu nestál v cestě Dar – stala by se hlavou Černé rodiny Arianna. Byla by přímým následníkem trůnu. Černý král by vládl dál a její tělo by používal jako figurku.

„Ne, Nicholasi,“ odvětila šamanka.

„Bylo by to nebezpečné pro jeho vlastní tělo, byl by v takovém případě příliš zranitelný. Kdyby jeho tělo zemřelo, zemřel by s ním.“

„Takže právě teď, když ve svém těle není, je jeho tělo v nebezpečí života.“

„Ano,“ potvrdila mu šamanka.

„Takže nám stačí ho najít.“

„Pravděpodobně není nikde poblíž,“ odpověděla šamanka. „Pouta neznají meze vzdáleností. Myslela jsem si, že to jsem ti už vysvětlila.“

To byla pravda. Jen tomu tehdy dost dobře neporozuměl. „Takže my ji nemůžeme zabít,“ usoudil Nicholas. „My ho prostě musíme najít.“

„To nemusí být tak jednoduché.“

„O nic méně než zabít vlastní dceru,“ odsekl Nicholas.

Šamanka sebou trhla. „Musela jsem ti o té možnosti říct,“ pravila.

„Protože je rozumná?“ opáčil.

„Protože to rozhodnutí spočívalo na tobě, Nicholasi, a tys o té možnosti musel vědět.“

„Ale tys věděla, že to neudělám.“

V té tmě jí dost dobře neviděl do tváře, ale cítil, že se na něj dívá stejně soucitně jako vždy.

„Ty máš ze všech ne-Feyů, které jsem kdy potkala, k Feyům nejblíž,“ poznamenala. „Já nevím, pro co by ses měl rozhodnout. Já jen vím, že jsem ti tu možnost musela navrhnout. Toto rozhodnutí měl učinit vůdce, ne otec.“

„Tento vůdce je otec,“ odtušil Nicholas. „To se od sebe nedá oddělit.“

„Teď už to vím,“ odpověděla šamanka. „A navždy to budu mít na paměti.“ Váhavě přistoupila blíž a vzala ho za loket.

„A to je právě rozdíl mezi tebou a námi,“ pravila.

„Ty mi chceš říct, že Feyové by Ariannu zabili? Ty mi chceš říct, že Diamanta by v této situaci zabila vlastní dceru?“

„Zákony nejsou stanoveny nazdařbůh, Nicholasi,“ odpověděla šamanka.

„Zákaz boje Černé krve proti Černé krvi je nutný, protože Feyové zabíjejí, když musí. Zabijí i toho, koho milují.“

Nicholas se podíval na ještěrku. Pořád se ještě nehýbala. Sklonil se k ní, ale nedotkl se jí.

„Tento zákon musíš mít na paměti, Nicholasi,“ pokračovala šamanka. „Vychoval jsi dítě, které je čistokrevným Feyem.“

„Je v ní i ostrovní krev.“

„Ale možná ne dost,“ odtušila šamanka.

„Co to znamená?“ zeptal se ostře Nicholas.

„To znamená,“ odvětila šamanka tiše, „že si jednoho dne možná budeš muset krýt vlastní záda.“

„Ty mi chceš říct, že by mne Arianna mohla zabít?“

„Kdyby z toho měla nějaký užitek.“

Nicholas zavrtěl hlavou. „Ona mne miluje.“

„Já vím,“ odpověděla šamanka.

Ta její chladnokrevnost ho přiváděla k zuřivosti. „Jestli mi to říkáš proto, abys mne přiměla k nějakému zásahu proti Černému králi, tak to se ti tedy nepovede.“

„Já vím,“ odvětila šamanka znovu. „Ale nezapomeň na tento okamžik. Jednou možná budeš litovat.“

Arianna stála proti svému pradědovi. Upřeně se na ni díval. Někde daleko venku mluvil otec se šamankou, ale slovům Arianna nerozuměla.

Ani se o to nesnažila.

Praděd ji ostražitě hlídal. Takové oči ještě nikdy neviděla. Nikdy neviděla ani takovou tvář, tak úzkou a ostře řezanou, tak mocnou a krásnou zároveň. Muž, s nímž se setkala, byl o desítky let starší a byl nápadný a zvláštní, ale tato krása byla pryč, nahrazena krutostí, která se mu vryla hluboko do tváře, a tuhá kůže a houževnaté tělo vypovídalo o síle, věku a moci.

Ty mne nemůžeš zabít, holčičko, aniž bys zničila vše.

Usmála se.

Mohu, odpověděla, *a při našem posledním setkání se mi to málem povedlo.*

Praděd se obrátil, jako by něco zaslechl. Ona neslyšela nic, ale něco vycítila. Nějakou další bytost. Jinou.

Vzhlédla a viděla praděda plynout prázdným prostorem k nějakým dveřím, které předtím neviděla. Dveře se otevřely, ještě než k nim stačil doplout, a praděd zaklel v jazyce, který slýchala po celý život, ale nerozuměla mu.

Do dveří vpadl jakýsi chlapec. Vlastně ani ne chlapec, ale muž. Mladý muž. Vypadal jako ona a její praděd. Jen oči měl jasné a ve tváři byl podobný otci.

Dar.

Kdesi hluboko v hrdle se jí ozvalo vrčení. Nestála o toho kluka tady o nic víc než o svého praděda. Spolčili se snad?

Praděd si to zjevně nemyslel. Strčil do toho kluka a ten mu to oplatil. Praděd upadl na bok a překvapeně

vzhlédl. Chlapec se po něm sápal, pak se najednou zastavil a podíval se na Ariannu.

Oči neměl tak jasné, spíš šedivé. Šedivé, ne modré, a na tváři měl vrásky, které žádný mladík nemá.

Sebastiane? oslovila ho. Z hrdla se jí vydral chraptivý šepot.

Ari. Pocítila radost, jakou nepocítila už dlouhý, předlouhý čas. Zčásti to byla i jeho radost. Naklonil se k ní, praděd se zvedl, rozběhl se k němu a strkal ho ke dveřím, ale Sebastian se nedal. Tady, na tomto místě, se Sebastian pohyboval rychle. Nezadrhával v řeči a nerozmýšlel si každý pohyb. A zjevně věděl, co má dělat.

Jako by byl pro takové místo přímo zrozen.

Pomoz mi, Ari, vyhrkl. *Pomůžu ti, ale musíš mi pomoci.*

Vrhla se k němu, popadla děda za ramena a trhla s ním. V tu chvíli do něj narazil i Sebastian, děd pozadu zavrávoral a dopadl přímo na ni.

Měla pocit, že jí to vyrazilo dech, ale pak si vzpomněla, že tady nedýchá. Svalila ho ze sebe, Sebastian si na něj stoupl a kratičkou chvíli ho držel.

Ty žiješ? vyhrkla. *Kde jsi?*

U něj, odpověděl Sebastian. Praděd ho chytil za kotník a prudce trhl, ale se Sebastianem to ani nehnulo. *Ari, až mne najdete, vzpomeňte si, že Con ví, co dělat.*

Con?

Jednou mne už zachránil. A pak Sebastian praděda popadl a prohodil ho dveřmi ven.

*Zavři!*zakřičel na ni. Odplouval pryč. Zachránil ji. Věděl, co dělat. Tohle bylo místo, kde byl Sebastian silnější a živoucnější než ona.

Ale praděd je mazaný a mocný. Bez ohledu na to, jaký tady Sebastian je, nemusí se mu podařit praděda

přelstít. Arianna vykoukla dveřmi ven. Neviděla je, ale cítila, že kdesi vpředu bojují.

Ona viděla jen světlo. Mnohobarevné světlo, které rozjasnilo chodbu. Tudy musí projít. Oba. Chodba patří jí a ona ani nevěděla, že tam je. Jak tomu praděd říkal?

Pouto.

Má ještě další. Další pouta. A skrz ně do ní mohou vpadnout další lidé.

Jak je možné, že to Sebastian věděl a ona ne?

A pak si vzpomněla na chvíli, kdy poprvé uviděla Dara, jak stojí vedle Sebastiana a v očích má prázdný pohled. Oni putovávali po svých poutech celá léta. Usoudila tak z toho, co Sebastian říkal ve věži toho hrůzného dne, kdy Feyové vypálili Jahn.

Jsem… jen… sám… se… sebou, řekl tak tichounce.

Pokusila se ho opravit a řekla mu: *Ty nejsi sám, jsem s tebou já.*

Ale… ne… uvnitř.

Ale ne uvnitř.

Dar a Sebastian byli spolu spojeni odjakživa.

A někdo je od sebe odstřihl. Na okamžik měl Sebastian dojem, že jsou uvnitř něj čtyři bytosti, alespoň to říkal.

Já… Dar… a… dva… další… Nëja-ká… obro-vitá… bytost… a… pak… ten… odstři-hovač.

Obrovitá bytost. Praděd?

A někdo pouto přeřízl. Chtěl snad po ní Sebastian totéž? Zavřít dveře?

Ale kdyby jimi prošla a putovala po jeho stopě, mohla by je najít, toho, koho má ve svém srdci za bratra, a svého praděda. A třeba by ho dokázala jednou provždy zastavit.

Třeba by ho dokázala se Sebastianovou pomocí zadržet.

Aniž by přivolala kletbu Černé krve.

Možná.

Za pokus to stálo.

Vstoupila do světelné chodby a zadoufala, že se rozhodla správně.

Ten golem věděl, jak putovat po poutu. A taky věděl, o co jde. Ten golem ho držel pomyslným stiskem, který Rugad vnímal jako naprosto skutečný. Ať se Rugad vzpouzel, jak chtěl, nemohl se vyprostit.

A chtěl se vyprostit.

Ale golem ho držel svou představou, svým bytostným já, a z toho padal na Rugada děs.

Zachvátila ho hrůza jednak z golema a jednak z toho, že ho ta dívka přelstila.

Strašné.

Rugad bojoval ze všech sil, ale golem ho neúprosně vlekl dál. Teprve během cesty Rugad zjistil, co se vlastně děje. Putovali vnitřkem golemova pouta, ne po něm, jako předtím Rugad. Tady byli na golemově půdě a tady měl nad ním golem vrch.

A on to věděl.

Rugad se potřeboval nějak dostat na vnější okraj pouta. Musí se dostat ven, musí to nějak vybojovat. Jenže s něčím takovým se ještě nikdy nesetkal a ani nevěděl, jestli se něco takového už někomu stalo.

A jestli ano, tak to nepřežil.

Golem ho vtáhne do svého těla a co pak? Uvězní ho tam? To je možné. Rugad neměl s golemem žádné pouto. A jestli se golem vzdálí od Rugadova těla, nebude mít Rugad už vůbec žádnou možnost úniku.

Co to vlastně ten golem říkal jeho pravnučce?

Ari, až mne najdete, vzpomeňte si, že Con ví, co dělat.

Con?

Už mne jednou zachránil.

Takže už jednou golema zachránil.

Golem se přece předtím roztříštil. Con musí být jméno toho černohábity, který ho znovu sestavil.

Z kamenů, co po něm zůstaly.

Jestli se golem roztříští právě v okamžiku, kdy bude Rugad uvnitř, bez možnosti vyskočit po poutu ven, Rugad zemře.

Zachvátil ho pocit vzdáleně se podobající strachu. Vzrušení a zvláštní stav nadšení. Toto je výzva. Tady je mozek, který ho vyzývá. Jeho pravnučka společně s golemem mají na to, aby ho porazili.

Pokud se ovšem nechá.

Rychle letěli poutem. Kdyby se bránil a brzdil, mohl by znovu vstoupit do té dívky, jenže tam by byl v pasti. A šamanka to věděla. Dívka jejich rozhovor nesledovala, ale Rugad ano. Šamanka ho chtěla zabít a taky by to udělala.

Ať už s tím přecitlivělým bláznem Nicholasem, nebo bez něj. Šamanka by Ariannu – a tím i Rugada – zabila.

Nebyl by schopen se v té dívce skrýt tak, aby to šamanku ošálilo. A její magii neovládá.

Jenže když vstoupí do golema a golem vybuchne, zemře.

Zemře.

Nebo bude v tom stvoření polapen. Ten tvor je z kamene. Pohybuje se pomalu a nemá žádnou skutečnou moc.

Až na tu, která si ho stvořila. A není jak zjistit, co je to ve skutečnosti za moc.

Golemovy ruce se prodloužily. Pevně si Rugada přidržel a trochu přibrzdil.

Teď už Rugad cítil, jak to jeho duši táhne k vlastnímu tělu. Blížili se ke konci.

Musí se rozhodnout.

A musí se rozhodnout hned.

Vlastně má jen jednu možnost, jak přežít.

A ani ta není jistá.

Skok do volného prostoru.

To znamená přeskočit z pouta do svého těla, přičemž na kratičký okamžik, než se mu podaří do svého těla vklouznout, vystaví sebe, svou duši, své vědomí volnému vzduchu.

To obnášelo řadu zrádných úskalí. Rugad to zvažoval a hlavou mu letěla všechna nebezpečenství, která to znamená.

Může promeškat správný okamžik, vyskočit příliš brzy a skončit někde na zemi na míle daleko od svého těla.

Může vskočit do někoho jiného, kdo bude náhodou postávat poblíž, a tam zůstat trčet.

Jeho vlastní tělo ho může odmítnout.

Tolik možností a žádný čas na přípravu.

Dokonce se ani nemůže spolehnout na to, že se dokáže prolomit z tohoto pouta.

Takže podstatou je neoddělit se od golema. Nechat ho v domnění, že má Rugada v hrsti, a pak, až v posledním okamžiku, těsně předtím, než vlétnou do golemova těla, se prolomit ven. Pouto je v místě, kde se napojuje, vždycky nejslabší.

Toho využije. Procpe se světlem tohoto pouta jako jím prostrčil prst.

Prstem pouto otevřít dokázal. Určitě by se dokázal do nějakého prolomit pouhou myslí.

Koneckonců bylo pouto stvořeno magickým mozkem a používáno taktéž jen magickým mozkem.

To dokáže.

Tah ještě zesílil a Rugada to roztočilo. Nechal se vléci, poddal se rychlejšímu a rychlejšímu letu.

Pak golem, letící před ním, zmizel a Rugad vzápětí ucítil chladný kámen. Cítil, jak ho golemův kámen pohlcuje…

…a vší silou se odstrčil od vstupu.

Světlo pouta bylo jako sklo. Odrazil se od něj. Golem ho strhl zpět a zároveň letěl dovnitř. Cítil, že se připravuje zničit sám sebe.

Golemovy myšlenky mu pronikaly do mozku stejně, jako jeho prosakovaly do golemova.

Snažil se od něj odstřihnout a zároveň se odstrčit. Představil si sám sebe, jak se prolamuje ven. Ruce – pomyslné ruce – mu sjížděly po skle.

A pak si uvědomil, že jeho tělo je blízko. Načasoval si to dobře. Musí vklouznout golemovi do hlavy, vykroutit se mu a najít ucho. Tam bude jeho prst, do něj bude schopen vklouznout a vrátit se do sebe.

Nechal se golemem vtáhnout dovnitř. Uvnitř golema se rozlévalo světlo a prostupovalo mu celým tělem. Rugadovi probleskla myslí vzpomínka na to, jak se golem předtím roztříštil.

Golemovy oči se rozzářily a ze všech prasklin prýštilo světlo. Na okamžik vypadal jako člověk, který spolkl slunce.

Král Nicholas se nadzvedl a sahal po něm. Golem natáhl ruku – i ta zářila – a pak řekl cosi, čemu Rugad nerozuměl.

Rugad jen trpně přihlížel. Cítil meč v krku a zmáhala ho bolest ze zranění. Přivřenýma očima se díval, jak Nicholas bere golema za ruku. Světlo se přelilo na Nicholase.

A pak světlo prudce zesílilo do oslepující záře. Nicholas se snažil golema odtáhnout…

Zevnitř cítil světlo jako tlak – jako by slunce, které golem polkl, sílilo a mělo každou chvíli vybuchnout. Rugad se nemohl hýbat, sotva o sobě věděl. A nebyl schopen najít jeho ucho.

Golem ho pevně tiskl. Rugad kolem sebe kopal a odstrkoval se, jak jen mohl. Světlo na něj těžce doléhalo a drtilo ho. Věděl, že se světlo musí prodrat ven skrz

praskliny, že stejně jako předtím bude hledat cestu ven. Tehdy golem nechtěl vybuchnout.

Tentokrát chtěl.

Golem měl zřetelně rozvinutou schopnost vnímat.

Jestli si Rugad někdy myslel něco jiného, teď věděl, že se mýlil.

Golemovi to myslelo jasně a chtěl ho lapit do pasti.

Ale ne zabít.

Nesnáší zabíjení.

A to je jeho slabina. Rugad využil jeho zaváhání a protlačil se světlem k uchu.

Tlak stále sílil. Viděl svůj prst, ale nevěděl přesně, jak se do něj dostat. Tohle ještě nikdy nedělal. Prst mu připadal jako obrovské cizí těleso v jemně vypracovaném kamenném uchu.

Kolem ucha prýštilo ven světlo, oblévalo prst a tlačilo Rugada tím směrem. Cítil se maličký a to světlo ho drtilo. Kdyby se v této podobě potřeboval nadechnout, nemohl by. Světlo ho tisklo na kamennou ušní stěnu.

Bude muset skočit, tak, jak původně zamýšlel.

Bude to muset zkusit.

Odrazil se nohama od ušního bubínku a vrhl se ven.

Světlo zesílilo.

Vyletěl směrem ke svému prstu…

A golem vybuchl.

Arianna vstoupila do světelného tunelu. Nikdy ještě na podobném místě nebyla. Bylo tu teplo, chodba ji vítala a připadala jí důvěrně známá jako staré boty. A přesto měla divný pocit.

Cítila tu stopy po pradědovi. A skoro se jí zdálo, že ho slyší křičet, jak ho Sebastian vleče s sebou.

Sebastian.

Takže žije.

A něco chystá.

Nikdy ho nezažila tak pohyblivého, tak čilého. Nikdy nemluvil tak plynně. Ach, jak jí chyběl.

Chybělo jí toto místo, byť tu ještě nikdy nebyla.

Přinejmenším ne vědomě.

Ale cítila je tu oba dva, sebe i Sebastiana. Jako by to bylo nějaké místo z jejích snů, kam nyní vstoupila bdělá. Toto je jejich pouto, spojení jejich srdcí. Vyzařovala z něj náklonnost, kterou k sobě od narození cítili.

Zde spočívají její vzpomínky – první pohled na Sebastianovu tvář, to, jak úporně bojoval, když se snažil vyslovit její jméno. Jeho dlaň, chladná, tvrdá, a přesto tak konejšivá, když ji držel za ruku.

A vpředu, její praděd – jeho myšlenky?

Na únik.

Vyrazila do chodby. Za sebou nechala své proměňující se tělo. Jistě. Když tam nezůstane, nemůže ho dál udržovat v ještěrčí podobě. Odtud ho nemůže střežit.

Obrátila se. Zmítaly jí protichůdné pocity. Má si zvolit nějakou skutečnou podobu nebo nějakou obdobu, třeba dětskou podobu?

Zepředu k ní doléhal pradědův vztek a pod ním plynulo Sebastianovo zoufalství. Zvažuje, jestli má praděda zabít?

Sebastian.

Sebastian se tak trápil nad smrtí Feyů, kteří se je snažili zabít.

Sebastian.

Při proměně se pouto rozhoupalo.

Praděd se bál, aby se něco nestalo jeho vlastnímu tělu. To znamená, že tady je nebezpečné zůstat nechráněný.

Musí se vrátit do svého těla, provést ho proměnou, a pak může jít zase zpátky sem a pomoci Sebastianovi. Jestli se jí mezitím něco stane, už mu nepomůže.

Obrátila se k návratu. Za sebou cítila sílící tlak. Vlasy – pomyslné vlasy na pomyslné hlavě – se jí zježily. Ohlédla se za sebe, ale neuviděla nic než jas.

Praděd nepropadl panice – na to je příliš chytrý – ale obavy má. Zůstal klidný a snaží se nějak uniknout dřív, než…

Než…

Než se Sebastian roztříští.

Ne! vykřikla a rozběhla se zpátky za Sebastianem, směrem do jasu. Světlo ji oslepovalo a Arianna si uvědomila, že tady může cokoli. Může přežít cokoli, protože nemá tělo.

Ten jas ji drtil. Světlo bylo příliš prudké.

Blížilo se víc a víc, drželo ji na místě, tlačilo ji zpět. Ať se snažila, jak se snažila, nemohla se dostat dál.

Sebastiane! vykřikla v naději, že ji uslyší.

Světlo bylo příliš horké, příliš jasné, než aby se v něm mohla udržet. Vycházelo ze Sebastiana. Poznala to. Pamatovala si na to. Pamatovala si, jak prýští prasklinami v jeho těle, jak mu tryská z očí, z úst, a pamatovala si, co se stalo potom.

Roztříštil se.

Ne! vykřikla znovu.

Tohle dělá pro ni. To kvůli ní se snaží přemoci praděda. Stejně jako když ještě před pár týdny chránil jejího otce.

Sebastiane!

Ale výkřik se jí vrátil zpět, jako by to prudké světlo vytvářelo neviditelnou zeď. Zatlačila do něj. Odrazilo ji zpět.

Zatlačila znovu…

…a světlo zesílilo do oslepujícího jasu jako odraz slunce na vodní hladině, tak bílé, že nevěřila, že by něco mohlo být bělejší.

A uprostřed světla uviděla Sebastiana, šedivé oči zavřené, tváři napjatý výraz, pěsti zaťaté.

A pak kolem ní světlo vybuchlo a srazilo ji zpátky do ní samé takovou silou, že proletěla kolem svých očí a kolem části mozku, kde bojovala s pradědem, kolem pouta, kolem všeho a propadla se do hluboké tmy, naprostého protikladu světla, které viděla ještě před chvílí.

Kutálela se a nemohla se zastavit. Bylo úplně jedno, že nemá tělo. Její duchovní tělo tlačila síla, s jakou se ještě nesetkala. Kutálela se do houstnoucí tmy, až narazila na zeď.

Celým tělem jí projela bolest a Arianna jako v mrákotách uviděla Sebastiana, s otevřenýma očima a úsměvem na tváři, a pak se světlo rozplynulo docela.

Con to ví, pronesl, a pak jeho hlas umlkl.

Con to ví.

Con, zašeptala a propadla se do tmy.

Ticho v jeskyni ho mučilo. Jediným zvukem bylo zurčení vody v kašně. Světlo zesílilo, i když venku musela být tma.

Dar cítil, jak ho do nohy tlačí schod. Mramor byl chladný, nicméně v jeskyni bylo příjemně. Kap ho zamyšleně pozoroval. Chráněnka rovněž, celá strnulá strachy.

Dar vyčkával.

Vytrvale čekal, až se matka znovu objeví. Přece ho teď nemůže opustit. Potřebuje ji. Či přinejmenším si myslí, že ji potřebuje. Chtěl, aby tu byla, až přijde Coulter. Společně s Coulterem dokáží vyřešit, co to je.

Společně s Coulterem na to přijdou.

„Vrátila se?“ zeptal se kap.

Dar zavrtěl hlavou. Třásl se po celém těle. Takhle se netřásl už několik dní. Naposledy, když si uvědomil, že všichni, které zná, všichni, s nimiž vyrůstal, všichni, jež miloval, jsou mrtví.

„Třeba nebyla skutečná,“ poznamenala Chráněnka. „Třeba to byl jen nějaký přelud, který se nakonec rozplynul.“

„Bylo to příliš vnímavé na to, aby to byl přelud.“

„Jak to víš?“ opáčila Chráněnka. „Už jsi někdy nějaký takový přelud měl?“

„Ne,“ odpověděl Dar. „Ale mívám vize. A ty rozhodně takto nevypadají.“

Chráněnka si povzdechla. „Byla bych ráda, kdyby tu byl Coulter.“

„Já taky,“ odpověděl Dar. „Co myslíš, že je zdrželo?“

„Adrian se nejdřív musel vrátit z lomu,“ usoudil kap a dlaní si promnul obličej. „Silně ho podezřívali. Třeba se něco stalo.“

Dara bodlo u srdce. Přece nemůže ztratit ještě další přátele. „Co kdyby pro něj někdo došel?“

„Ne,“ prohlásil kap. „Počkáme. Tak jsme se dohodli a to taky uděláme.“

„Coulter je tam dole sám,“ přidala se Chráněnka. „Mne postrádat můžete. Já tady stejně nechci zůstat. Mohu počkat s ním.“

Ale Dar nechtěl, aby odešla. Nechtěl tu zůstat sám s kapem.

Vůbec nechtěl s kapem zůstat sám. Přede dvěma týdny mu kap vyhrožoval. A to ho vyděsilo. Kap mu přitiskl nůž na krk. Klidně by ho zabil. A je jedno, že mu to pak vysvětlil a Darovi to vysvětlení připadalo rozumné.

Černý král si sem přišel pro svá pravnoučata. A co udělá, až je dostane? Předělá si je k obrazu svému. Dar a jeho sestra jsou sice lepší než Černý král, protože jsou mocnější, jenže ještě neví, jak se svou mocí nakládat. Já to vyřeším jednou provždy. Já toho kluka zabiju. A jestli se mi dostane do ruky i ta holka, zbavím Černého krále posledního důvodu, proč by se tu měl ještě zdržovat.

Dar se zamračil. Kap ho pak pustil a posléze mu dvakrát zachránil život. Než se dostali k Rocovým očím, nabídl mu, že ho naučí, jak se stát stejně mocným jako Černý král.

Jako by to nějaký rudokap mohl vědět.

Já ten problém vyřeším jednou provždy. Já toho kluka zabiju. A jestli se dostanu k té holce, odstraním i poslední důvod, proč by tu Černý král měl být.

Dar si objal rukama kolena. „Počisťo,“ oslovil ho rozvážně. „Dokáží Feyové poslat vizi jiným Feyům?“

Kap se obrátil. „Jak to myslíš?“

„Tak, jak se ptám. Dokáží Feyové poslat jiným Feyům vizi?“

„Mystéria ano. Vize pocházejí od Mystérií.“

„Ne,“ odvětil Dar. „Měl jsem na mysli živé Feye. Jako je můj praděd.“

„Proč?“ zeptala se Chráněnka znepokojeně a popošla k nim blíž. „Tys teď nějakou vizi měl?“

„Ovšemže ne,“ odfrkl si kap. „Vypadá snad jako někdo, kdo měl právě vizi?“

Dar otráveně zasténal. „Počisťo?“

„Ne,“ odpověděl kap. „Myslím, že Feyové si nemohou navzájem předávat vize. Nikdy jsem o ničem takovém neslyšel. Nicméně nevím o feyské magii všechno.“ Rozmáchle ukázal kolem sebe. „A o místech, jako je toto, nevím vůbec nic. To je ostrovní magie. Odtud musí pramenit jejich náboženství. Proč? Myslíš, že ti tvoje matka byla nějak poslána?“

Dar se podrbal na krku. Nevěděl, co si má myslet. „Možná,“ odpověděl. „Možná ji poslal Černý král, aby mne přesvědčila. Třeba to není vůbec žádné Mystérium. Třeba ji poslal, abych vůči němu přestal být ostražitý a případně se s ním smířil.“

Kap se sesunul na zem vedle něj a zaujal podobný posez. V jeskyni bylo chladno a Dar cítil teplo jeho těla. „Možné to je,“ souhlasil kap, „ale nějak mi to na Černého krále nesedí.“

„Jak by se dozvěděl, že jsme tady?“ namítla Chráněnka.

„A kdyby to přece jen věděl,“ dodal kap, „proč by nás pak rovnou nezajal?“

„Kvůli tomu, cos sám říkal,“ odpověděl Dar. „Říkal jsi, že sem přišel udělat ze mne a mé sestry své nástupce. V takovém případě s námi nemůže nakládat zle.“

„Ale může,“ odtušila Chráněnka. „Mohlo by ho napadnout, že toužíš po moci stejně jako on.“

Kap se opřel čelem o kolena. „To nedává smysl," namítl. „Kdyby se tě Černý král snažil donutit, abys přistoupil na jeho hru, popřípadě tě nějak oklamat a věděl by, kde jsme, proč by sem neposlal nějakého převtělovače, který by vypadal jako někdo, kohos měl rád? Nebo proč by se o to nepokusil sám? Je to schopný a bystrý člověk, ale když potřebuje, jedná velmi přímočaře. A často jedná sám. Člověk jako on nemůže lidem moc důvěřovat."

Kap zvedl hlavu, jako by právě dospěl k nějakému závěru.

„Ne," prohlásil. „Pokud jde o tebe, nedůvěřoval by Černý král nikomu. Chtěl by tě přesvědčit sám. Jsi z jeho krve. On tě nezná. Předpokládá, že jsi stejný jako on. Že dokážeš přinutit slabší povahy, aby tě následovaly."

Dar se musel proti své vůli usmát. Takto o sobě nikdy neuvažoval. Takto nikdy nežil.

„Já nejsem žádná slabší povaha," ozvala se Chráněnka.

„Pro Černého krále ano," odvětil kap.

Dar si povzdechl a podíval se na kapa. „Říkal jsi, že bys mne raději zabil, než abys dopustil, aby mne dostal Černý král. Myslel jsi to tak?"

Kap se úkosem podíval na Dara. Oči měl tmavé, nečitelné, divoké. Ústa se mu zkřivila, jako by se chystal říct něco nepříjemného.

„Doufal jsem," poznamenal tiše, „že máš dost rozumu na to, aby ses zabil sám."

„U Mocností," pravila Chráněnka. „Dar je silný až až. Může s Černým králem bojovat."

„Je tak silný, aby se mohl postavil desítkám let cviku? Desítkám let intrik? To si nemyslím," odvětil kap.

„Takže bys mne zabil," usoudil Dar.

„Kdybych si myslel, že se staneš jeho hračkou, zabil bych tě," odpověděl kap. „To o mně víš. Proč jsi s tím přišel právě teď?"

„Protože jsem uvažoval o tom, jestli nenechat jít Chráněnku zpátky za Coulterem," odpověděl Dar. „Přemýšlel jsem o tom, že bych s tebou zůstal sám. A nejsem tomu nijak nakloněn."

„To není nic osobního," namítl kap. „To nemá s tebou nic společného. To mnohem víc souvisí s tvým pradědem…"

Kapova slova se vytratila do ticha, i když Dar věděl, že ještě mluví. Jeskyně se zhoupla a Dar pocítil podivnou závrať. A najednou byl zase v paláci. Vznášel se nad zemí, nad zdobenými židlemi podobnými těm, které byly v Sebastianových komnatách. Ale tato místnost byla větší. Dveře na terasu byly zavřené. I vstupní dveře byly zavřené.

Jeho praděd stál nalevo od Sebastiana, těsně u něj, ruku u Sebastianovy hlavy. Ze Sebastiana tryskalo světlo. Sebastian se usmíval a po tvářích mu stékaly slzy.

„Ari," zašeptal Sebastian.

Pak vzhlédl a zvedl pravici ke stropu. „Všechno je v pořádku," pravil a Dar si maně uvědomil, že Sebastian mluví přímo na něj.

„Ne," vyhrkl Dar.

Tohle už viděl. Přesně tohle. A teď se to děje znovu. Jak je možné, se k tomu došlo znovu?

Místnost se naplnila světlem. Praděd upadl na záda, narazil na zdobené židle a jednu rozbil. Oči měl vytřeštěné…

…a prázdné.

Světlo zesílilo do takového jasu, že si musel Dar zakrýt oči. Všechno bylo bílé. Sebastiana světlo pohlcovalo, jeho praskliny se zvětšovaly víc a víc.

Dar se po něm natáhl…
A Sebastian se roztříštil.
Znovu.

Nicholas se skláněl nad svou dcerou – ještěrkou. Toužil se jí dotknout a nějak jí pomoci. Šamanka se mýlí, Ariannina feyská přirozenost je sice silná – to věděl – ale plně ji ovládnout nemůže. Má v sobě i něco z něj.

Má v sobě i něco z jeho otce.

Něco z Alexandra, muže tak laskavého, že vést válku bylo skoro nad jeho síly.

Ale Nicholas v hloubi duše věděl, že Arianně by válčení potíže nedělalo. Byla bojovná – i on byl bojovný a Diamanta rovněž. Jejich dcera měla jejich vlastnosti a z toho pramenila i její vznětlivost. Šamanka říkala, že měla vizi o boji Černé krvi s Černou krví.

Co se to jen děje tady, v té malé ještěrce?

V jeho dceři.

Ještěrčí hlava sebou najednou zacukala a ocas sebou švihl. Z tlamičky vystřelil jazyk, oči se protočily a ještěrka se proměnila. Na jedné straně jí narostla ruka, na druhém konci se objevilo kopyto, záda se vyklenula, jen maličká hlavička se nezměnila.

„Hej!“ vykřikl Nicholas.

Jeho výkřik ještě nedozněl a už stála šamanka vedle něj. Ještěrčí hlava se otáčela ze strany na stranu a ocas sebou mrskal. Nicholas zatoužil vidět jí lépe od očí, ale ne že by na tom záleželo. Stejně si nebyl jist, jestli v těch očích uvidí Ariannu.

Ruka se zaťala v pěst. Kopyto zabušilo do země. Ještěrka se svíjela v křečích.

Najednou se mu hlavou mihla vzpomínka na dny, kdy byla Arianna ještě maličká a kdy na ni musel neustále někdo dohlížet. Uvázla při svém proměňování tolikrát, až se obával, aby nakonec nezemřela.

„Co se děje?“ zeptal se.

„Můžeme jí nějak pomoci?“

Ocas se smrštil a vstřebal se do těla. Kopyto se protáhlo a objevil se kus nohy. Feyské nohy.

„Drž ji,“ vyhrkla šamanka. „Ztratila vládu nad svými proměnami.“

Vzedmul se v něm strach, který znal z dřívějška. Tohle nedělala už léta. Dotkl se chladné ještěrčí kůže, představil si svou dceru, představil si pod svými dlaněmi její ruku.

Byla to její ruka. Poznal dlouhé, štíhlé prsty, nehty, kdysi tak pěstěné, teď špinavé a ulámané, ale přesto to byla Ariannina ruka.

„Jen tak dál, dítě,“ zašeptal. „Jen tak dál.“

Šamanka zlehka poklepávala na Ariannino tělo. Objevovaly se části dalších podob: pírko, na které šamanka tlačila, až zmizelo pod šupinami, kočičí vousky, za něž šamanka lehce zatahala, kus popraskané šedivé kůže, která Nicholasovi připomněla Sebastiana a kterou šamanka něžně hladila, až zmizela.

Nicholas držel ruku. Hlava se kymácela ze strany na stranu, z tlamičky vystřeloval jazyk. Kopyto zmizelo úplně a ven vyrazila noha. Dívčí noha, dlouhá a štíhlá a nahá. Kopala a Nicholas ji také chytil. Už zapomněl, jaké to je, provázet někoho proměnou. On neměl žádnou magii, aby proměně pomohl, ale mohl ukázat magické bytosti – své dceři – které části jsou správné a které ne.

„Co se to děje?“ zašeptal Nicholas. „Myslíš, že to dělá Černý král?“

„Ten její magii využít nemůže,“ zamítla to šamanka. Nebyla nijak zmatená, ale řekla to nějak ustaraně a Nicholasovi nebylo jasné, proč.

„Tak co to je?“ naléhal Nicholas.

Objevilo se zápěstí, následováno předloktím, pak loktem a nakonec ramenem. Pak se od ramene k noze

začalo rýsovat Ariannino tělo, ale jen na jedné straně. Pravá strana zůstala maličká, v podobě ještěrky.

„Jestli to takto bude pokračovat dál, zemře," prohlásila šamanka. „O příčinu se budeme starat později."

„Můžeš něco udělat?"

„O nic víc než ty," odpověděla. „Já nemohu Arianninu magii využívat o nic víc než Rugad."

„Jestli zemře a on zůstane v ní…?" Nicholas ani nedokázal otázku dokončit.

„Zemře taky."

Přesně tak, jak o tom předtím mluvili. Slyšela to snad jeho dcera? Snaží se zabít Černého krále za cenu vlastního života?

Vedl své ruce směrem k rameni a zádům, přejížděl po místech, kde stýkala kůže se šupinami. Na každém kousku, kde se jeho prsty dotkly šupin, se šupiny měnily v kůži. Šamanka ho chviličku sledovala, a pak začala dělat to samé na šíji.

Společně se snažili o proměnu. Nicholas se v duchu úporně soustředil na představu své dcery, své vysoké feyské dcery. Nenechá ji zemřít. Za žádnou cenu.

Najednou zleva ucítil čísi ruce. Ne šamančiny, ne svoje, ne Arianniny. Někoho jiného. Vzhlédl v očekávání, koho uvidí, ale ani ho nepřekvapilo, že tam nikdo není. Nikdy ještě nic takového nezažil, ale čas od času kolem sebe někoho cítil. Vždycky to přičítal těm mnoha těžkým ztrátám, které utrpěl: otec, žena a teď snad i dcera.

Šamančiny ruce pomohly Arianně stvořit šíji, ale hlavička zůstala malá. Ještěrce lezly oči z důlků.

„Jako by tu ani nebyla," podotkla šamanka tiše, skoro jako by mluvila sama k sobě. A Nicholas tomu rozuměl. Žádný dlak by se sám do takovéhoto stavu nedostal. Žádný dospělý dlak, který ovládá své jednání.

Když dlak uvázne mezi proměnami – kdy má nepřiměřeně velký krk a maličké srdce – může zemřít.

Může zemřít.

„Pokračuj, dítě,“ zašeptal. Přece si s ní neprošel útrapy celého dětství jen proto, aby tu teď zemřela, uprostřed pustiny, když má ještě celý život před sebou.

„Ari, prosím.“

Šamanka podsunula ruce ještěrce pod čelisti. Začala se utvářet brada. Feyská brada, úplná, včetně mateřského znaménka. Nicholas se při pohledu na znaménko usmál. Arianna ho z hloubi duše nenáviděla.

Ještěrka vypoulila oči a najednou celá ochabla. Nicholas váhal, jestli ještě vůbec dýchá.

Pak šamanka vykřikla, obrátila se k němu a do očí jí vstoupil skelný pohled. „Nicholasi!“ zvolala a upadla na Ariannu.

Nevěděl, co se děje, ale věděl, že teď nemá čas se jí věnovat. Nejprve musí zachránit svou dceru.

Svalil šamanku z Arianny a vzal Ariannu pod bradou. Šamanka ho teď nezajímala. Soustředil se na kůži, na to, aby se šupiny změnily v hladkou kůži, na to, aby se ještěrčí rysy přelily do podoby jeho dcery.

„Prosím,“ šeptal a tentokrát jeho slova nepatřila jeho dceři, poprvé po mnoha letech mluvil k Nejsvětějšímu a doufal, že jeho hlas dolehne k Božímu uchu. „Prosím, nenech ji zemřít. Udělám cokoli. Prosím.“

A jak mluvil a přejížděl prsty po těle, objevila se kůže a pak napůl ještěrčí tělo jeho dcery znehybnělo.

Zabývala se Ariannou, prováděla ji proměnou, pod prsty cítila, jak se tělo přelévá a mění. Nicholas měl strach – to jediné, o co se vždycky bál, byla jeho dcera – a nešlo mu to tak dobře, jak by mělo. Šamanka doufala, že snad chápe, že je nutno pracovat rychle.

Zabývala se Ariannou a snažila se nemyslet na to, co ty proměny vyvolalo, pro teď se snažila zaplašit obavy, že Černý král unesl Ariannu z jejího těla někam jinam – snad ji uvěznil ve svém – a najednou ucítila podivnou závrať, předzvěst vize.

„Nicholasi!“ vykřikla varovně…

…a pak se svět zvrátil. Uviděla palác: Alexandrovy komnaty, které už Alexandrovi nepatřily. Nábytek už nepokrývaly vrstvy prachu, dveře na terasu – byť zavřené – se zjevně používaly. Na jednom stolku stál podnos na jídlo.

Uprostřed komnaty stál Rugad, prst zastrčený v golemově uchu. Sebastianově uchu.

Sebastian žije a ona o tom ani nevěděla.

Páteří jí projel zachvěv strachu.

Na tomto místě je magie velmi, velmi mocná.

Dar je velmi, velmi mocný.

Prasklinami v golemově obličeji prýštilo světlo, tryskalo mu z úst, očí, uší. Rugad měl v očích skelný lesk a nevidomý pohled. Takže je pryč.

Co se to děje? Arianna s ním není. Jde snad o nějakou vizi budoucnosti? Měla pocit, že má vizi přítomnosti. Jsou snad oba uvnitř golema?

A golem se chystá vybuchnout.

Šla k němu, byť neměla hmotný tvar. Třeba je v těch očích, plných světla, uvidí. Když se ke golemovi přiblížila, zvedl ruku. Vzhlédla a uviděla na stropě stín.

Ještě někdo.

Ještě někdo má vizi.

Někdo na ostrově?

Dar?

„Dítě," oslovila ho, nejistá, jestli mluví s Darem nebo s golemem samotným.

Nebo s Ariannou, pokud je lapena uvnitř.

Světlo zesílilo.

Golem pronesl něco, čemu nerozuměla, a pak se usmál. Černý král se pozadu zvrátil, zády narazil na židli a komnatou se rozlehlo zapraštění. Brzy tu budou stráže.

A je to tak daleko.

Nemůže nic udělat. Upřeně se zadívala Rugadovi do obličeje. Měl prázdný, nevidomý výraz.

Prázdný.

Obrátila se ke golemovi. Golem se usmíval, ale po popraskaném obličeji mu stékaly slzy. Věděl, co dělá.

Věděl to.

Uviděl ji, znovu něco řekl…

A roztříštil se.

Po celé komnatě se rozletěly úlomky kamene. Šamanka podvědomě sklonila hlavu…

…a svět se znovu proměnil.

Umírala přede dveřmi do jeskyně. Na hrudi měla vypálenou nějakou značku. Nad ní trčel ze skály posvátný ostrovní meč. Snažila se posadit, snažila se natáhnout k Darovi. Musí vědět, jak toto místo Moci použít. Toto je jediná chyba, které se dopustila.

Největší chyba.

Myslela na něj a toužila, aby bylo pouto, které je spojovalo, silnější…

A pak se svět zvrátil potřetí.

Uviděla Rugadova vnuka, Diamantina bratra Mosta, v Nyei, jak sedí v křesle bývalého bankéře a hovoří se svými rádci.

„Třeba tam zemřel," říkal.

Na okamžik se jí vědomí vrátilo, na rtech a na bradě ucítila sliny, pod hrudí cítila tvrdou zem. Nicholas seděl vedle Arianny a něco mumlal, ale šamanka ho pořádně neslyšela. Snažila se posadit…

A najednou uviděla krev. Potoky krve tekoucí po celém ostrově. Mrtvé na ulicích a Feye kroužící kolem jako šílení dravci.

Na Černém trůně seděla nějaká žena.

Ne, muž.

Žena.

Výjevy probleskovaly jeden za druhým a přelévaly se. Něco se měnilo.

A pak se všechno zastavilo.

Na místě Moci stáli u kašny dva čarodějové a chystali se ponořit ruce do vody.

Dva čarodějové.

A žít bude jen jeden.

Kolem ní plynuly Mocnosti, vířily a smály se. Neviděla jejich tváře. Neviděla jejich těla. Jen je cítila a slyšela jejich smích. Hlasitý, a přece tišší než ten hlas.

Toto není tvé místo, říkal. *Vrať se.*

Vrať se.

„Nemohu," odpovídala. „Rozhodla jsem se podřídit někomu jinému."

*Ty nevíš, čemu ses podřídila,*odpověděl hlas.

Ale šamanka to věděla.

Věděla.

Její věrnost teď patřila muži, který se skláněl nad svou dcerou. Muži, který se snažil dívce zachránit život. Její věrnost patřila tomuto muži a jednomu jeho dítěti.

Šamanka jen nevěděla, kterému.

„Pomozte nám," zašeptala.

A co si myslíš, že děláme? pravil hlas a vize ji opustila.

POMSTA

Rugad se volně vznášel v prostoru. Byl bezbranný – mnohem zranitelnější, než kdy jindy. Nic ho nechránilo – ani stráže, ani vojsko a ani jeho vlastní tělo. Byl z něj jen světelný bod plující vzduchem.

Výbuch odmrštil jeho tělo, to upadlo a rozbilo židli. Oči mělo otevřené a prázdné a při pádu se na tváři neobjevil žádný výraz. A zvuk rozbíjené židle rychle někoho přivolá. Musí se dostat do svého těla dřív, než někdo přijde. Podstata jeho bytí, jeho duše, hledala přátelského, vstřícného hostitele. Co když je vlastní tělo příliš daleko?

A co když už je příliš prázdné?

Střemhlav se vrhl dolů.

Komnatou zaburácel výbuch.

Narazil do svého ramene, plazil se nahoru po vlastní tváři, po vrásčité kůži, vystouplých lícních kostech, až se nakonec přitiskl k očím. Všechno se to seběhlo tak rychle a přesto zdánlivě tak pomalu. Úlomky kamenů po golemově výbuchu se ještě ani nevznesly do vzduchu. Rugad se nějak musel dostat mimo čas – jev, o kterém slýchal, ale nikdy ho sám nezažil, stav, jehož obvykle dosahovali jen šamani.

U očí narazil na slizkou vrstvičku. Pod pomyslnými prsty cítil kluzký hlen. V lesklých zorničkách se odrážely kameny letící vzduchem. Přešplhal po straně dolů a vklouzl do ucha.

A najednou byl zase sám v sobě.

Bolela ho záda a hlava a bolest v hojícím se krku byla silnější než předtím. Podíval se svýma očima ven a uviděl, jak se na něj sypou kameny.

Svinul se do klubíčka a zakryl si hlavu a v tom okamžiku už ho kameny zasypaly. Bušily do něj, malé i

velké. Lahvička, kterou měl u pasu, se roztříštila, a jeho hlas plul volně vzduchem a naříkal.

Kameny kolem něj dopadaly jako krupobití.

Dveře na terasu se s třeskotem rozlétly a dovnitř vtrhli strážní. Pak se rozlétly i vchodové dveře a dovnitř vběhli strážní z chodby. Srotili se kolem něj, sházeli z něj kamení a pomohli mu se posadit.

Zuřil, že ho přistihli tak bezmocného. Tohle z hloubi duše nesnášel. Přemohl bolesti a setřásl je ze sebe. Do oka mu splynula malá

kapka krve. Pravděpodobně má na čele nějakou tržnou ránu.

Do komnaty vbíhali další strážní. Rozestavěl kolem komnat dvacet strážných a zjevně se sem rozhodli přiběhnout všichni.

„Předpokládám, že jste všichni určili stráže, které budou hlídat na chodbě za vás?“ zavrčel na ně. Měl vztek, že místo burácivého hlasu jen bezmocně sípá. O svůj starý hlas už nenávratně přišel.

Ten byl navždy pryč.

Mluvil tím chraptivým, který mu propůjčili léčitelé.

Nikdo se ani nepohnul.

„Nic mi není,“ opakoval. „A teď odtud vypadněte.“

Deset strážných odešlo – vrátili se na svá stanoviště. Druhých deset se tlačilo kolem něj. Měl pocit, že ho snad zadusí.

Postavil se na nohy. Hlava ho strašlivě bolela. V místnosti se vznášela oblaka prachu. Všude se válela kamenná drť. Na stolech, na židlích, na podlaze.

„Kde je ten kluk?“ zeptala se Břitka. Stála přímo před ním a nechápavě na něj třeštila oči.

„To nebyl žádný kluk,“ odvětil Rugad. „To byl golem.“

Podezřívavě přimhouřila oči. „Tys to věděl?“

Přikývl.

Usmála se. Přestože její stráže někdy postrádaly požadovanou kázeň, tak ji měl rád.

„Seberte ty kameny a vyhoďte je. A nedávejte je všechny na jedno místo," nařídil jim Rugad.

„To stvoření se už jednou poskládalo dohromady. Není nám zapotřebí, aby se obnovilo zase."

„Jak si přeješ," odvětila Břitka.

Rugad si vytřepal z vlasů prach. Trochu se mu točila hlava, asi po tom pádu nebo ze ztráty krve. Dosud byl zesláblý po zranění, které předtím utržil od golema, dívky a ostrovního krále.

Měl toho právě tak dost. Už dvakrát ho přelstili a pokaždé jinak.

Znovu už ho nedostanou.

„Svolej generály. Sejdu se s nimi v přijímací komnatě," sdělil Rugad Břitce.

„Chceš nějakého léčitele?"

Nemělo smysl nechat rány zhnisat. A hlavně nevěděl, jaké následky by mohlo mít, kdyby mu nějaký úlomek z golema pronikl do těla. Mohlo by to jeho stav ještě zhoršit?

„Ano, a pošli ho taky do přijímací komnaty." Pak překročil spoušť kolem sebe, obešel rozbitou židli a opustil komnatu.

Pokud jde o jeho hlas, nemůže už dělat nic. Jednou je pryč a znovu ho nechytí.

Může jen doufat, že se ho nezmocní někdo jiný.

Ale jestli se nikdo nedozví, že o něj nenávratně přišel, tak se ho nikdo nezmocní.

Na chodbě se zase mohl nadechnout čistého vzduchu. Až na stráže stojící na obou koncích tu nebyla ani noha.

Byl na tyhle ostrovany příliš mírný, přestože ho dohnali k tomu, aby zničil celý oddíl vojska, přestože ho stáli syna a vnučku. Jeho pravnoučata s ním bojovala a

on – kvůli budoucnosti Feyů, nikoli kvůli Černé krvi – s nimi bojovat nemůže.

S tím musí něco udělat, a to hned. Jestli bude otálet, bude si vnuk Most myslet, že se něco stalo, a pokusí se sem přijít.

Tento ostrov by Mosta pozřel zaživa. Most je sotva tak schopen udržet v chodu Nyei.

A to už je v Nyei přes dvacet let mír.

Rugad zanedbal příliš mnoho věcí. Teď se musí postarat o všechno naráz.

To mu předvedla jeho pravnučka.

Když míjel stráže na schodech, poklepal jednomu na rameno. „Pošli do přijímací komnaty Mudřece. Dál ať tam za mnou přijde sedm pěšců a lampař."

„Ano, pane," odpověděl strážný, sklonil hlavu a běžel před Rugadem po schodech dolů.

Rugad ho následoval mnohem pomaleji. Potlačoval touhu přidržet se zábradlí a nutil se zhluboka dýchat. Stačil zlomek sekundy a byl by mrtvý, zničený uvnitř golema, neschopný se při výbuchu ubránit.

A co když ne?

Když golem vybuchl poprvé, tak přece nezemřel.

A co když nezemřel ani podruhé?

Ale to už je teď jedno. Když nebude nikdo vědět, kde ta drť je, nikdo už ho nevzkřísí.

Poprvé od chvíle, kdy se vrátil do svého těla, se usmál. Teď už mu zbývají na ostrově jen čtyři lidé, s nimiž se musí vypořádat: šamanka, král a jeho pravnoučata.

Až s nimi skončí, budou šamanka a král mrtví a pravnoučata mu budou patřit tělem i duší.

Luke se co možná nejvíc přikrčil a rychle přeběhl přes otevřený prostor. Snažil se nespustit oči ze stráží u domu a zároveň dával pozor, jestli neuvidí stráže u stodoly. Předpokládal, že dokud nevidí on je, nemohou vidět ani oni jeho.

Doufal, že se nemýlí.

Odvracel obličej do stínu, jak jen to šlo. Navzdory tomu, že se pomazal blátem, měl pleť v odlescích pochodní světlou. Naštěstí dnešní noci nevyšel měsíc. Kam jen jeho paměť sahala, byla tohle jedna z nejtmavších nocí.

Pod nohama mu nezašustilo ani stébélko. Ledva dýchal. Snažil se plížit co nejtišeji a tak mu každý zvuk připadal mnohem hlasitější než obvykle.

Rozhodně se nehodlal nechat znovu zajmout.

Rozhodně ne.

Ani Feyi, ani nikým jiným.

Osvobodí vězně z té stodoly – pokud tam ovšem nějací jsou – i kdyby musel osobně napadnout stráže.

Věděl, že to není zrovna nejchytřejší, ale nic jiného ho nenapadalo. Feyové byli nevypočitatelní a jednali rychle. Než by dal dohromady nějakou záchrannou skupinu, mohli by Feyové vězňům něco udělat.

Teď už byl v polovině cesty přes otevřené pole. Do tmy se ozvaly nějaké hlasy. Zastavil se a pomalu se svezl k zemi, co nejníž, aniž by si musel sednout, což by znamenalo menší pohyblivost, a pátravě zrakem prohledával okolí. Stráže před domem mluvily feysky.

Stráže u stodoly ještě neviděl.

Předpokládal, že slyšel stráže u domu, ale za takové noci mohou zvuky klamat. Pátravě si prohlížel pole. Chtěl to mít za sebou co nejdříve, ale všechno by bylo nanic, kdyby se pohyboval příliš zbrkle a oni ho chytili.

To zase bylo lepší dát si načas.

Mít jistotu.

Vlevo vzadu viděl část pole, kudy právě prošel. Kdyby tam někdo pátral, našel by slabé stopy, které po sobě zanechal, ale to by je musel hledat.

To ho potěšilo. Ještě nezapomněl, jak se plížit přes pole. Nikdy by si byl nepomyslel, že se mu jednou budou hodit zkušenosti z dětství.

Pak znovu zrakem propátral celou cestu, která mu ještě zbývala. Stráže u domu spolu dosud mluvily. Stráže u stodoly zatím nebylo vidět. Pohyboval se tak pomalu, aby se mohl střídavě dívat na pole před sebou i za sebou.

Jedna kupka sena před ním zašustila. Strnul. Ne všichni Feyové jsou vysocí a štíhlí. Někteří se umí měnit ve zvířata. Jiní se umí stát maličkou jiskřičkou unášenou větrem.

A někteří jsou tak malí, že se můžou schovat v kupce sena.

V ústech mu vyschlo.

Stačí tak málo, aby ho chytili. Stačí sebemenší chybička.

Ale nemůže přece vidět za každým šustnutím Feye. To by se do toho vůbec neměl pouštět.

Potřebuje si vymyslet nějakou historku pro případ, že by ho chytili. Třeba by se mohl pokusit vydávat se za nějakého Feye, který předstírá, že je ostrovan.

Za nějakého převtělovače.

Byla taková tma, že by mu Feyové neviděli do očí, a Počisťa říkal, že převtělovače prozradí jen oči. Luke věděl o feyském zřízení dost, aby je dokázal obalamutit. A třeba by se mu tak povedlo uniknout.

To pomyšlení ho uklidnilo. Teď měl plán i pro případ, že by ho chytili.

Znovu upřel zrak na kupku sena, ale už se v ní nic nehýbalo. Na poli bylo až na slabé noční zvuky naprosté ticho – jen tu a tam se ozvalo důvěrně známé cvrkání cvrčka a pravidelné tiché šustění nočního vánku na poli. Pátral zrakem dál a nakonec se znovu ohlédl za sebe.

Nic.

Feyové u domu se smáli.

Zhluboka se nadechl a plížil se dál. Když míjel kupku sena, vrhl na ni zkoumavý pohled, ale všechno bylo v pořádku. Kdyby se v ní někdo schovával, poznal by to.

Zatím mu nic bezprostředně nehrozí.

Čím více se blížil ke stodole, tím hůř viděl na Feye u domu. Ale dosud se smáli a rozprávěli. Musí se tu cítit naprosto bezpečně. Počisťa říkal, že pokud si feyské stráže nejsou zcela jisty, že jim nehrozí žádné nebezpečí, stojí obvykle naprosto nehybně.

Luke se usmál.

Jak málo vědí.

Dostal se na konec pole.

Ti dva strážní před chlévem stáli mlčky, vzpřímeně, zrak upírali před sebe do prázdna. Kdyby nevěděl své, myslel by si, že snad spí vestoje.

Ale těžko se dalo poznat, jestli jsou potichu, protože ho vycítili, nebo protože stejně nic jiného dělat nemohou. Mezi nimi byla obrovská vrata do stodoly a oni by museli křičet, kdyby spolu chtěli mluvit.

Znovu se usmál.

Feyové vskutku nejsou sedláci. Kdyby byli, věděli by, že do stodoly se dá dostat mnoha dalšími způsoby. Lidé – a ostatně ani zvířata – nechodí dovnitř jen vraty.

Zahnul a zamířil kolem stodoly k boční zdi. Tady bylo dřevo vcelku zdravé. Luke si zamyšleně hryzal spodní ret a doufal, že Antoni v poslední době stodolu

neopravil. V takovém případě by si Luke musel najít jinou cestičku, jak se dostat dovnitř.

Ale vzadu našel to, co hledal: shnilé, odchlípnuté prkno. Zauvažoval, jestli to udělalo nějaké zvíře, a pokud ano, tak jaké. Do takovýchto stodol obvykle občas vleze jen nějaká ta liška nebo jiná menší zvěř. Kuřata a ostatní drůbež jsou na opačné straně domu. Koně jsou obvykle moc velcí na to, aby se o ně zajímala jiná zvířata.

Pod shnilým prknem byla vyhrabaná díra. Tudy se bude muset protáhnout. Rychle se rozhlédl kolem sebe a když nic neuviděl, vplazil se do díry.

Vzápětí ucítil slabý psí pach. Na prkně lpěly chuchvalce srsti a jak se protahoval dovnitř, šimraly ho v nose. Rameny dírou prošel, ale jak se snažil dostat skrz, praštil se o prkno do nohy. Protlačil se dovnitř jen tak tak, nicméně se mu to nakonec podařilo. Pak si na chvíli sedl a zhluboka oddechoval. Ve stodole panovala naprostá tma. Musel počkat, až si na ni oči přivyknou.

Podivně to tu páchlo. Takový pach nikdy v žádné stodole necítil. Pokud ji statkáři používali zároveň jako chlév, bylo to uvnitř cítit koňmi, měl-li statkář tolik štěstí, že vlastnil koně, nebo krávami, pakliže vlastnil dobytek, a jinak jen senem a zrním.

Slabý pach psů přetrvával, ale nad ním se vznášela jakási zatuchlina, která v něm vyvolala představu dnů, kdy na ostrov poprvé vpadli Feyové.

Hniloba.

Ve stodole se vznášel slabý pach hniloby.

Zamrazilo ho.

Pomalu vstal a v duchu zatoužil, aby si jeho oči zvykaly rychleji. Zato sluch měl zřejmě ještě bystřejší než předtím. Feyské stráže u domu už mluvit neslyšel, ale dosud slyšel cvrkání cvrčků a tiché šustění na poli. Přímo ve stodole se neozývalo nic.

Stráže stály před protější stranou stodoly.

Doufal, že o něm nevědí.

Hlavou do něčeho narazil a ve stodole se vzápětí rozlilo světlo. Bolest mu vystřelila až do spánků. Stiskl si hlavu rukama, vrávoravě popošel o kousek dopředu a pak se otočil.

V úrovni jeho hlavy visela nějaká feyská lampa. Vypadala nově. Byla ze dřeva, se skleněným krytem a pleteným uchem. Uvnitř…

Uvnitř byl Antoni, jeho žena a jeho děti. Luke slyšel, že byli převeleni jinam, že pracují na nějakém jiném statku. Ale teď, když o tom přemýšlel, si uvědomil, že mu to vlastně říkal ten Fey.

Byl to Antoni s rodinou, to ano, jen už nevypadali jako oni. Bylo z nich bílé světlo – podoba jim zůstala, ale jejich těla zářila jako pochodně. Tiskli se ke sklu, maličké postavičky s rozevřenými dlaněmi, nosy a brady zploštělé, a upřeně na něj hleděli. Antoni něco říkal, ale Luke ho neslyšel.

Zvedl se mu žaludek. Počisťa mu vyprávěl o feyských lampách. Říkal, že nejúžasnější na nich je, že duše uvnitř nevědí, že jsou po smrti. Těla jsou pryč a duše vydávají světlo. Dokud nějaké mají.

Luke na chvíli zavřel oči. Nemůže jim pomoci. Jsou už mrtví, jen to nevědí.

Nechtěl být ten, kdo jim to řekne.

A stejně na to teď nemá čas. Někdo si toho světla všimne a Luke neumí lampu zhasnout.

Zhluboka se nadechl, otevřel oči a obrátil se. Očekával, že uvidí spící nebo ztýrané vězně, takže mu chvíli trvalo, než si uvědomil, na co se vlastně dívá.

Vaky.

Stovky vaků, vyrovnaných u zdí a sloupů jako cihly. Seno bylo odsunuto stranou, pes byl mrtev či

přinejmenším nebyl tady a podlaha byla doslova posetá vaky, až na malou uličku, kudy se dalo projít.

Tak to je to, co tady tak smrdí. O vacích vyprávěl Počisťa taky.

Jsou v nich pozůstatky lidí, které Feyové zabili. Feyové ukládají do vaků kůži a tkáň z mrtvých a tyto pozůstatky používají k tvorbě nové magie.

Další a další magie.

Lukovi se znovu zvedl žaludek. Úporně polykal. Měl co dělat, aby se nepozvracel. Tady někde jsou pravděpodobně i pozůstatky Antoniho a jeho rodiny. A rovněž pozůstatky dalších lidí, které znal.

A jestli si nedá dobrý pozor, skončí tu taky.

Zaťal pěsti. Už věděl, jaký bude mít smysl jeho první výprava. On to tady vypálí. Aby Feyové nic z těch vaků nepoužili.

To sice není stejné jako zachraňovat vězně, ale účinné to bude taky.

A třeba to bude ještě lepší.

Třeba tím zachrání víc živých.

Vrata zarachotila. Stráže uviděly světlo a jdou dovnitř. Luke se bleskově rozhlédl kolem sebe. Tu lampu rozsvítil tím, že do ní vrazil. Musí si myslet, že do ní narazilo něco jiného.

Strhl ze zdi vidle, přenesl je k lampě a opřel je tak, aby se násada opírala o lampu. Pak si položil prst na rty. Antoni přikývl.

Luke se chabě usmál, v duchu zatoužil, aby pro něj mohl udělat víc, a pak si lehl na břicho a sjel do díry. Ještě než se vyplazil úplně ven, opatrně vykoukl, ale nic neuviděl.

Zatím je v bezpečí.

Opatrně, aby do ničeho nevrazil, se vyplížil ven.

A teď rychle zpátky na pole a domů.

Srdce mu bušilo, ale už mu bylo lehčeji. Už měl plán. Už měl svůj cíl.

A toho dosáhne.

Šamanka otevřela oči. Ležela na stezce, obličejem napůl v blátě. Po bradě a levé tváři jí tekly sliny. Bylo jí zle a byla vyčerpaná.

A vyděšená.

Viděla Mocnosti, možná dostala zprávu od Mystérií a viděla celou další záplavu vizí. A to jediné, co měly společné s poslední záplavou vizí, byla Krev proti Krvi.

Varování.

To bylo varování.

Pomalu se posadila. Nicholas se dosud skláněl nad Ariannou, ale teď horní polovinou těla už zase připomínala dívku. Alespoň částečně ji dovedl k proměně. Teď se zabýval dolní polovinou těla.

Díky Mocnostem, že se šamanka probrala, kdy se probrala. On to pořádně nezná. Bude mu to muset říct.

Rukou si otřela ústa od bláta a slin, oklepala si roucho, vstala a šla k Arianně.

„Musíš ji pořád držet," řekla mu. „Jestli ji nebudeš držet, mohla by se znovu proměnit."

Nicholas vzhlédl. Zdálo se jí, že mu vidí do obličeje lépe než předtím. Znamená to, že se ta úděsná noc chýlí ke konci? Svítá snad? Těžko říct. Takhle vysoko nebyli ptáci ani nic jiného, co by hlásilo úsvit.

Vypadal ztrhaně a staře. Kdyby o to dítě přišel, mohlo by to v něm zabít tu poslední vůli, která mu ještě zbyla.

A právě to šamanka předtím navrhovala. Znala Nicholase. Nikdy jí to neodpustí, i když to byla možnost, kterou musel zvážit.

Možná mu neměla nic říkat.

„Jak dlouho to bude ještě trvat?" zeptal se.

„Já nevím," odpověděla šamanka a přidřepla si k němu.

„Mělas vizi.“

Přikývla. „Několik.“

„Byla v nějaké Arianna?“

„Nevím,“ odpověděla.

„Prosím,“ zasípal. „Nezahrávej si se mnou.“

„Nezahrávám si,“ odpověděla. „Viděla jsem jedno tvé dítě, ale nejsem si jistá, které to bylo.“

Tiše vydechl. Rukama mnul Arianně pravé koleno. Zbytek nohy ještě patřil koni. Postupoval směrem ke kopytu.

„Tak co se děje?“ zeptal se.

Musí se to dozvědět. Šamanka položila Arianně ruku na nohu.

Společně předělávali poslední části do feyské podoby. „Arianna je pryč.“

„Pryč?“ Nicholasovi se třásl hlas.

„Není ve svém těle. To je právě příčina celého toho trápení.“

„Černý král ji dostal?“

„To já nevím,“ odpověděla šamanka. Pod dlaněmi cítila vlahou koňskou srst. „Ale nemyslím si to. Viděla jsem…“

Zavřela oči. Bude mu muset říct o golemovi.

Nicholas strnul. „Co?“

„Viděla jsem Černého krále a toho golema, tvého Sebastiana. Myslím, že se golem pokusil Černého krále zabít.“

„Sebastian?“ Nicholas zvedl hlavu. „Já jsem ale viděl Sebastiana zemřít.“

„On není jako ty nebo já,“ odvětila šamanka. „Není z masa a kostí. Je to kámen. Někteří golemové, vzácní, se dokážou znovu složit. Tito golemové si žijí svým vlastním životem. Jsou součástí Mystérií, věcí, jimž nerozumíme. V našich dějinách jsme už podobné měli.“

„On se znovu poskládal dohromady?“ Nicholasovy ruce se zastavily. Šamanka položila své ruce na jeho a donutila ho dál hníst místo, kde Ariannina kůže přecházela v koňskou srst. Pod jeho prsty se proměňovala – pomalu, ale vytrvale.

„Zjevně ano,“ odpověděla šamanka. „Rugad našel Ariannu právě přes pouto, které má s golemem.“

„Černý král zajal Sebastiana?“

„A Sebastian vlákal Černého krále do sebe, do kamene, a pak se znovu roztříštil. Já nevím, jak je to možné, Nicholasi.“ Ale vyrozuměla z toho, že golem uvažuje samostatně, a to nečekala. Váhala, jestli ji to má těšit nebo ne.

„A Arianna? Byla s ním?“

„Těžko říct.“ Šamanka se zhluboka nadechla. Toto byla ta nejtěžší část. „Já mám s Ariannou pouto, ale ne tak silné, aby se po něm dalo putovat. Ty máš silnější. Ráda bych využila tvé. Ráda bych ji našla. Ty ji nemůžeš takhle držet navždy. Její tělo se znovu promění a jednou ve své proměně uvázne. Nakonec zemře, a když zemře tělo, zemře i ona.“

„Předtím jsi navrhovala, abych ji zabil,“ podotkl Nicholas. Prsty pohyboval dál, ale zdálo se, že to je na něm to poslední, co je ještě v chodu, jinak byl naprosto netečný, lhostejnější, než jak ho kdy zažila.

„Chtěla jsem jen, abys o té možnosti věděl,“ podotkla šamanka. „Kdybys byl Fey, rozhodl by ses jinak.“

„Nerozhodl.“

„Není na mně, abych o tom rozhodovala, Nicholasi. To je na tobě.“

„A já ti mám věřit, že chceš mou dceru zachránit?“

„Nikdo jiný tu není.“ Šamanka se nemohla zbavit nevysvětlitelného pocitu spěchu, který jí byl cizí. Věděla, že částečně je to těmi vizemi, ale částečně to

souviselo i přímo s Ariannou. Bylo to všechno nějaké divné, sama se v tom nevyznala a přitom to musela Nicholasovi nějak vysvětlit.

Pod jeho prsty se utvářel kotník. Poslední, co Arianně zůstalo po její nedobrovolné proměně, bylo jedno kopyto.

„Prostě budu putovat po tvém poutu a hledat Ariannu," vysvětlovala šamanka.

„Arianna se nějak oddělila sama od sebe. Mohla by být s Rugadem, ale já o tom pochybuji. Kdyby tomu tak bylo, tak by se ho golem nepokusil zabít."

Nicholas přikývl. „Sebastian by jí nikdy neublížil. Ledaže by se nějak změnila sama podstata jeho osobnosti. Mohlo by ho změnit to, že se roztříštil?"

„Ne," odpověděla šamanka. „Ten je se svým tělem spojen snad ještě méně než my."

„Pak tedy, pokud máš pravdu, s Černým králem není. Mohla by být se Sebastianem?"

Šamanka zavrtěla hlavou. „V takovém případě by se taky neroztříštil, protože ji by to zabilo. Ne. Obávám se, že ji Rugad někde uvěznil a ona se odtamtud nemůže sama, bez pomoci dostat. A pokud je Rugad mrtev, musíme ji najít, jinak zůstane v pasti."

„A jestli není mrtev, vrátí se pro ni."

„To nemůže," odtušila šamanka, „leda s pomocí pouta někoho jiného. On se nemá jak k Arianně dostat. Arianna nemá moc pout. Má pouto s tebou, s golemem a možná pokrevní pouto se svým skutečným bratrem. Se svou matkou skrz přirozené pouto. Se mnou skrz staré pouto, které se utvořilo ve dnech, kdy se narodila. A to je vše. S nikým jiným. Diamanta je mrtvá. Dara Rugad nemá a nás také ne."

„A Sebastian je pryč."

„Přes jeho tělo k němu přístup není," souhlasila šamanka. „A dokud bude jeho tělo rozpadlé na kusy, nemá se Rugad jak k Arianně dostat."

„Myslíš, že by se pokusil dát Sebastiana dohromady, aby se dostal k Arianně?"

„Pochybuji. Rugad je chytrý. Ví, že se tento golem nedá ovládat. To zjistil už dvakrát. Další zkušenost nepotřebuje."

Nicholas přejel rukou po kopytu. Objevila se pata, feyská pata, ale nárt zatím zůstal kopytem.

Neřekl nic.

„Věřil jsi mi po dvě desetiletí, Nicholasi. Teď tě nezradím," pokračovala šamanka. Nebyla zvyklá se doprošovat. Nedokázala ani uvěřit, že v něm její návrh – byť vyřčený ve spěchu a bez obalu – vyvolá takovou odezvu.

„Rozčílila jsi mne," podotkl.

Klekla si. „Kdysi jsem zachránila Arianně život. Nebyla by tu, kdybych toho dne nepřišla do paláce."

„Ale jindy jsi odmítala pomoct. Proč bys jí pomáhala teď?"

„Protože se situace změnila," odpověděla šamanka. „Udělám cokoli, jen abych se zbavila Rugada. To by sis měl uvědomit především. Ale Rugad je teď pryč. Tvůj golem ho nějak z Arianny odstranil. Je to stejná dívka jako předtím," – alespoň v to šamanka doufala, rozhodně se nehodlala svěřovat Nicholasovi se svými pochybnostmi – „a my ji potřebujeme."

Položila Nicholasovi ruku na loket. Trhl sebou, ale neodtáhl se.

„Já k tobě chovám velkou náklonnost, Nicholasi. Mnohem větší než ke komukoli jinému od chvíle, kdy jsem se stala šamankou. Ale kdyby tě Černý král nějak ovládl, neváhala bych tě zabít, abych ho dostala."

„I kdyby to znamenalo, že ztratíš svou moc?"

„I tak," odpověděla.

„Tak proč jsi nenapadla Ariannu? Proč jsi to chtěla po mně?"

„Protože ona je z Černé krve," odpověděla šamanka, „a mohla by nás všechny zachránit. Takže toto rozhodování nebylo tak jednoznačné."

„To je pro vás lidský život vždycky tak bezcenný?" zeptal se. V dlaních lehce mnul nárt. Už chyběly jen prsty.

Šamanka namáhavě polkla. Vždycky s Nicholasem jednala co možná upřímně. Nebylo by moudré teď na tom něco měnit.

„Za určitých okolností," odpověděla tiše, „ano. Dokonce i ten tvůj."

„A proč se ode mne čeká, že zrovna já poznám ty pravé okolnosti?" otázal se Nicholas.

„Nikdy jsem ti nelhala, Nicholasi."

„Ale ne vždy jsi mi odpověděla, když jsem se tě na něco ptal."

„Řeknu ti, až nějaký život ztratí cenu." Porušila přísahu. Šamani neměli ve zvyku být naprosto otevření. Žili příliš blízko Mystériím na to, aby říkali všechno. Ale ona musí, má-li si získat Nicholasovu důvěru.

„Takže se to všechno zjednodušuje na to, že ti mám věřit." Držel dceru za nohu. Šamanka neviděla, jestli se už proměnila. Jeho dlaň zakrývala celý zbytek kopyta.

„Přesně tak," souhlasila.

„Copak nemůžu prostě počkat?" zeptal se. „Copak nemůžeme počkat, až se Arianna vrátí sama?"

„To můžeš," odvětila šamanka. „Možná, že se nevrátí nikdy, a možná, že bude zpátky za okamžik. To je to, co riskuješ."

„A ty jsi jediná, kdo jí může pomoci?"

„Ne,“ odpověděla šamanka. Nechtěla mu to říct, ale musí. „Může jí pomoci kdokoli, kdo má vize. Schopnost putovat po poutu mají jak vizionáři, tak čarodějové.“

„Takže můj syn by mohl,“ usoudil Nicholas.

„Tvůj syn by mohl,“ potvrdila mu šamanka, „pokud mu důvěřuješ.“

Nicholas sklopil hlavu. Věděla, na co myslí, jako by mu četla myšlenky. Nicholas pro ni vždycky byl tak průhledný. Často přemítala, proč jsou si tak blízcí, když pocházejí z tak odlišných míst, a uvažovala, jestli má Nicholas stejný pocit. Věděla, že k ní cítí náklonnost, ale pochybovala, že tak silnou jako ona k němu.

Přemýšlel. Pečlivě zvažoval, kdo by měl jeho dceru zachránit. Rozum mu říkal, že by to měl být jeho syn, ale on se se svým synem nikdy nesetkal – tedy ne jako s dospělým člověkem. A jeho syna vychovali Feyové. Ne, bylo lepší spoléhat na šamanku, tu zná, a ne na syna, jehož nezná.

Věděla, že ho ty úvahy rozesmutní, ale netrápila se tím. Čekala to. Ten člověk zažil už tolik těžkých ztrát. Skutečnost, že neznal svého syna, byla jen jednou z mnoha.

„Soudím, že to budu muset udělat,“ pravil, ale vyznělo to mnohem pochybovačněji, než čekala.

„Já Arianně neublížím,“ podotkla.

„To ať tě ani nenapadne,“ vyhrkl prudce. Síla lásky. Běda komukoli, kdo by jeho dceři záměrně ublížil. Nicholas by se neváhal mstít.

„Budeme všichni lapeni v poutu,“ poznamenala. „Tady na to není vhodné místo. Kdokoli se sem může připlížit a snadno nás zabít.“

„Myslel jsem si, žes říkala, že to půjde rychle.“

„To ano,“ odvětila šamanka.

„Ale nejdříve se musíme dostat na nějaké bezpečné místo. To místo Moci není daleko. Tam budeme v

bezpečí a já budu mít možnost získat pomoc od Mystérií, pokud ji budu potřebovat.“

„Myslel jsem si, žes říkala, že je tam můj syn.“

„Je.“

„Jestli nebudeme chráněni…“

„On se Arianny ani nedotkne,“ skočila mu do řeči šamanka. „A kdyby se stalo něco nám, mohlo by se něco stát i jí. A to on bude vědět. Bude vědět, co by to znamenalo.“

„A co ti jeho přátelé?“

„Udělají, co jim nařídí.“

„Doufám, že máš pravdu,“ pravil Nicholas a vsunul Arianně ruku pod záda. „Vezmi jí šaty. Nemáme čas ji oblékat, ale alespoň ji na cestu zakryjeme.“

„Takže souhlasíš?“ otázala se šamanka a posbírala Arianninu košili, kalhoty a plášť. Pak sebrala i boty a vak.

„Nemám na vybranou.“

Přehodila šaty přes Ariannu. Nicholas ji upřeně pozoroval. Šamanka cítila, že jí pořád ještě nevěří.

„Udělám to nejlepší, co mohu,“ prohlásila šamanka, „pro tebe, pro Ariannu a pro Feye.“

„Přesně toho se obávám,“ zamumlal Nicholas a vyrazil.

Chodba začala stoupat. Con se zamračil. Pořád byl hrozně unavený, ale palčivá potřeba spánku ho už přešla.

Stoupání?

Na povrch?

V chodbě bylo několik nedávných pavučin; všechny byly malé. Chodba se tedy používala a přestala se používat až s příchodem Feyů.

V dálce za sebou slyšel Feye, jak rozmlouvají při práci. Ti mrňaví Feyové probírali takové věci, jako kam uložit mrtvé a jak zabránit hnití. Snažil se je neposlouchat.

Jak se plazil dál a dál, hlasy slábly.

Opřel se rukou o stěnu a vstal. Tady už byl strop vysoký a tady už ho nikdo neuvidí. Chodba se ostře stočila doleva a zase stoupala. Nohy měl celé ztuhlé. Raději se přidržoval stěn, aby neupadl.

Kameny byly vlhké a chladné. Šel dál. Zvuky se v tunelu odrážely, ale ozvěna byla nějaká mdlá. A pak pochopil proč.

Chodba byla slepá.

Kameny skončily a před ním stála cihlová zeď. Někdo tento konec chodby zazdil.

To bylo divné. Opřel se o zeď a povzdechl si. Alespoň se tu může trochu prospat. Tady ho nikdo neuvidí. Může si odpočinout a pak Feye překvapit. A možná, že když bude odpočívat déle, tak mezitím odejdou.

Chabá naděje. Ale potřeboval alespoň nějakou naději. Alespoň nějakou. Svezl se na zem a opřel se o cihlovou zeď. Levicí nahmatal nějaký kus látky a zamyšleně ho převracel v prstech.

Šátek.

Tato chodba se používala až do chvíle, než dorazili Feyové.

Nikdo by přece neměl čas něco zazdívat. Kromě toho vypadala ta malta nějak podivně.

Dej mi jasnou mysl.

Jasnou mysl.

Polkl. Nemohl tomu ani uvěřit.

Tohle je průchod. Tajný, stejně jako ten, kterým vešli do paláce se Servisem. Jako ten, kterým uprchl se Sebastianem.

Ale není moc daleko od vody. Na nábřeží nejsou žádné důležité budovy, rozhodně ne na této straně řeky. Na druhé straně dříve bývala Svatyně. Ale to už je minulost.

Chodba vede někam jinam, ne do paláce.

Pravděpodobně na nějaké spáleniště, nicméně se mu nezdálo, že by tu byl cítit kouř. Třeba jsou nahoře Feyové a číhají na něj.

Dej mi jasnou mysl.

Povzdechl si. Měl jasnou mysl. Teď podle toho musí jednat.

Obrátil se a nahmatal mezi cihlami a kamenem nějakou spáru. Malta se mu pod prsty drolila a dopadala na kamennou podlahu jako jemný déšť. Přikrčil se, zadoufal, že ho Feyové neuslyší, opřel se o cihly a kousek po kousku vydroloval maltu ven, až ho prsty bolely.

A co když se sem dá vejít jen z druhé strany? Co když je na této straně v pasti?

Možná by se měl přece jen vrátit a postavit se Feyům.

Povzdechl si, zavřel oči a zamumlal. „Staň se tvá vůle, Bože.“

A taky to tak myslel. Cokoli si Bůh přál, o to se Con pokusil. Pokusil se varovat krále. Pokusil se zachránit Sebastiana. Pokusil se splnit své poslání.

Je to jeho chyba, že se to nepovedlo, ale bude se snažit dál.

Tolik alespoň sám sobě slíbit mohl.

A Bohu.

Cihly dole končily asi jeden palec nad zemí. Conovi se rozbušilo srdce. To znamená, že měl pravdu. Toto je tajný průchod. Nikdo by neskončil s cihlami tak těsně nad podlahou a nedozdil to. To by nemělo smysl.

To má smysl jen v případě, kdy se nejedná o zeď, ale o dveře.

Zadržel dech a hmatal po drsném a hrbolatém spodku cihel. Malta se drolila. Na druhé straně to musí být slyšet. Uprostřed nahmatal malou prohlubeň. Napětím zadržel dech.

Zatlačil.

Zeď se se zaskřípěním odsunula. Vydechl a ohlédl se.

Jestli ho Feyové slyšeli, bude jim nějakou tu chvíli trvat, než ho najdou.

Nakoukl dovnitř.

Chodba vedla do nějaké místnosti. Jestli je někdo uvnitř, určitě už ho slyšel. Lepší bude využít okamžiku překvapení než utíkat.

Vešel dovnitř. Nejdříve si chtěl nahmatat cestu podél zdi, ale pak si to rozmyslel. Čím dřív to bude mít za sebou, tím lépe.

Místnost byla malá a slabě to tu páchlo potem. Napravo byl vyhaslý krb. Na zemi ležel slamník a kolem něj stálo několik dřevěných beden. Na nejbližší židli ležely pohozené kožené feyské kalhoty a v zadní místnosti zahlédl naházené nějaké meče.

Feyové využívali tyto prostory pro ubytování vojáků.

Skousl si spodní ret.

Byly tu jen dvě místnosti, v tuto chvíli prázdné. Když si pospíší, může z toho něco vytěžit.

V přední místnosti byl hrozný nepořádek snad ještě předtím, než se tu zabydleli Feyové. Na podlaze se povalovaly nějaké látky a nitě. Rámy na vyšívání někdo naházel ke zdi, jehly a špendlíky ležely na malém stolku, aby na ně nikdo nešlápl bosou nohou.

Takže ženské prostředí. Tady bydlela nějaká žena, která vyšívala závěsy pro Svatyni a palác.

Ta byla už dávno pryč, mrtvá nebo ještě něco horšího.

Povzdechl si.

Přejel dlaní po kalhotách na židli. Dole mu to připadalo jako dobrý nápad, převléci se do feyských šatů, ale tady ne. Kdyby šel po městě se svou světlou pletí a takhle malý, jen by na sebe přitahoval pozornost.

Ale takhle smradlavý ven taky jít nemůže. A kutnu má nadranc.

Sklonil se k bednám a jednu otevřel v naději, že tam najde nějaké šaty. Našel. Ženské šaty. Otevřel další a našel jakýsi honosný mužský háv. Takže to byla také švadlena. Jeho naděje se splnily.

Otočil se, sebral ze stolu džbánek s vodou a odložil meč. Pak si sundal kutnu a odkopl ji zpátky do tajné chodby. Tuhle kutnu nesundal už celé týdny. Filigránový mečík si ponechal – doufal, že ho i s řetízkem skryje pod košilí. Dost na tom, že se musí vzdát vzezření rocanisty. Nechtěl se zbavit úplně všech symbolů své víry.

Lil na sebe vodu a feyské kalhoty použil jako žínku. Pak vklouzl do lněné košile a kalhot, očividně určených pro nějakou šlechtu. Boty tu žádné nebyly, tak si vzal feyské. Byly mu velké. Vycpal si špičky kusem látky.

Spěchal, jak mohl a po celou dobu nespouštěl oči ze vstupních dveří. Musí se dostat ven. Ani v nejmenším nestál o to, nechat se chytit.

Jakmile se oblékl, vzal si zase meč a ještě si ho pořádně prohlédl, aby měl jistotu, že je to skutečně ten, se kterým přišel, a ne nějaký feyský. Pak znovu zauvažoval, jestli má zavřít vchod. Ale nebylo zapotřebí tu chodbu uchovávat v tajnosti. Neměl ani tušení, k čemu tady té ženě byla. Věnoval chodbě poslední pohled – Feyové dole ho zjevně neslyšeli – a zamířil ke dveřím.

Když procházel světnicí, vzal si z odkládacího stolku kus taku a zbytek chleba a nacpal si to za košili.

Pak otevřel dveře. Ulice byla liduprázdná a domy dosud stály. Tohle byla očividně nějaká čtvrť, kterou toho hrůzného dne děsivé požáry nezasáhly.

Na ulici sice nikdo nebyl, ale nemůže spoléhat na to, že to tak zůstane. Vyběhl ven a zamířil k řece. Musí se dostat přes most.

Musí se dostat k Sebastianovým přátelům.

Na okamžik ještě zaváhal a ohlédl se na palác, který dosud stál. Tam uvnitř musí být Sebastian, sám a vyděšený. Mohl by se pokusit dostat k němu. Jenže byť už nevypadá jako aud – ta skutečnost ho trápila tak hluboce, že se raději na to snažil ani nemyslet – stejně by ho mohli odhalit. Velké boty ho dřely. Už několik let – od té doby, co ve Svatyni složil slib – boty nenosil.

Zavrtěl hlavou. Kdyby ho při pokusu o záchranu Sebastiana zabili, bylo by to k ničemu. Bude lépe hledat pomoc u Sebastianových přátel.

Sebastian se domníval, že dostat se k jeho přátelům by Conovi zabralo nejméně jeden den. Con doufal, že jde správným směrem. A také doufal, že ho přitom Feyové nechytí.

Dej mi jasnou mysl.

S jasnou hlavou dokáže Feyům vysvětlit, proč je na cestě. S jasnou hlavou se dokáže kdykoli vymluvit.

A pak si vzpomněl, na co zapomněl, a obemkl prsty maličký filigránový mečík.

Děkuji ti, žes mi až dosud pomáhal, dodal. Pak se zhluboka nadechl a rozběhl se k řece.

Arianna se choulila ve tmě. Na takovém místě ještě nikdy nebyla. Nebyly tu opravdové zdi, a přesto do jedné narazila, nebyla tu skutečná podlaha, a přece na něčem seděla, a nebylo tu žádné světlo.

Chvíli jí trvalo, než si uvědomila, že vlastně nemá žádné tělo. Její tělo k ní neodmyslitelně patřilo, to, čím byla, bylo dáno jejími dlačími schopnostmi. A teď byla oloupená, sama, neschopná se odtud dostat.

Ani vlastně pořádně nevěděla, kde je.

Něco se stalo. Sebastian byl naživu, pak se znovu roztříštil a přitom ji srazil zpět. Udělal to pro ni. Rozhodl se k tomu, když si přišel pro Černého krále.

Jestliže se předtím roztříštil, a pak se vrátil, tak by to tentokrát mohl udělat stejně.

Je dosud naživu.

Nebo ne?

A pak je tu Černý král. Otřásla se, pak si uvědomila, že nemá skutečné tělo, ale přesto se dotkla pomyslných paží, jestli nejsou náhodou skutečné. Byl v ní, dotýkal se její mysli, snažil se ji ovládnout.

Ale po tom jejím proměňování a předtím, než se Sebastian tak rychle rozhodl, Černého krále vyhnali.

Třeba ho dokonce i zabili.

Zachvěla se. Znamená ta tma, že ho zabili? Je tohle snad důsledek smrti Černého krále? Války Černé krve s Černou krví? Říkala šamance, že na takové povídačky nevěří. A totéž říkala pradědovi. Ale teď, když byla sama, mnohem opuštěnější, než kdy v životě byla, váhala. Může za to ona?

Seděla tiše, nehybně a zhluboka dýchala. Byl to podivný pocit – dýchat, když věděla, že to nepotřebuje. Tady nebyl žádný vzduch či přinejmenším žádný necítila. Nebyla tady ani žádná teplota. Ani teplo, ani

zima. Když na to přišlo, zachvěla se, a mohla mít pocit, že jí je horko, ale to všechno byly jen výplody její mysli.

Či jejího bytostného já. To je možná přesnější.

Musí si to pořádně promyslet. Procházela tím tunelem – ten byl skutečný – a pak ji výbuch roztočil a vrhl zpět. Prolétla sama sebou, kolem svých očí, uší a propadla se do tmy.

Třeba se mýlí. Třeba je ta tma součástí jí samé. Ale kde to vlastně je? A jak se sem přesně dostala? Když si dokáže představit teplotu, možná by si dokázala

vyčarovat i světlo.

Svraštila čelo a úporně myslela na slunce, ale tma zůstala tmou. Snažila se vyvolat pomyslné světlo, ale ani to se nepovedlo.

Potlačila zklamání a zamyslela se.

Teplota je její pocit, daný tím, jak se cítí. Své pomyslné tělo může myšlenkou změnit. Ale světlo odkrývá vnější svět, a ten ona svou myšlenkou změnit nemůže.

Světlo je mimo ni.

Povzdechla si. Musí něco udělat.

Zavřela oči. Musí si přestat myslet, že má nějaké meze. Je to jako s proměňováním. Lidé většinou přebývají ve stejném těle celý život. Mají dvě ruce, dvě nohy, hlavu a trup. Ona mívala křídla místo rukou, čtyři nohy a někdy dokonce i ocas. Umí o sobě přemýšlet i jinak než jen jako o obvyklém těle.

A to jí teď pomůže.

Nechá si tady nohy. Protáhne trup a hlavou se bude rozhlížet, až najde světlo. Ani nebude muset toto místo opustit, ale bude se moci dostat tak daleko, jak bude zapotřebí. Bude hledat únikovou cestu.

Nezáleží na tom, jak dlouho to bude trvat.

Znovu si povzdechla.

Jakmile se dostane ven, vypořádá se s pocity, které v ní praděd zanechal. Pořád ho cítila vedle sebe, jako by tam dosud byl, i když věděla, že už je dávno pryč. A stejně tak Sebastiana. Nějak v ní našli zranitelné místo, o němž sama nevěděla.

Praděd ho využil k tomu, aby ji ovládl. Kdyby byla běžným Feyem nebo kdyby byla obyčejným ostrovanem, tak by ji děd ovládl a Arianna by se teď choulila někde v koutku vlastního těla a jen by se bezmocně dívala, jak ho ovládá někdo jiný.

Ale neovládl ji. Nakonec si vládu udržela a Sebastian ho vyhnal.

Sebastian.

Až se dostane zpátky do sebe, bude ho hledat. Ani nevěděla, jestli zůstal naživu. Pokud ano, už ho nikdy v paláci nenechá.

Černého krále zřejmě napadlo dát Sebastiana dohromady a tomu věnoval minulé dva týdny. A když se mu to povedlo, využil Sebastiana k tomu, aby našel Ariannu. Ale Sebastian to nedopustil.

Sebastian ji zachránil.

Znovu. Ach, jak jí chybí.

A otec taky.

A dokonce i šamanka.

Až se odtud dostane, bude na ně hodnější. Až dosud si neuvědomila, jak moc je potřebuje.

Až se odtud dostane.

Zaťala pomyslné pěsti. Je čas. Jestli se jí nepovede dostat se ven, bude tady sedět a rozebírat se v myšlenkách navždy.

Teď musí najít způsob, jak se zachránit.

Představila si tmu jako bahno a zasunula do něj nohu. Noha se zabořila. Usmála se. Přesně v to doufala. Pak se ponořila dopředu do tmy, jako by to byla voda a

ona byla rybou. Plavala v ní, cítila, jak se jí noha natahuje a prsty zůstávají vězet v bahně.

Neměla ani tušení, jak daleko se může natahovat.

Věděla jen, že to musí zkusit.

Plavala pořád rovně, pak ji najednou zasáhl pocit, že je na pevném laně, které ji stahuje zpět. Zastavila se a škubala sebou. Noha se dál nenatahovala. Pořád byla v hluboké tmě. Na okamžik podlehla panice a pak se pomalu stáhla.

Prostě si jen na okamžik pomyslela, že má nějaké meze.

Co jí to jen Solanda kdysi říkávala?

Jediné meze, které máš, si stanovuješ sama.

Nebyla to tak úplně pravda, tedy ne v životě. Ale tady by to tak být mohlo. Pokaždé, když ji napadne, že má nějaké meze, stvoří si je tím.

A o to nestála.

Ale jak na to nemyslet?

Zatahala.

Noha zůstala napjatá.

Zvláštní, že to nebolí.

Projela jí vlna bolesti.

Zaklela a vrátila se tam, odkud vyšla. Když se dostala ke kotníku, zastavila se a promnula si nohu. Bolest pomalu polevila.

Takže to tak je. Jedinou myšlenkou si přivodila bolest. Stejně tak ji myšlenka zastavila. Sama si zabránila v útěku.

Věděla to, jenže nevěděla, co s tím.

Nějak musí ty myšlenky zapudit.

Nějak musí ovládnout vlastní mysl.

Tohle ještě nikdy nedělala.

Ale měla téměř dokonalou vládu nad vlastním tělem. To se učilo těžko, ale ona to dokázala.

Tohle se naučí taky.

Osvobodila nohu z bahnité temnoty a strčila na stejné místo druhou. Na prstech ucítila, jak ji bahno vtahuje.

Tentokrát půjde tak daleko, jak bude muset. Tato noha se dokáže natáhnout do nekonečna, když to bude nutné. A jí to nebude vadit.

Doufala.

Ponořila se do tmy a plavala dopředu.

Tentokrát se nezastaví, dokud nenajde světlo.

Dokud nenajde cestu ven.

Adrian se namáhavě plahočil posledním úsekem cesty. Neustále se ohlížel. Obloha bledla. Blížil se úsvit. Už byl taky nejvyšší čas. Toužil mít tuto noc už za sebou.

Snažil se nemyslet na to, co mu říkal Coulter. Coulter se domnívá, že Matthiase naučil používat moc, o níž Adrian ani netušil, že ji Matthias má.

A teď Matthias navíc ví, kde je Dar.

Stezka zmizela, alespoň se to Adrianovi zdálo. Ale Coulter šel jistou nohou dál, jako by věděl, kam jde. Adrian před sebou neviděl nic než obrovité rudé skály a slabý poprašek sněhu.

Ochlazovalo se. Stoupali výš a výš. Adrian chvílemi dostával lehkou závrať. Částečně to bylo z únavy; už přes dvacet čtyři hodin nespal a celou tu dobu byl na nohou. Taky měl hrozný strach; nejprve ho vyděsil Coulter samotný, a pak to, co mu sdělil.

Matthias – a tady.

S Coulterovou mocí, jenom necvičenou.

Adrian si to nedovedl dost dobře představit. Byl u toho, když Coulter pozoroval Feye a zjišťoval působnost moci. Jaké to asi je, mít takovou moc, a ani nevědět proč?

Že by Matthias zabil Diamantu vlivem své moci? Třeba to nemělo nic společného se svěcenou vodou, jak se říkalo. Třeba to víc souviselo s ním.

Adrian se otřásl. Doufal, že Dar je nahoře. Předtím pochyboval, že by je padesátý první rocan předběhl, ale teď, když poznal rozsah jeho moci, by se u něj nedivil ničemu.

Dara, Chráněnku a Počisťu je nutno varovat. Ten člověk zabíjel Feye předtím a udělá to znovu. Pravděpodobně se sem vydal pomstít Chráněnce za to,

že ho v Jahnu zranila. A děti krále Nicholase, poloviční Feye, zcela jistě z hloubi duše nenávidí.

Adrian cítil, jak se mu svírají útroby. Nic se nezjednodušovalo. Bůhvíproč si myslel, že jakmile se dostanou do této části Modrého ostrova, budou mít chvilku čas si odpočinout. Ale nějak to na to nevypadalo.

Spíš je to všechno ještě horší.

Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že ho Coulter vede po nějakých schodech. Kameny ohladil čas, ale Adrianovi se nezdálo, že by tudy v poslední době někdo chodíval. Skalní sesuvy zavalily cestu štěrkem i velkými balvany. Ještěže v kalném úsvitu vidí, kam šlape. Byl tomu vskutku rád.

V té tmě by si mohl lehce polámat hnáty.

Coulter přelézal balvany, jako by je snad ani nevnímal. Zato Adrian měl co dělat. Ruce ho po celodenní dřině v lomu bolely, že byl sotva schopen se něčeho zachytit. Ale dokud před sebou viděl Coultera živého a zdravého, tak mu na nějakých útrapách nezáleželo.

A Dara je nutno chránit, ať už o to stojí nebo ne.

Přešli sněžnou čáru. Skály tu klouzaly, ale chladný vzduch dělal Adrianovi dobře. Během toho ohnivého sporu mu bylo horko a teprve tady se mu začalo rozpálené čelo trochu ochlazovat.

Coulter se dostal na nějaké kameny a na jednom plochém se zastavil. Skoro to vypadalo, jako by tam přimrzl, jako by viděl něco, co mu brání jít dál.

Adrianovi vyschlo v ústech.

Rychle přelézal poslední balvany a už se ani neohlížel na to, jestli mu kloužou nohy a bolí ho ruce. Konečně se dohrabal k Coulterovi. Coulter se otočil, popadl ho za zápěstí a vytáhl ho na římsu.

Římsa sestávala z několika plochých kamenů poskládaných dohromady. To bylo dílo lidských rukou, stejně jako schody.

„Co se děje?“ zeptal se Adrian. Coulter jen mlčky ukázal.

Adrian sledoval směr jeho prstu.

Před sebou uviděl vchod do jeskyně, okrouhlý jako u každé jiné. Ale tento také vypadal jako dílo lidských rukou. Viděl ostré okraje, které neohladil ani čas.

Někdo si dal tu práci, že do skály vytesal otvor.

Ale to nebylo to, co Coultera zaujalo.

Meče.

Vytesané z kamene. Dva byly zapuštěné do římsy hrotem dolů. Druhé dva trčely po stranách jeskyně, jílci přímo k Adrianovi. Byly obrovské. Vypadaly jako obří meče, zanechané ve skále, čekající, až se jich někdo chopí.

Ale Adrian na nich rozpoznal rytiny, které vídal od dětství.

Toto nebyly zbraně.

To byly rocanistické meče.

Coulter ukázal výš. Nad ústím jeskyně visel pátý, zavěšený hrotem dolů, který zdánlivě lnul ke skále samotné. Adrianovi to připomnělo meč ve Svatyni, v hlavní kapli, kde se sloužily bohoslužby na den Přijetí. Jako chlapec tam několikrát byl, ale jako dospělý už ne. Vadil mu meč volně visící od stropu, vyvolávalo to v něm představu, že se Boží ruka chystá přijít na zem, meč pustit a zabít bezbranného modlitebníka, který upřímně nevěří.

„Co je to za místo?“ zeptal se Coulter.

„Nevím,“ odpověděl Adrian. Nikdy o ničem takovém neslyšel. Ne že by byl nějak zvlášť pobožný, ale přesto si myslel, že o takovém místě by věděl. „Jak jsi to našel?“

„Zrcadlí tmu," odpověděl Coulter.

Adrian se na víc neptal. Tohle Coulter zřejmě viděl stejně dobře jako vize, které Adrian také neměl. Magické vize.

„Je Dar uvnitř?"

„Pokud ano, tak je mnohem odvážnější než já," odtušil Coulter. Adrianovi přeběhlo po zádech zamrazení. „Myslíš, že by ho to nezabilo, kdyby šel dovnitř?"

„Já nevím, co si mám myslet," odpověděl Coulter.

„Toto místo má duši. Nikdy jsem nic takového necítil, přinejmenším ne z nějakého místa. Z člověka ano. Ale nikdy ne z místa."

Adrian už dávno zjistil, že když Coulter tvrdí něco tak podivného jako teď, je rozumné ho poslouchat.

„Kdo všechno něco takového cítí?"

„Většina Feyů," odpověděl Coulter. „Ten rocan – Matthias? – to cítí. Jenže ten jako by se snažil v sobě své pocity zadusit.

Z tohoto místa ten pocit přímo tryská, jako pramen vody."

„Vycházelo něco takového ze Svatyně?" otázal se Adrian.

Coulter zavrtěl hlavou. „Ani ze stínozemí, ačkoli tam ozvuky takového pocitu byly. Ale ty ozvuky vycházely od stvoření stínozemí, ne z něj samotného."

„Takže toto je magické místo?"

Coulter se na Adriana roztržitě usmál jako člověk, který s někým mluví a zároveň naslouchá jinému rozhovoru. „Vypadá to tak," poznamenal.

Adrian polkl. Z magických míst mu naskakovala husí kůže. Z jakéhokoli pomyšlení na magii mu naskakovala husí kůže. Připomínalo mu to dny ve stínozemí, kdy Feyové očarovali Luka, napadli Coultera a zabili Orta.

„Dobrá,“ pravil s vědomím, že s tím teď stejně nic nenadělá, „možná bych měl vstoupit dovnitř první.“

„Ne,“ prohlásil Coulter. „Půjdeme tam společně.“

Adrian vzal Coultera za loket. „Než tam vstoupíme, řekni mi něco. Vidíš Darovu – stopu? Je tam? A jsou tam i ostatní?“

„Byli tam,“ odpověděl Coulter. „Těžko však soudit, co se stalo uvnitř.“

Adrian přikývl. Hlava se mu zatočila. Ale půjde dovnitř. Odvážili se toho ostatní, odváží se taky. Pro něj je to vlastně méně nebezpečné, protože on není Fey. Jestli je původ tohoto místa spojen s rocanismem, jemu to neublíží.

Feye to však může zabít.

Najednou už nemohl čekat ani o okamžik déle. Musí se dozvědět, co se s jeho přáteli stalo.

Přešel po římse a minul meče. Byly tak dokonale vypracované, až měl pocit, že kdyby se jich dotkl, čepele by se rozechvěly. Jílce byly pokryté blátem, ale na jednom místě někdo kousek odloupl. Pod nánosem zaschlého bláta se skrýval malý démant.

Ta skutečnost ho bůhvíproč rozrušila a na okamžik se zastavil, aby se nad tím zamyslel. Nemohl si pomoci. Tady musel spoléhat na pocity.

To byl jediný způsob, jak se tu chránit.

Ten démant ho trápil stejně jako ho trápívala Svatyně; všechno to bohatství uvnitř, kterým se mrhalo na lidi, jež složili slib, že budou sloužit jen Pánu.

Prošel kolem mečů k ústí jeskyně.

A tam se zastavil.

Zaplavilo ho měkké bílé světlo. Jako by vstoupil do slunce. V prvním okamžiku nic neviděl. Na zádech cítil chlad a zepředu teplo, suché teplo ohně za mrazivé noci.

Teplo a světlo bylo příjemné a vstřícné. Jeho nohy se samy od sebe daly do pohybu, ale Adrian si to včas uvědomil a zastavil se.

Za ním vstoupil dovnitř Coulter.

„No tedy," vydechl Coulter.

Adrianovy oči si přivykly. Byla to prudká, náhlá změna a točila se mu z toho hlava. V první chvíli viděl jen světlo, vzápětí uviděl vnitřek jeskyně.

Do země byly vytesány mramorové schody. Táhly se dolů, kam jen oko dohlédlo. Na stěnách visely meče všech tvarů a velikostí. A starší než všechny, které dosud viděl, a to znal i jejich rodinný meč z doby Povstání sedláků. Ale narozdíl od jejich rodinného meče zářily tyto podivným světlem.

Někde tu tekla voda. Slyšel zurčení, jako by stál u vodopádu nebo tryskajícího pramene. Rozhlížel se, odkud ten zvuk přichází, ale nic nenašel.

Coulter ho chytil za loket a cosi mu ukazoval. Za meči byly police plné lahviček. Stříbřitých lahviček. A dál visely závěsy, které zřejmě zakrývaly další vchody.

Získal z toho dojem, že se jeskyně táhne do nekonečna.

Sešel o schod níž a málem mu na mramoru podjely nohy. Tady nebyl žádný prach ani suť. Jako by to tu někdo pečlivě udržoval.

Na konec schodiště mu zbývalo ještě několik schodů. Poslední schod přecházel v mramorovou podlahu. Z ní se zvedaly podstavce pokryté řezbami, které se ve světle tak leskly, že je odtud nemohl dost dobře rozeznat. V pozadí jeskyně, vůbec nějaké pozadí měla, vystupoval z houstnoucí tmy stůl vytesaný z vápence.

U stolu se jeskyně větvila a uprostřed stála kašna s tryskající vodou. Vodotrysk byl nádherný a vysoký a voda byla svěží jako horský pramen.

„Dar,“ ozvalo se vedle něj a Adrian z Coulterova hlasu vycítil, jak se mu ulevilo.

Na úpatí schodiště seděl Dar. Vedle něj stála na zemi Chráněnka a těsně u něj seděl Počisťa. Adrian se zamračil. Nebylo mu jasné, proč je neuviděl hned.

Dar vzhlédl. Měl ostražitý a téměř ublížený výraz.

„Coulter!“ vyhrkla Chráněnka a hnala se po schodech k nim.

Darův ostražitý výraz se najednou změnil, zněžněl a Adrian zaznamenal, že i jemu se ulevilo.

„Už bylo načase,“ podotkl Počisťa a i v jeho důvěrně známém hlase uslyšel Adrian úlevu. Toho malého Feye muselo něco pořádné potrápit.

„Chvíli mi trvalo, než jsem se dostal z lomu,“ omluvil se Adrian.

„A v horách jsme narazili na další nesnáz,“ doplnil ho Coulter. Chráněnka mu skočila kolem krku a objala ho. Coulter se vyjeveně ohlédl a překvapeně povytáhl obočí. Chráněnka mu nikdy neprojevovala nějakou náklonnost. Vždycky se vůči němu chovala obezřetně a neskrývala obavy, aby něco neudělal Darovi.

Vmžiku se však vzpamatovala a ustoupila od něj. „Promiň,“ omluvila se a oprášila si stejnokroj. „Tohle je strašné místo.“

V Adrianovi to místo vzbuzovalo uctivou bázeň a dovedl si představit, jak se tu asi cítí Feyové. Jaké to je, být obklopen posvátnými symboly cizího náboženství, které Feye zabíjí.

A ta voda, ta zurčící voda, je snad svěcená?

Doufal, že mají dost rozumu na to, aby ji nechali na pokoji.

„Nevěděli jsme, co se s vámi stalo,“ podotkl Počisťa. Nehýbal se.

Coulter strnule stál a hleděl na Chráněnku, jako by se spálil. Adrian potlačil úsměv. Chlapec se z toho překvapení ještě nevzpamatoval.

„Vběhli jsem rovnou do náruče vašim starým přátelům," pravil Adrian. „Možná jdou sem."

„Našim přátelům?" opáčil Dar a opět nasadil ostražitý výraz. Něco se jim tu stalo a zřejmě to s nimi silně otřáslo.

Adrian se zhluboka nadechl. Chtěl to říct sám, nechtěl, aby

o tom mluvil Coulter. Jestli jim Coulter řekne, že pomohl

Matthiasovi k moci, Dar mu to nikdy neodpustí.

Coulter už už otvíral ústa, ale Adrian mu položil ruku na rameno.

„Setkali jsme se s jedenapadesátým rocanem," pravil. „S Matthiasem."

Odpovědí mu byly nechápavé pohledy.

„S mužem," pokračoval Adrian tiše a co nejopatrněji, „který ti zabil matku, Dare."

Dar zasténal a složil tvář do dlaní.

„To není možné," vyhrkla Chráněnka. „Já jsem ho přece zabila. Pobodala jsem ho a pro jistotu jsem ho ještě srazila pod hladinu, aby se utopil, kdyby nevykrvácel."

„Je naživu," pravil Adrian. „Obličej má samý obvaz. Zřejmě ho někdo zachránil."

„Nebo se zachránil sám," ozval se Coulter hořce. „Není to jen tak nějaký ostrovan."

„Za to vděčí Mocnostem," poznamenal Počisťa.

„Ne," namítl Coulter. Adrian mu varovně stiskl rameno, ale Coultera to nezastavilo. „On je jako já."

Dar zvedl hlavu. „Co myslíš tím, že je jako ty?"

„Má stejnou moc," vložil se do toho Adrian. „Má magii. Coulter si myslí, že ho možná zachránila magie, a že to nebylo poprvé."

„Probodej mne skrz naskrz a vraž mne do bezedného pramene a já se z toho dostanu," pravil Coulter. „Znám několik zaklínadel, které mne dostanou z vody. Nakonec bych pomoc potřeboval, ale dokázal bych vzdorovat smrti celé hodiny, možná i dny."

„A jemu se zcela jistě pomoci dostalo," pokračoval Adrian. „Je celý ovázaný a putuje s několika lidmi."

Chráněnka se zamračila a potřásla hlavou. „Já tomu nějak nemohu uvěřit. Vždyť jsem ho zabila."

„Přál bych si, aby tomu tak bylo," podotkl Počisťa. „Ale nezabilas ho. Otázkou je, jak se sem dostal?"

„To není ta správná otázka," pravil Adrian. „Otázkou je, jak dlouho mu bude trvat, než nás najde."

„Možná, že o tomto místě už ví." Chráněnka ukázala kolem sebe na zdi. Kalichy zářily. „Říkáš, že býval hlavou ostrovního náboženství. Toto je jejich místo."

„Možná," poznamenal Dar.

Adrian na něj vrhl zamyšlený pohled. Tohle bezpochyby bylo náboženské místo. Co vede Dara k tomu, že o tom pochybuje?

„Říkal, že sleduje stopy dvou Feyů," pravil Coulter. „Věděl, že Dar s Chráněnkou byli ve vsi. Sledoval je pomocí své čarodějnické moci. Jenže nevěděl, že toto je to, co…"

„Ale Coulter na to přišel," přerušil ho Adrian. Byl pevně rozhodnut nenechat Coultera říci Darovi víc, než bylo nutné.

„Proč by stopoval Feye?" zeptal se Počisťa.

„Aby je zabil," odpověděl Dar tiše. „Jako mou matku."

„Obávám se, že máš pravdu," souhlasil Adrian. „Teď máme dvě možnosti. Už svítá. Buď sejdeme z hor…"

„A vrátíme se do města?“ otázal se Dar. „Ne, díky. Tam nás opravdu neviděli rádi.“

„Buď se můžeme stejnou cestou vrátit, opustit hory, vyhnout se přitom místu, kde jsme se setkali s jedenapadesátým rocanem…“

„To je možnost,“ usoudil Počisťa.

„Nebo se můžeme na tomto místě opevnit.“ Adrian se rozhlédl kolem sebe. Meče mu skýtaly určitou jistotu, zato kalichy ho rozčilovaly. A tekoucí voda jakbysmet. Jestli je to svěcená voda, tak si Dar, Chráněnka a Počisťa budou muset dávat hodně velký pozor, aby do kašny náhodou nespadli a nezahynuli.

Mohla je zabít i jediná, náhodně vystříknuvší kapka.

„Zůstaneme tady,“ rozhodl Dar.

„Ani tady to pro nás nemusí být bezpečné,“ podotkl Adrian. „Všechny ty symboly rocanismu berte jako výstrahu. Jestli má na vás něco z toho stejné účinky jako svěcená voda, stačí jediná chybička a je po vás.“

„A Matthias navíc možná ví, jak to všechno využít,“ přidala se Chráněnka. „Možná je tu nějaká náboženská magie, o které ani nevíme.“

Adrian se na ni podíval. Měla přivřené oči a pevně semknuté rty. Zatínala pěsti a pravou ruku nezvedala od jílce. Měla strach. Viděl ji, když měla vztek, viděl, jak bojuje s Feyi, ale takhle ji ještě neviděl.

„Myslím, že magie, která tu je, se nevztahuje k náboženství,“ prohlásil Dar.

„Pak tedy popíráš, co máš přímo před očima, chlapče,“ odtušil Počisťa.

„Ty sis to předtím taky nemyslel,“ odsekl Dar.

„To jsem nikdy neřekl,“ namítl Počisťa.

„Co se stalo?“ zeptal se Coulter, právě když chtěl stejnou otázku položit Adrian. Něco se tu muselo stát, něco, co vyděsilo Chráněnku a Dara s Počisťou zatáhlo do této slovní přestřelky.

„Dar si myslí, že viděl svou matku," prohlásil Počisťa s lehkým úšklebkem.

„Niku?" zeptal se Coulter.

Dar zavrtěl hlavou.

„Svou opravdickou matku?" vydechl Coulter vyjeveně.

„Říkala, že je Mystérium. Někteří Feyové po smrti nezmizí. Stanou se z nich přízraky," pravil Dar.

„To není ten případ," prohlásil Počisťa. „A já si nemyslím, že by ti nějaké Mystérium říkalo, že je to ona, ty ano? Takže to žádné Mystérium nebylo."

„Předtím sis to myslel," odvětil Dar.

„Jen jsem byl ochoten si tvůj názor vyslechnout a přemýšlel jsem o tom. Jaký by byl lepší způsob tě v této hluboké jeskyni zmámit? Kdo ví, jaké vražedné záludnosti ještě číhají za tou kašnou?"

Adrian o Mystériích slyšel. Feyové o nich mluvili často, a jedním dechem přitom mluvili o Mocnostech. Mluvili o nich s úctou, asi stejně jako rocanisté o Bohu, Rocovi a Nejsvětějším.

„Zkoušela to?" zeptal se Adrian. „Snažila se tě vlákat za tu kašnu?"

„Ne," odvětil Dar.

„Ale chtěla s ním mluvit o samotě," vložila se do toho Chráněnka.

„Vy jste ji viděli?" zeptal se Coulter.

„Ne," odpověděl Počisťa. „Ona říkala, že ji mohou vidět jen lidé, kteří mají magii."

„Tak to nebylo," namítl Dar. „Říkala, že by se mohla zjevit jen třem lidem: tomu, koho nejvíce milovala, tomu, koho nejvíce nenáviděla, a ještě někomu třetímu, koho si zvolí sama. Já jsem ten, koho si zvolila sama."

„Proč by se ti zjevovala tady?" zeptal se Adrian. „Je už dlouho po smrti. Proč se ti nezjevila dřív?"

„Říkala, že se mi zjevovala, ale že jsem ji neviděl. Tady je viditelná. Jinde ne.“

„Je tady teď?“ zeptal se Coulter.

„Ne,“ odpověděl Dar. Najednou se vyhýbal jejich pohledu.

„Dar jí řekl, aby odešla, a ona odešla.“

„Alespoň že poslouchá,“ usoudil Adrian.

„To není k smíchu,“ zavrčel Dar.

Choval se jako ublížené dítě. Jestli to Mystérium opravdu byla Diamanta, tak by mu mohla nějak prospět. Ale Adrianovi to spíš připadalo, jako by něco v jeskyni vědělo, kde je Dar zranitelný, a našlo si tak k němu cestičku.

Ale tohle na rocanismus nevypadalo. Rocanismus usiloval o soběstačnost. Učil věřící věřit v Rocu, ale ne se dovolávat Nejsvětějšího, dokud nejsou vyčerpány všechny ostatní možnosti. Nicméně existovaly i části náboženství, které neznal, a mnohé, jimž nerozuměl. Nikdy nepochopil, proč je svěcená voda pro Feye vražedná a proč jen může Bůh dovolit, aby posvátné předměty zabíjely.

Skutečným symbolem náboženství byl meč, něco, co připadalo Adrianovi, když byl malý, naprosto přirozené, ale jako dospělému mu to nešlo na rozum. Proč oslavovat něco určeného k vraždění či mrzačení jiných? Co to vlastně je za víru?

„Rád bych zůstal tady,“ ozval se Dar do ticha.

„To nemá smysl, chlapče,“ pravil Počisťa.

„Má to smysl víc než co jiného,“ namítl Dar. „Když půjdeme do města, pokusí se mne a Chráněnku zabít. Když půjdeme zpátky stejnou cestou, jakou jsme sem přišli, budeme riskovat, že narazíme na vesničany, kteří nás zřejmě v horách hledají. Když zůstaneme tady, budeme muset bránit jen jeden vchod a navíc tu máme spoustu zbraní.“

„Ani nevíme, jestli se jich můžete dotknout," poznamenal Adrian.

„Ale vy ano. Ty a Coulter ano."

„Co když má Počisťa pravdu?" ozval se Coulter. „Co když ta žena nebyla vůbec žádné Mystérium? Co když ji sem něco poslalo, aby tě vlákala do zadní části jeskyně a tam tě zabila?"

„Nenechal bych se," odsekl Dar.

„V tomhle by sis těžko mohl vybírat," podotkl Počisťa. „Jsou magie, které tě donutí uvěřit, že děláš to nejlepší, a přitom se vlastně sám zabiješ."

„Já se toho odvážím," odvětil Dar.

„Jenže tím ohrozíš nás všechny," namítl Adrian. „Ty jsi následník ostrovního trůnu. Nemůžeme o tebe přijít."

„A Černého trůnu," připomněla mu Chráněnka.

„Pro všechno na světě," zavrčel Dar a povzdechl si. „Vždyť to možná ani není důležité. Vždyť ani nevíme, jestli sem rocan jde."

„Ale ano, jde sem," prohlásil Coulter a obrátil se ke vchodu. „Dříve či později sem dorazí."

„Chováme se, jako by byl všemocný," podotkla Chráněnka. „Není. Já jsem ho málem zabila."

„Ale to s sebou neměl žádný doprovod," namítl Adrian. „Jen já jsem napočítal pět dalších, a to nepočítám ty další dva."

Na chvíli se zamyslel. Dar se nepohnul. Vytrvale seděl na spodním schodu. Chráněnka si založila ruce na hrudi. Počisťa se na svém schodu pootočil, aby na ně lépe viděl. Coulter couvl od Chráněnky, takže teď se málem lepil na Adriana.

„Šest proti pěti, nebo možná čtyři proti pěti," zhodnotila to Chráněnka. „To jde."

„Zejména když už jsi ho jednou málem dostala," dodal Adrian.

„Přetekl," pravil Coulter. Vyznělo to jako varování.

„Co to znamená?“ zeptal se Dar.

„On o své moci nevěděl. Snažil se svou magii potlačit. A ona přetekla, jak se v takovém případě stává,“ prohlásil Coulter.

„A jemu z toho ještě něco zbylo. To ho činí ještě mocnějším.“

„Ty se ho bojíš?“ zeptal se Dar. V jeho chování k Coulterovi byl dosud patrný jakýsi chlad, skoro jako by doufal, že Coultera nachytá při nějaké chybě.

„Jsem jen opatrný,“ odpověděl Coulter. „Nemůžeme vážit své vyhlídky, jako by šlo o běžný boj. Jen to, že je stejného druhu jako já, ještě neznamená, že jsme stejně schopní. Je starší.“

„Ale ty máš víc cviku,“ namítl Adrian.

„Ale nejsem tak zběsilý,“ odtušil Coulter.

„On nenávidí Feye,“ připomněla Chráněnka. „To bylo jasné.“

„Vypadá to, že je to nějaký místní zvyk,“ poznamenal Dar.

„Nejde o Feye,“ namítl Adrian. „To se týká vysokých.“

„Matthias je taky vysoký,“ podotkl Coulter.

„Třeba má ten strach, který mají místní, nějaké opodstatnění,“ usoudil Dar.

„Možná,“ pravil Počisťa, ale neznělo to příliš přesvědčeně.

„Máme víc zbraní,“ dodal Adrian ve snaze vrátit se k původnímu tématu. „Taky máme zkušené bojovníky. Feyové se při prvním vpádu nikdy nedostali tak daleko na sever a já si nemyslím, že tento kraj postihlo povstání sedláků. Tady nejsou vojáci a nejsou tu ani válečné dějiny. Myslím si, že to je také určitá výhoda.“

„A jsme připraveni na obléhání?“ otázal se Počisťa.

„S šesti lidmi těžko můžeš někoho obléhat,“ odtušila Chráněnka.

„On nejde přímo sem, že?“ zeptal se Počisťa. „Třeba šel pro pomoc.“

„Nebo se tohoto místa bojí,“ dodal Coulter. „Já jsem cítil, jak to tu tepe magií, až ven. Když to cítím já, cítí to on taky. Ale on to nevnímá stejně, jako já.“

Do Adriana se najednou dala zima. Co je to vlastně za místo?

„Toho můžeme využít,“ usoudil Dar.

„Co tím myslíš?“ otázal se Počisťa. „Čeho můžeme využít?“

„Toho, že má strach z magie, z tohoto místa. Jestli neví, co tady uvnitř je, mohli bychom mu to udělat ještě děsivější, než je to tu doopravdy.“ Dar vstal. „Mohli bychom využít jeho strachu proti němu.“

Coulter se pomalu usmál. „Aby raději dovnitř vůbec nevstoupil.“

„Přesně tak.“ Dar mu úsměv oplatil, vzápětí se při tom přistihl a zamračil se.

Coulter si toho zřejmě nevšiml. „Naplánujme si to. Mohli bychom ho odtud zahnat navždy.“

„To by bylo dobré,“ souhlasil Adrian. „Já opravdu nijak nestojím o to, trmácet se po těch horách.“

„Stejně jednou budeme muset,“ poznamenala Chráněnka. „Ten člověk to nevzdá. Kdyby to chtěl vzdát, tak by před pár týdny zemřel.“

„Co to říkáš?“ otázal se Coulter.

„Říkám,“ prohlásila Chráněnka, „že jestli ho odtud zaženeme, vrátí se a přivede s sebou další. Že to možná nikdy nevzdá.“

„Odešel ze Svatyně,“ vzpomněl si Adrian a podíval se na Dara. „O tom se vykládaly dvě zvěsti. První říkala, že se s ním sešel tvůj otec a zabil ho, aby pomstil smrt tvé matky. Druhá říkala, že mu tvůj otec vyhrožoval zabitím, a on utekl.“

„Zjevně utekl,“ podotkl Dar.

„Nebo se ho tvůj otec pokusil zabít a nepovedlo se mu to, stejně jako mně," dodala Chráněnka.

„Výsledkem bylo, že se už do Jahnu nikdy nevrátil," uzavřel to Adrian.

„Byl tam. My jsme ho tam potkali," namítl Dar.

„O dvacet let později."

„Dvacet let," zamumlal Počisťa. „Není to zvláštní, že se ten člověk najednou vynoří právě ve chvíli, kdy se znovu objeví Feyové?"

„To je magie," pravil Coulter.

„Takže ho sem možná přitáhne magie," nadhodila Chráněnka.

„Anebo," pravil Adrian, „ho magie naopak přesvědčí, aby se držel zpátky."

„Možná bychom ho měli prostě zabít," navrhl Počisťa.

„To nebude tak jednoduché," odtušila Chráněnka.

„Pro tebe možná ne. Ale Coulter to zvládne."

Adrian se na něj podíval. To vraždění před pár týdny Coultera hluboce postihlo a on se z toho dosud nevzpamatoval.

„Když budu muset," pravil Coulter, „zabiju ho."

„Doufám, že k tomu nedojde," poznamenal Adrian. Nechtěl, aby Coulter trpěl ještě víc.

„Ale já ano," ozval se Dar ze země.

Všichni se na něj podívali. Dar, kterému zjevně dělalo největší nesnáze vůdcovství a strasti s tím spojené. Dar, ten nejmírnější ze všech, který z nich všech nejvíc nesnášel válku.

Pokrčil rameny. „Někdy," pravil, „musí lidé platit za zlo, které napáchali. Zavraždil mi matku a zmařil všechny naděje na to, že se vyhneme válce, do které jsme se nyní dostali. Jeho čin stál život stovky, možná tisíce lidí. Nedělej si s jeho zabitím starosti, Coultere. Když ho nezabiješ ty, zabiju ho já."

Předtím viděl Adrian u Dara tolik zloby jen jednou, a to bylo té noci, kdy se setkali, kdy Dar zjistil, co provedl Černý král s jeho pěstouny a přáteli.

Ta zloba Adriana hluboce rozrušila. Jako by byla kdesi hluboko v Darovi pevně zahryznutá, skrytá, a její část – jak to Coulter tak příhodně nazval – přetekla, což však může mít dopad na ně na všechny.

Může je to všechny zničit.

Ale taky je to může zachránit.

Těžko říct, usoudil Adrian, ale bylo mu jasné, že se odpověď dozví.

Z přijímací komnaty už dávno zmizely parádičky panovnického domu Modrého ostrova. Pryč byly erby. Pryč byl křiklavý a doslova ohyzdný trůn. Odnesli i brnění a zbroj zdobící zdi.

Zmizely rovněž i krvavé skvrny po Rugadově zranění, které se mu málem stalo osudným.

Místnost se změnila ve válečnou pracovnu. Přesně uprostřed stál dlouhý stůl, který sem přinesli z hodovní síně. Na zdech visely mapy Modrého ostrova, zčásti nalezené v tajné síni války v podkroví, zčásti vypracované společnými silami bludiček, ptačích jezdců a domestiků. Rugad barevně vyznačil oblasti, které už jeho vojska obsadila.

Jeho oddílům zbývaly jen hory na východě, severu a severozápadě.

Hory.

Někde v těch horách je jeho pravnučka.

Zatím soustředil svá vojska do hustě osídlených oblastí. Tyto oblasti však už má zajištěné a může si dovolit přesunout oddíly do hor, kde se postarají o vzpurníky, zjistí, co je ve vesnicích a zajistí vše cenné, co by ještě ostrov mohl ukrývat.

Sepjal ruce za zády. Jistě, bude muset poslat do Nye pro posily. Ale rozkaz bude muset formulovat s nejvyšší obezřetností. Ani v nejmenším nestál o to, aby si jeho vnuk Most myslel, že velký Černý král nedokáže ovládnout Modrý ostrov.

Bude muset zajistit, aby si Most naopak myslel, že se Rugad chystá vytáhnout dál, na Leut. Rugad na to Mosta připravoval a dokonce ještě před vyplutím osobně určil další vojenské síly. Most udělá pár změn v rámci pěchoty, ale vyšších složek se ani netkne.

Poslední, co by Rugadovi ještě chybělo, bylo, aby se jeho nepříliš bystrý vnuk pokusil oslabit druhou armádu.

Kdyby tak jen Most měl mozek své sestry Diamanty. To by táhli na Modrý ostrov společně.

Dveře do přijímací komnaty se otevřely a dovnitř nastoupilo sedm pěšců. Byli ve stejnokrojích, ale čistých. Již od pohledu bylo zřejmé, že Feyové neviděli boj už týdny. Ruce měli svěšené u boků, na zahnutých prstech se leskla zvláštní sada nehtů. Čtyři ženy a tři muži, všichni Rugadovi oddáni tělem i duší.

Kývli mu na pozdrav a Rugad jim kývnutím pozdrav oplatil. Žádný z nich se na něj nedíval tak dlouho, aby si všiml tržných ran na obličeji či potrhaných šatů. A pokud ano, byli natolik na výši, že je to neuvedlo do rozpaků.

Trhnutím hlavy jim naznačil, ať se přesunou dozadu, a pěšci přepochodovali komnatu, vystoupili na stupínek a srovnali se do řady u zdi.

Rugad si dál prohlížel mapy na zdi. V naslouchacích komůrkách za zdí měl spolehlivé strážné. Nicméně nebudou zapotřebí. Vojáci byli dobře vycvičení a žádný z nich by se ho neodvážil napadnout.

A už vůbec ne dnes odpoledne.

Dveře se znovu otevřely a vstoupilo pár Rugadových generálů. První vešla Paraza, velitelka zvěrojezdců, která byla do této hodnosti povýšena po úspěšném útoku na Svatyni. Měla dlouhý nos a krátké vlasy, ostříhané na ježka. Oči měla trochu moc blízko u sebe a chodila prkenně. Její druhou podobou byl mastiff a na Paraze se některé typické známky tohoto psího plemene projevovaly.

Za ní vstoupil Masakr, velitel pěšců. Své postavení získal jako poměrně mladý. Měl L'Nacinské jméno, stejně jako Rugadova vnoučata, ale narozdíl od žijících vnoučat měl porozumění pro válku. Rugad ho jmenoval

generálem už jako mladíka, koncem války v Nyei. Stejně jako jiní pěšci držel i Masakr ruce u boků a dlaně měl napůl přivřené. Byl stejně vysoký jako Rugad, koutky úst měl svěšené a tmavé oči se mu leskly.

Třetím a posledním generálem této skupinky byla Kendrad, velitelka pěchoty, nejstarší a nejvýše postavený generál, kterého si na tuto výpravu vzal. Byla jen o pár let mladší než on a poprvé se dostala do bitevní vřavy po jeho boku v bitvě o Hiere. Po více než padesát let vládla pevnou rukou největším armádním oddílům. Původně uvažoval o tom, že ji nechá v Nyei dohlížet na Mosta, ale od mládí bez ní nešel do žádné bitvy a i teď se nakonec rozhodl vzít ji s sebou.

Kendrad snad ani nestárla. Byla dosud ve skvělém stavu, svalnatá a bez vrásek. Jedinou známkou pokročilého věku byly stříbrné prameny vlasů v černém copu.

Posadila se ke zdi k ostatním.

Rugad je neuznal za hodné pozornosti. Přišli sem, protože si to zamanul, a věděli to. Než s nimi promluví, vyčká, až se sejdou všichni.

Postupně, jak se jim jeho rozkaz donesl, se trousilo zbylých sedm generálů. Dovnitř vklouzl Frad'l – pěšci si ho nevšimli, ale generálové ano. Frad'l vedl Rugadovy vyzvědače a slynul stejnou nestálostí a tetelením jako většina jeho druhu.

Vstoupil jakýsi ostrovan v kuchařské zástěře. Rugad se mu ani nemusel podívat do očí, aby věděl, že je to Měňavec, velitel převtělovačů. Rugad si s sebou vzal tak málo převtělovačů, že vskutku nebylo zapotřebí, aby je vedl generál, ale Měňavec byl jedním ze skutečně nejlepších a vždycky byl Rugadovi po boku. Rugad to teď nechtěl měnit.

Po zdi klouzal jakýsi stín a pěšci vzadu se neklidně ošili, ale zůstali na místě. Dokonce ani ti nejstatečnější

Feyové nezůstanou v přítomnosti spánkojezdce klidní. Kopt, ten stín, vedl oddíl čítající přes sto spánkojezdců. Rugad si jich s sebou vzal víc, než by bylo obvyklé – věděl, že je bude postupem času potřebovat. Vybral ze stávající populace ty nejlepší v oboru vyvolání či zapříčinění nečekané, náhlé – a napohled přirozené – smrti. Tu a tam si některý Fey najme nějakého spánkojezdce na zabití jiného Feye. Takové vraždy se prokážou jen zřídka, pokud však odhaleny jsou, je Fey, který si vraždu objednal, společně se spánkojezdcem předveden před Černého krále. Rugad během své vlády nařídil na základě důkazů o takovém zločinu osm poprav.

A pětkrát takovou dvojici osvobodil.

Stín se vinul po zdi, pak sklouzl na podlahu a vzápětí se zhmotnil ve Feye a postavil se k ostatním. I tak však Kopt vypadal nějak tmavší než ostatní. Spánkojezdci pohlcují světlo a dokonce aniž by se zploštili, mohou pro někoho méně pozorného vypadat jako stín. Posadil se vedle Kendrad a ta ho poplácala po ruce. Ze všech Feyů, které Rugad poznal, brala jediná Kendrad spánkojezdce jako samozřejmost.

Přišla léčitelka Seger a při pohledu na Rugadův obličej vytřeštila oči. Mávnutím ruky ji odeslal ke zdi, ať se nad tím teď nepozastavuje. Bude muset počkat, až si Rugad vyřídí pár naléhavějších záležitostí.

Jako další dorazil Landre, velitel Rugadových cenzorů. Při vstupu do komnaty musel sklonit hlavu. Nebyl sice tak vysoký a vyzáblý jako Boteen, ale jinak si byli podobní jako rodní bratři. Landre nebyl generálem, tedy ne hodností, ale Rugad se již při dřívějších taženích poučil, že cenzory je lépe držet na špici služebního řádu. Často přicházeli s nápady, které zajistily vojenskému tažení hladký průběh.

Za Landrem vstoupil Bych, bludička zodpovědná za útvar bludiček. Rugad si sice pohrával s myšlenkou na Chocholíka, s ohledem na odvahu, kterou prokázal při úspěšném hledání golema, ale pak ten nápad zavrhl. Bych sice kdeco zpochybňoval, nicméně měl vojenského ducha. Kromě toho nerad létal, takže se uplatnil spíš jako poradce než v přímém boji. Při nyeském tažení si pochroumal jedno křídlo a bylo patrné, že ho dosud bolí. Kroutilo se mu na zádech jako malé dítě, které potřebuje útěchu, a při chůzi se hrbil.

Další přišel Qak, námořní kapitán. Na magického Feye byl dost malý a podsaditý. Rugad slyšel, že v Qakově rodokmenu je nějaký rudokap. Ale byl to dobrý Fey a řídil námořníky dobře. Bylo načase znovu zapojit i loďstvo a nenechávat ho bez užitku plout na Infrinském moři.

A jako poslední, těsně za Qakem, přišla Selia. Na Feyku byla křehká, ale byla vysoká a dokonce i na svůj druh nezvykle krásná.

S Rugadem se však osobně stýkala jen zřídka a pravděpodobně neměla ani tušení, proč byla přizvána.

Vbrzku to pochopí.

Byla jediná, na koho se usmál. Když vešla do komnaty, nabídl jí židli. Překvapeně se na něj podívala.

Ostatní to ostražitě sledovali. Bylo jim jasné, že se něco chystá.

A poté vstoupil Mudřec a zavřel za sebou dveře. Rugad v duchu přemítal, jestli záměrně vyčkával, až se shromáždí všichni. Musel se vyptat strážného, který pro něj šel. Ale všechno od něj Mudřec vyzvědět nemohl. Vlastně patrně ani nevěděl, že jeden člen zasedání dosud chybí.

Už už se chystal, že si vezme židli, ale Rugad ho zadržel. „Chci, abys zůstal stát," sdělil mu.

Mudřec se k němu obrátil. Vlasy si pečlivě zapletl do copů. Jizvy na obličeji mu ostře vystupovaly. Namazal si je olejem. Zřejmě usoudil, že se jedná o rozhodující okamžik.

Musel by být slepý, aby to nepoznal.

Bojovně zvedl hlavu a zadíval se Rugadovi zpříma do očí.

Měl odvahu. Tohle se Rugadovi na Mudřecovi vždycky líbilo. Ale ta nemístná ctižádost mu vadila. Od Rugadova zranění si zvykl dávat ji bezostyšně najevo a Rugad ho teď bude muset pro dobro generálů, pro dobro Seliy podrobit zkoušce.

Rugad ho oslovil pomalu a tiše, tišeji, než díky svému hlasu musel. „Jsi mým pobočníkem od…?“

„Od začátku nyeského tažení, pane.“

„A když jsi za mne musel mluvit, vždycky jsi tak činil v duchu mých přání a ve snaze zajistit hladký chod věcí?“

„Ano, pane,“ odpověděl Mudřec.

„A od chvíle, kdy jsem byl zraněn, sis přivlastnil mou moc. Mluvil jsi za Černého krále, když on sám mluvit nemohl, takže jsi vystupoval jako Černý král. Tvá magie okouzlit druhé ti všechno zřejmě ještě ulehčila. Lidé se jen drali o to, aby splnili tvá přání, není to tak?“

Mudřec podezřívavě přimhouřil oči. Byl chytrý, rychle mu došlo, že toto není zasedání, na kterém bude veleben či odměňován za své služby.

„Není to tak?“ opakoval Rugad a vložil do svého hlasu veškerou dostupnou sílu. Nezmohl se sice na víc než drsný chrapot, ale alespoň tak.

„To bylo tvým přáním, pane,“ odpověděl Mudřec. Stál nehybně, vzpřímeně, hlavu hrdě zdviženou.

„Opravdu?“ zašeptal Rugad. „Opravdu tomu tak bylo?“

V komnatě se rozhostilo nepřirozené ticho. Když se sejde tolik lidí, obvykle se ozývá šoupání nohou a tu a tam nějaké to zakašlání, nebo se někdo hlasitě nadechne.

Neozvalo se nic. Jako by se všichni báli pohnout ze strachu, aby si jich Rugad nevšiml.

Skvěle.

„Nejméně pětadvacetkrát jsi mi v soukromí odporoval. A navíc jsem zjistil, že sis přinejmenším patnáctkrát mé rozkazy »přizpůsobil«, a to všechno v době, kdy jsme čekali, až se mi zahojí krk. Sdělil jsi domestikům, že jsi hlasem Černého krále a že se podle toho mají chovat. Nebo snad ne?“

Mudřec se nehýbal.

„*Nebo snad ne*?“ V rámci svých možností na něj Rugad ječel, byť to znělo spíš jako drsný kašel. Léčitelka Seger k němu vykročila, ale vzápětí si zjevně uvědomila, že dělá hloupost.

„Dělal jsem jen to nejlepší v zájmu Říše,“ odvětil Mudřec.

Rugad k němu přistoupil o krok blíž. Mudřec se nehýbal, ale nepatrně vytřeštil oči. Skrýval své obavy dobře, ale přesto se prozradil. Čišel z něj strach.

„A děláš to tak doposud?“ otázal se Rugad.

Mudřec polkl. „Ano. Někdo musí udržovat pořádek, když jsi nemocný.“

„*Já* udržuji pořádek. Nikdy jsem nebyl tak nemocný, abych přestal velet. To, že nemohu mluvit, ještě neznamená, že nemohu myslet.“ Přistoupil k němu o další krok. Teď už je dělilo jen pár stop. Mudřec musel maličko naklonit hlavu, aby se mohl dívat Rugadovi do očí.

„Plnil jsem tvé rozkazy,“ namítl Mudřec.

„A domýšlel sis další.“

„Papír – psané rozkazy nebyly vždy jednoznačné. Lidé měli dotazy…“

„S nimiž ses na mne nikdy neobrátil.“

„Byly to prosté dotazy…“

„Žádné dotazy nejsou prosté,“ odsekl Rugad. „Odpusť, pane, ale…“

„*Žádné dotazy nejsou prosté*,“ opakoval Rugad, a pak se usmál.

A s úsměvem pohlédl na své generály. Sledovali to s vytřeštěnýma očima. Rugadův pohled dopadl na Seliu. Vypadala jako králík lapený v pasti, který předstírá, že je lvem. Seděla strnule, ve tváři nicneříkající, kamenný výraz, ale maličko poulila oči a chřípí se jí chvělo.

„Vidíš, jak mi odporuje?“ otázal se jí Rugad.

Polkla, a pak krátce přikývla.

Rugad sepjal ruce za zády a dlouhými kroky širokým obloukem zvolna Mudřece obcházel. Když se dostal na původní místo, obešel ho ještě jednou, pak znovu, a pokaždé se kruh o kousek zúžil.

Mudřec se ho zpočátku snažil sledovat, ale pak si uvědomil, jak směšně to vypadá, a upřel pohled přímo před sebe. Zatínal zuby, až mu zbělely rty.

Nakonec se Rugad zastavil ani ne dlaň před ním. „Znevážil jsi služební postup. Podrýval jsi mou autoritu. Snažil sis přivlastnit moc Černého trůnu. Popíráš to snad?“

„Jednal jsem v zájmu Feyské říše,“ odpověděl Mudřec. „Já…“

„Takže,“ pravil Rugad tiše. „podle tebe je v zájmu Feyské říše, aby na Černém trůnu seděl někdo, kdo není z Černé krve?“

„Ne,“ namítl Mudřec. „To jsem neřekl. Jen jsem se snažil pomoci. Snažil jsem se dělat to, co bys chtěl.“

„Sdělil jsem ti snad, že si něco takového přeji?“ opáčil Rugad.

„Ne,“ zašeptal Mudřec a poprvé sklopil hlavu.

„Co jsem ti říkal na začátku nyeského tažení, když jsem tě dosadil na místo tvého předchůdce?“

Mudřec lehce trhl hlavou, jako by v duchu proklínal svůj osud. Zapomněl. Rugad věděl, že na to zapomněl, a Mudřec si to právě teď uvědomil. Zapomněl dbát té nejdůležitější výstrahy.

„Co jsem ti říkal?“ opakoval Rugad.

„Že od toho okamžiku musím přestat myslet za sebe. Že s jakýmkoli dotazem, významným či méně významným, mám přijít za tebou. Že když budu mít sebemenší pochybnost, bude nejlépe si je vyjasnit s tebou. Že když narazím na nějaké nesnáze či dotazy nebo budu mít nějaké starosti se svými feyskými druhy, přijdu za tebou.“ Mudřec mluvil tiše a při těch slovech zavřel oči, jako by si už začínal uvědomovat, jak strašnou chybu udělal.

„A dál?“ vybídl ho Rugad.

„Že jestli někdy zklamu, zaplatím za to svým rozumem, zdravím či životem.“

„Protože?“

„Feyské říši vždycky vládne a bude vládnout jen jeden panovník.“ Mudřec klopil hlavu níž a níž, až bradou spočinul na prsou.

„Měl jsi nějaké důvody k neposlušnosti?“ otázal se Rugad.

Mudřec zavrtěl hlavou.

„Měl jsi nějaké důvody?“

„Žádné,“ zašeptal Mudřec.

„Takže jsi mne neposlechl bezdůvodně,“ pravil Rugad.

„Ano, pane.“

„Pravdou je, žes zapomněl,“ shrnul to Rugad tiše. Když mluvil tiše, nechraptěl.

Mudřec maličko pozvedl hlavu. Obalamutit ho bylo stejně snadné jako jakoukoli kouzelníkovu oběť. Kouzelníci byli stejně náchylní nechat se obalamutit jako každý jiný Fey.

„Ano, pane. Zapomněl.“

„Zapomněl jsi na nejdůležitější rozkaz, který jsem ti dal,“ pravil Rugad a ohlédl se. Tři ze sedmi pěšců si tiskli ruce do podpaží. Pochopili, co Rugad zamýšlí. Věděli, že jim možná bude Mudřec předhozen.

Koutkem oka Rugad pozorně sledoval Mudřece. Jeho zrak sledoval směr Rugadova pohledu a maska klidu ho opustila. Pod ní se ukázalo naprosté zděšení, ale než se k němu Rugad znovu obrátil, podařilo se Mudřecovi strach skrýt.

„Zamýšlel jsem tě předat pěšcům, ať tě zabijí. Ale připadá mi to příliš laskavé. Zrádci obvykle zasluhují smrt, ale tvůj zločin je mimořádně zákeřný.“

Mudřec se zachvěl.

„Zákeřné zločiny zasluhují zákeřný trest, nemyslíš?“ optal se ho Rugad.

Mudřec neodpověděl. Na to neměl co říct. Věděl, že ho má Rugad v hrsti.

„Já nejsem vždycky krvežíznivý,“ pokračoval Rugad. „Ve skutečnosti prolévám krev nerad, ale patří to k mé práci. Byla by to nedbalost, neprolít tu a tam aspoň kapku.“

Usmál se. Mudřec vytrvale klopil hlavu k zemi, jako by se tím mohl vyhnout trestu. Možná se jen nechtěl dívat Rugadovi do tváře.

„Věřil jsem ti,“ pokračoval Rugad. „Věřil jsem ti nade vše. A zradil jsi mou důvěru a tím jsi poškodil všechny Feye. Už nikdy nebudu nikomu důvěřovat tak jako tobě. Už nikdy nebudu s nikým jednat tak slušně jako s tebou.“

Rugad luskl prsty. Pěšci postoupili kupředu. Mudřec se schoulil do sebe, jako by si chtěl chránit kůži.

„Můžete odejít," sdělil Rugad pěšcům. „Až na tebe," vzal za loket Gela, který s ním byl v okamžiku Solandiny smrti. Gelo mu posloužil dobře a neucukl před popravou jiného Feye. Nebude se vzpouzet ani teď.

„Ty zůstaneš," nařídil mu Rugad.

Mudřec maličko pozvedl hlavu.

„Jsi kouzelník," obrátil se na něj Rugad. „Svou magii provádíš jazykem. Je to tvůj nástroj, jak zmámit jiné dle svého přání. Poslechnou magii, jíž hovoříš."

Mudřecovi se vehnala krev do tváří. Nebyl to žádný hlupák. Vmžiku mu ta narážka došla.

„A jazykem jsi mne také zradil," pokračoval Rugad. „Pro to a pro tvé následné zločiny ti bude odňat."

„Ne!" vyhrkl Mudřec. „Přece…"

Rugad zvedl ruku. „Vizionáře neokouzlíš," prohlásil. „Chceš, aby se na tvá poslední slova vzpomínalo jako na selhání magie?"

Obrátil se na Gela. „Jazyk je tvůj, můžeš si s ním dělat, co chceš," oznámil mu. „Ale hoď sebou. Mám ještě práci."

Gelo přikývl a přistoupil k Mudřecovi. Mudřec o krok ucouvl.

„Bude pro tebe lepší," sdělil mu Gelo, „když se nebudeš bránit. Mé prsty jsou sice dokonalým nástrojem, ale i dokonalý nástroj může sklouznout."

Mudřec zůstal nehybně stát a otevřel ústa tak, aby se Gelo dostal prsty dovnitř. Generálové celý výjev upřeně pozorovali, někteří s neskrývaným zájmem, jiní jen zvědavě. Seger si založila ruce na hrudi a odvrátila zrak.

Ozval se zvuk, jako když se něco trhá, cosi prasklo a Mudřec zasténal. Gelo vytáhl ruku a sevřel ji v pěst. Na umytou podlahu odkapávala krev.

„Dobrá práce," pochválil ho Rugad. „Můžeš odejít."

Gelo mu kývl na pozdrav a opustil přijímací komnatu. Mudřec stál strnule na místě, ani se nehnul, jen ústa zavřel. Z levého koutku mu vytékala krev.

Rugad pokynul Seger, ať se ho ujme. „Krvácení zastav, ale bolest neutišuj," nařídil jí. „Ani ty, ani žádný jiný léčitel mu nesmí ani teď, ani nikdy jindy jazyk vrátit. Je to jasné?"

„Ano," odpověděla. Očividně ji to znechutilo.

„Ale než si ho převezmeš," dodal ještě Rugad, „musím mu ještě něco říct."

Povzdechla si, ale zůstala stát.

„Mudřeci," obrátil se na něj Rugad, „už nejsi nadále mým pobočníkem. Už nemáš místo po mém boku. Vlastně už nemáš ani místo mezi výše postavenými Feyi. Opustíš nás a odejdeš a budeš žít z laskavosti cizích."

Mudřec zvedl ruku k ústům, ale vzápětí se vzpamatoval a ruku odtáhl. Na prstech mu ulpěla krev.

„Jestli něco napíšeš, dozvím se to a budeš potrestán. Jestli se někdy budeš jakkoli dovolávat mého jména nebo mé moci, budeš potrestán. Jestli se objevíš v blízkosti Černého trůnu, ať bude kdekoliv, budeš potrestán. Jestli si vrátíš jazyk, budeš potrestán. Rozuměl jsi?"

Mudřec přikývl.

„Dobrá," pravil Rugad.

„Znovu zdůrazňuji, že jsem ti řekl, že budeš potrestán. Nikoli zabit. Nic z toho nečiň v naději, že budeš popraven. Nebudeš.

Rozsudek smrti je odložen na neurčito. Ber to jako známku mé shovívavosti."

Pak se Rugad obrátil na Seger. „Odveď ho ven, ošetři ho a nech ho jít. Až s ním skončíš, vrať se sem. A pořádně ze sebe smyj jeho pach. Nechci, aby mi ho ještě někdy někdo připomněl."

„Jak si přeješ," odvětila Seger stísněně. Jemně vzala Mudřece za loket a vyvedla ho ven.

Když se za nimi dveře zavřely, dal se Masakr do smíchu. „Tolik strachu na tak pyšné tváři."

„Očekával, že ho zabiješ," podotkla Kendrad.

„To by bylo příliš laskavé," odtušil Rugad.

„Těžko může přežít z laskavosti cizích, rozhodně ne mezi Feyi," podotkl Kopt.

„Naštěstí pro Mudřece jsme na Modrém ostrově," poznamenal Frad'l. „Ostrované se pyšní svým milosrdenstvím. Patří to k jejich víře."

„Jejich víra byla zničena," podotkla Paraza suše.

Rugad se usmál. Měl tuhle skupinu generálů rád. Rozuměli mu. Věděli stejně dobře jako on, že Mudřec přežije, ale to taky bylo všechno. Už si nikdy nebude žít tak pohodlně, lehce a příjemně.

Obrátil se na Seliu. Poslouchala je a v očích jí dosud sídlil výraz lapeného králíka. Seděla strnule, ústa pevně semknutá, snad aby jí ani náhodou neunikla sebemenší poznámka.

Rugad na ni lehce kývl. „Selio," oslovil ji tiše.

Překvapeně sebou trhla a pevně sepjala ruce v klíně, jako by jí samotné vadilo, jak je rozčílená.

„Slyšel jsem, že dokážeš přesvědčit pěšce posedlého touhou po krvi, aby se své oběti vzdal."

„Jednou jsem to udělala," odpověděla vyhýbavě.

„Slyšel jsem, žes dokázala rozesmát rudokapy."

Pokrčila rameny. „Na tom není nic těžkého."

„Slyšel jsem, žes dokázala přesvědčit ostrovany, aby považovali ostří nože na kůži za milostné laskání."

V koutku úst jí zacukal úsměv. „To jsem jen tak zkoušela," odpověděla. „Povedlo se to."

„Úspěšní členové Černé rodiny vždycky měli po svém boku kouzelníky, kteří zajišťovali hladký chod věcí, kteří byli očima a hlasem trůnu, pokud tím byli

pověřeni. Právě jsi viděla, co se stane kouzelníkovi, který nesplní své povinnosti.“

Přikývla. V očích jí sídlil strach.

„Jsi ochotna stát se mým novým pobočníkem? Horlivě a věrně mi sloužit a nikdy nepovažovat moc Černého trůnu za svou vlastní?“

Polkla tak ztěžka, že to dolehlo až k němu.

„Ano, pane,“ odpověděla tiše.

Usmál se na ni. „Dobrá,“ pravil. „Ostatní povinnosti ti sdělím, až tady skončíme. Do té doby jen poslouchej a sleduj. A pamatuj si, co se ti stane, když mne zklameš.“

„Ano, pane,“ opakovala.

Ozvalo se zaklepání na dveře.

„Dále,“ pravil Rugad v domnění, že Seger ošetřila Mudřece a vrací se.

Místo ní však vstoupil jakýsi postarší Fey, zkroucený jak paragraf, s tváří tak vrásčitou, že mu skoro nebyly vidět oči.

„Pane,“ pravil. „Jsem Xet’n. Bylo mi řečeno, že potřebuješ lampaře.“

„Ano,“ odvětil Rugad. Při tom rozruchu kolem Mudřece dočista zapomněl, že si vyžádal lampaře. „Nahoře ve svých komnatách jsem zničil golema. Mám důvod se domnívat, že jeho duše stále ještě prodlévá tam. Dokážeš ji chytit?“

„Pokud komnaty neopustil,“ odtušil lampař. „Živoucí duše by tam přetrvávala celé hodiny a možná i dny, ale golem, pane, golem, to je něco jiného. Jestli si žije svým vlastním životem, je jeho pohyblivost odlišná od naší. Může už být pryč.“

„Toho jsem si vědom,“ odvětil Rugad. „Když se ti to povede, čeká tě odměna. Pokud tam duše nebude a ty ji dokážeš vystopovat, budeš rovněž odměněn. Pokud ji nenajdeš, nebudu ti to mít za zlé.“

„Pokud ji nenajdu," odvětil lampař, „bude hledat svůj kámen nebo nějakou jinou prázdnou nádobu. Nechám v komnatách lampu a jestli se vrátí, možná do ní prostě vklouzne sám. Pokud by se tak stalo, spoj se prosím se mnou a já zajistím, abychom z jeho magie vytěžili co možná nejvíce."

„Skvěle," odpověděl Rugad. „Řekni nějakému strážnému, ať tě doprovodí do mých komnat."

Lampař přikývl a vycouval. Očividně se ještě nikdy nedostal tak blízko k Černému trůnu. Rugad měl obavy, že golem nebude svázán s prostorem, kde se roztříštil. Ale zároveň se domníval, že si golem není vědom všech svých možností. Když se roztříštil poprvé, zůstal na místě. V tomto případě třeba zůstane v Rugadových komnatách.

Když za sebou lampař zavřel dveře, obrátil se Rugad ke svým generálům. Bedlivě ho pozorovali, porůznu rozesazeni kolem velkého stolu. Někteří, jako třeba Paraza či zvěrojezdec, zabírali hodně místa, a jiní, jako třeba spánkojezdec Kopt, téměř žádné. Převtělovač Měňavec vypadal se svým ostrovním obličejem a v bílé kuchařské zástěře nějak nepatřičně.

Selia pevně svírala opěrky křesla a zřejmě litovala, že souhlasila stát se jeho pobočníkem, a námořní kapitán Qak byl z průběhu zasedání očividně zmatený. Qak projevil určité rozpaky už jednou – když Rugad trval na tom, že zleze hory stejně jako ostatní útočné feyské síly. Qak si tehdy myslel, že by měl zůstat na lodi. Pravděpodobně nebyl na pevné zemi od chvíle, kdy byl jmenován kapitánem.

„Mám pro vás novinu," začal Rugad bez úvodu. „Ostrovní král a má pravnučka jsou v horách. Kde přesně, to nevím, tak přesné údaje jsem neobdržel, ale protože hory na jihu máme pevně v rukou, můžeme si být jisti, že tam nejsou. Musíme upevnit svou moc

v horách na severu Modrého ostrova. Věřím, že nyní k tomu nastal ten příhodný okamžik.“

Kendrad neklidně přešlápla a Paraza rovněž. Tohle je zjevně zaujalo. Takže jejich předchozí pozornost byla částečně hraná. Jistěže. Obě viděly Rugadovo kázeňské řízení už mnohokrát. Nebylo to pro ně nic nového.

„Budeme postupovat jako obvykle,“ pravil. „Já vám sdělím svůj záměr, a pak vás propustím. Vy vypracujete podrobný postup a do hodiny mi ho přijdete nahlásit. Nějaké dotazy?“

Pátravě se na ně zadíval. Viděl před sebou pozorné obličeje bez otázek. Takže zatím dotazy nemají. Možná nebudou mít vůbec žádné. Toto byla zkušená skupina.

„Tak tedy dobrá,“ pravil a přešel k mapám. „Chci, abyste odsunuli většinu vojáků z vnitrozemí ostrova. Necháte tam jen malé vojenské síly, jen tolik vojáků, aby se ti nezkušení ostrované domnívali, že budou za sebemenší přestupek potrestáni, a to přísně. Své oddíly pošlete do hor sem,“ – ukázal na Kamenné strážce – „sem,“ – posunul prst na Rocovy oči přímo na sever od města – „a sem,“ poklepal na část mapy, kde byly vyznačeny Krvavé útesy.

Generálové rozesazení kolem stolu přikyvovali. Landre se ve svém křesle pohodlně opřel a dlaněmi si podepřel bradu, jako by si mapu prohlížel mnohem pozorněji než předtím.

„Vím, že po cestě do hor leží malá městečka a vesnice, která ostrovnímu králi dělají určité potíže.“ Pohlédl na Měňavce.

Měňavec se usmál. Převtělovači jsou tak užiteční. Mají přístup k vědomostem svého hostitele. „Vůdci Moudrých na Krvavých útesech odmítají uznat rocanisty jako náboženskou autoritu. Uznávají náboženskou autoritu krále, ale toho zase neuznávají jako vladaře. Jeho náboženská autorita se zakládá na

tom, že král je v rodové linii přímým potomkem Rocy, nejvyššího ostrovního náboženského vůdce. Je divné, že by se král se svou dcerou skrýval někde u těchto lidí, protože mezi nimi je řada vleklých sporů. Vesničané mají už historicky odpor vůči trůnu, zčásti přetrvávající už půl tisíciletí. Pokud chcete, mohu zajít ještě do dalších podrobností.“

„Myslím, že to stačí,“ pravil Rugad. „Toho bychom mohli využít. Pokud ostrovany přesvědčíme, stejně jako jsme to udělali s ostrovany z Kennilandských bažin na jihu, že Feyové budou pro Modrý ostrov lepší než jejich starý panovnický rod, mohli bychom hory ovládnout s mizivým krveprolitím.“

„Já nejsem proti prolévaní krve,“ ozval se Masakr.

„Já dávám přednost tomu, aby zůstalo naživu co možná nejvíce ostrovanů,“ odtušil Rugad. „Nevíme, jaké poklady hory skrývají. Možná, že žádné. Možná spoustu. Já se domnívám, že nám tyto hory mají mnoho co nabídnout. Možná sem dokonce budeme muset z Galinasu dopravit pár důlních domestiků.“ Opřel se o mapy. „Ale to předbíhám událostem. Naše tažení má dva cíle. Za prvé musíme najít mou pravnučku. A za druhé si musíme ty horské vsi podřídit všemi nutnými prostředky.“

„A co ostrovní král?“ otázal se Bych. Lehce šišlal, jako vždy.

„Zabijte ho a přineste mi jeho tělo,“ odpověděl Rugad.

„A co jeho dcera, neodcizí nám ji to?“

Rugad pokrčil rameny. „Však já už si ji tady zpracuji. Důležité je dostat ji sem. Je bojovná a poměrně chytrá, jak všichni víte.“ Vyjel si rukou ke krku, a pak se pousmál. „Ale já bych od svého pokrevního příbuzného ani nic jiného nečekal.“

Kolem stolu lehce zašuměl smích.

Landre se k všeobecnému veselí nepřipojil. Dosud se pohodlně opíral v křesle a upřeně hleděl na mapu. „Poslední týden jsem strávil tím, že jsem si o ostrově zjišťoval, co se dalo," poznamenal. „Je tu nějaká divoká magie. A zdá se, že se většina této magie uchovává mezi horaly."

„Chceš tím snad říct, že se s námi mohou srovnávat?" otázal se Rugad.

„Nevím," odpověděl Landre. „Nepřekvapilo by mne, kdyby nějaký jejich útok pocházel z magické zbrojnice. Už jsme tady jejich magické prostředky zažili. První útočné síly," – ta slova vyplivl jako cosi nechutného – „podlehly jakési tekutině. V den, kdy jsme dobyli palác, zavraždil nějaký mladý černohábita pouhým mečem několik Feyů."

„Ten meč musíme najít," usoudil Rugad.

„Bylo mi řečeno, že ho sundal ze zdi ve Velké síni," ozvala se Kendrad.

„Rád bych měl jej nebo jemu podobné ke zkoumání," poznamenal Landre.

„Prozkoumáme ty meče na zdi," souhlasil Rugad. „Později se rozhodnu, které vzít."

Landre krátce přikývl.

„Odvádíš řeč a zdržuješ nás," pravil Rugad. „O čem jsi to chtěl původně mluvit?"

„Jedná se mi o následující: dosud žádný magický útok nepřišel v podobě nám známé. To, co vám může připadat jako prostý klacek, může ve skutečnosti být kouzelná hůlka. Buďte připraveni na cokoli." Při posledních slovech se mu hlas maličko zachvěl, jako by pronášel nějaké poselství.

„Připravte na to své oddíly," nařídil jim Rugad. „Landre má pravdu. Nikdy nesmíme ostrovany podceňovat."

Generálové přikyvovali. Pak si Qak odkašlal. Rugad se na něj podíval.

„Mám tomu rozumět tak, pane, že lodě, které sis s sebou vzal na toto tažení, budou zahrnuty do útoku v severních horách?“ zeptal se.

„Ne,“ odpověděl Rugad. „Tebe jsem sem pozval z jiných důvodů. Tebe pošlu zpátky na tvou loď.“

Qak si maličko oddechl. Jeho úleva byla přímo hmatatelná.

„Chci, abys vybral nějakou loď, ne Ycyno, ale nějakou menší, třeba Vápenku – hlavně dohlédni, aby byla schopná plavby – která popluje zpátky do Nye.“

Qak přikývl.

„Pošlu tě za jedním domestikem. Naložíš na loď zboží z Modrého ostrova, a to takové, jaké je jen tady, jaké Nyeané už dvacet let, od doby, co přestal Modrý ostrov obchodovat, neviděli.“

Kendrad se usmála. Věděla stejně dobře jako Rugad, že dlouho postrádané zboží Feyům u Nyeanů značně vylepší pověst. A taky udrží Rugada v jejich povědomí na předním místě jako štědrého dárce.

Rugad jí úsměv oplatil a pokračoval: „Dále předáš mému vnukovi Mostovi tento vzkaz: Řekneš mu, že chci, aby na Modrý ostrov poslal loďstvo s druhým vojskem. Na ostrov se dostanou stejně jako my.“

Landre se opřel. Přestal si rukama podpírat bradu a pevně je sepjal. Očividně s tím nesouhlasil.

„A Mostovi vyřídíš následující vzkaz,“ pokračoval Rugad. „Řekneš mu, že jsme připraveni vytáhnout na Leut a že na obsazování nové pevniny budeme potřebovat další vojska. Dnes večer pro tebe budu mít sepsaný seznam jmen, která chci mít ve třetí armádě. Řekneš mu, že toto vojsko musí mít připraveno do dvou měsíců. Tou dobou je už pravděpodobně budu potřebovat.“

„Ano, pane," odpověděl Qak. „Kdy vyrážím?"

„Dnes večer. Dám ti koně. Na jižní část ostrova je to pěkný kus cesty."

Qak se usmál. Už tuto cestu jednou podnikl. Věděl, jak je to těžké.

„Kdy plánujeme vytáhnout na Leut?" otázal se Landre lhostejně. Vyznělo to, jako by mu to bylo jedno. Ale Rugad věděl své. Landre se nikdy neptal bezdůvodně. Narozdíl od Mudřece věděl, jak vyjádřit své námitky a nezpůsobit přitom zbytečný poplach.

„Jakmile budeme mít má pravnoučata."

„Je ti jedno, jestli je stihneš řádně zpracovat dřív, než vytáhneme na Leut?"

„Na Leut nepůjdou všichni," odpověděl Rugad. Věděl, že se z něj Landre snaží vytáhnout celý plán. Nevadilo mu to. Řekne jim přesně tolik, aby si mysleli, že vědí, k čemu se chystá. „Modrý ostrov je vysoce zajímavé a úchvatné místo, jak ostatně zjistil už můj syn. Nenecháme ho bez řádného dozoru, jako jsme to udělali například v L'Nacinu, když jsem táhli dál Galinasem. Když jsme opouštěli Nyei, nevěděl jsem to. Některé věci se zjistí až na bitevním poli. Teď to vím. A proto potřebujeme víc vojska."

Landre přikývl. „Kdyby bylo možno v Nyei postrádat pár cenzorů, uvítal bych nějaké navíc," prohlásil. „Toto místo je pro nás výzvou, jakou jsem ještě v životě neviděl."

„Nějaké zajistím," odvětil Rugad a na okamžik se odmlčel. Zdálo se, že se už nikdo nechystá nic říct, a tak přikývl. „Takže můžete jít. Za hodinu budete zpátky s podrobným postupem."

Vstávali a odebírali se ven. Selia přistoupila k němu. „Chtěl jsi mi sdělit mé povinnosti, pane."

Bála se ho. Viděl jí to na očích. To je dobře, alespoň ho nepodrazí. Na den, kdy viděla Mudřece přijít o jazyk, nikdy nezapomene.

„Sdělím," odpověděl. „Za okamžik. Udělej si přestávku s ostatními. Nejdříve si musím ještě vyřídit pár věcí."

Sklonila hlavu a s výrazem bezmezné úcty vycouvala z komnaty. Díval se, jak odchází, a usmíval se. Bude to po Mudřecovi, který se Rugadovi vymkl z ruky, skvělá změna.

Když za sebou zavřela dveře, zhroutil se na židli. Celý se třásl po tom vypětí, jak si snažil před svými generály zachovat důstojnou tvář.

Většina tržných ran už nekrvácela, ale některé přeci. Seger to ošetřování Mudřece trvá nějak dlouho. Rugad ji potřeboval, a to rychle. Díky svému předchozímu zranění nebyl tak odolný. A navíc své tělo nadměrně zatěžoval – nejprve ho opustil, když hledal svou pravnučku, a pak, když prchal z golema, do něj vletěl tak prudce, že mu z toho ještě teď bylo mdlo. Něco ze závratě také přičítal ztrátě krve.

Ale také to může být varování. Když přišel na Modrý ostrov, byl zdravý dvaadevadesátiletý muž, který měl před sebou ještě nějakých padesát let života, pokud bude žít tak dlouho, jak je obvyklé. Ale válečníci se dožijí vysokého věku jen zřídkakdy. Mnozí zemřou v bitvě a jiní zemřou mladí díky vypětí, kterému jsem trvale vystaveni.

Za poslední měsíc zestárl. Doufal, že ho pocit stáří opustí, až se mu navrátí zdraví, ale musí se vyrovnat s možností, že už to možná lepší nebude. Hlavně musí dostat svá pravnoučata, a to rychle, dřív, než ztratí sílu jim předvést, jak se chová panovník z Černé krve.

Dřív než ztratí sílu je sám učit.

Nebo je osobně zlomit, pokud to bude nutné.

Doufal, že nebude.

Jenže to vypadalo stále pravděpodobněji. Ta dívka je silná a vel-mi svéhlavá. Golem skrz toho chlapce získal vlastní osobnost, což znamená, že i on je silná osobnost. Nevyrůstali jako řádní Feyové. Což je jen další předpoklad k tomu, aby se z nich řádní Feyové ani nestali.

Rugad si povzdechl. Za celou svou kariéru udělal jen jednu závažnou chybu a nyní za to platí. Nechal Diamantu odejít s otcem, nechal ji jít na Modrý ostrov, a ona tu zemřela. Kdyby si ji nechal u sebe, nic z toho, co se dělo teď, by se nestalo.

Neměl by tato divoká pravnoučata a budoucnost Feyů by nebyla na vážkách.

Napravit jedinou chybu zabere roky času.

Jedinou chybu.

Znovu si povzdechl, zaklonil hlavu, a pak najednou dostal tak skvostný nápad, až se musel usmát.

Jediná chyba. Jestli stačí jediná chyba uvrhnout do zmatku něco tak velkolepého, jako je Feyská říše, co by asi jediná chyba udělala s něčím tak mrňavým, jako je Modrý ostrov.

Nicholas se na ostrově žádné vážnější chyby zatím nedopustil. Ve všem prokázal velkou sílu a největší nevýhody obrátil ve svůj prospěch.

Ale má vážné slabiny a ty vyšly najevo v okamžiku, kdy Rugad bojoval uvnitř Nicholasovy dcery.

Ten muž miluje své děti. Obětoval kvůli nim vlastní zem. A to, jak každý vládce ví, je velká chyba.

Rugad se usmál ještě víc.

A této chyby Rugad využije.

Dar se choulil na posledním schodu. Věděl, že se jich jeho vzteklý výbuch dotkl, jenže oni mu nerozuměli. Někteří lidé prostě nezasluhují žít. Někteří lidé za sebou zanechávají takovou spoušť, že zasluhují smrt.

A Matthias k nim patří.

A další je Černý král.

Se svým pradědem Dar nemůže udělat nic – to má přísně zapovězeno – ale s Matthiasem ano.

A taky se s ním vypořádá.

Už už se chystal vstát, když zahlédl, že se vedle kašny cosi pohnulo.

„Coultere," ozval se. Chtěl ho mít vedle sebe. Coulter byl v této jeskyni kromě něj jediný, kdo měl magii – v tuto chvíli. Jestli tam něco vidí Dar, je tu možnost, že tam Coulter něco uvidí taky.

„Co?" ozval se Coulter a seběhl po schodech o kousek níž.

„Vidíš něco?"

„Ne," odvětil Coulter.

Zřetelně se tam cosi hýbalo. Stíny se zavlnily, přelily, a pak zpoza kašny vyklouzla Darova matka. Cop se jí rozpletl, v očích měla zoufalý výraz. Byla vylekaná.

„Dare," vydechla. „Máš pouto se svou sestrou?"

„Cože?" opáčil vyjeveně a vzápětí si uvědomil, co udělal. Odpověděl jí, aniž dal ostatním na vědomí, že se vrátila.

„Coultere," opakoval. „Vidíš něco u kašny?"

„Ne," odpověděl Coulter.

I ostatní se tam zadívali. Adrian dokonce přimhouřil oči, aby viděl lépe.

„Ne,“ opakoval Coulter, tentokrát mnohem uvážlivěji, „ale něco cítím.“ Seběhl až na zem a zamířil ke kašně.

„Dej pozor na tu vodu,“ napomenul ho Adrian.

Coulter si ho nevšímal.

Darova matka se na něj znechuceně podívala jako na nějaký obtížný hmyz a protáhla se kolem něj. „Dare,“ opakovala. „Je to důležité. Máš pouto se svou sestrou?“

„Já nevím,“ odpověděl. „Myslím, že ne. Proč?“

„Protože ji sem tvůj otec nese a bez tvé pomoci je ztracena.“

„Můj otec jde sem?“ zeptal se Dar.

„Král?“ uklouzlo Adrianovi a vzápětí si dlaní zakryl ústa, překvapen sám sebou.

Coulter se obrátil. Očividně ji cítil. Opatrně šel za ní. Kdyby se zastavila, narazil by do ní.

„Poslouchej,“ naléhala matka a zastavila se tak blízko u Dara, že by se jí mohl dotknout a ani by nemusel natáhnout ruku. „To je důvod, proč jsem tě tak náhle opustila. Nemá to nic společného s tím, cos říkal. Musela jsem jít za tvou sestrou. Vlastně za tvým otcem. Můj děd…“ odmlčela se, zavrtěla hlavou a povzdechla si.

„Co udělal?“ vyhrkl Dar. Ten její strach byl nakažlivý.

„Král?“ zeptal se Adrian.

„Ne,“ odvětil Dar. „Černý král.“

„Pokusil se opanovat její rozum, stejně jako se pokusil opanovat tvůj,“ odpověděla matka. „Jenže ona nemá,“ – zvedla hlavu a podívala se na Coultera – „za přítele čaroděje. Jediné, co má, je ten můj dojemný golem.“

Poslední slova vydechla téměř zoufale. Coulter se na ni díval, ale jeho zrak se upíral kamsi těsně za ni. Neviděl ji, ale zjevně věděl, kde je.

„Golem?“ opáčil Dar. Nechápal, proč je tak zoufalá a ustaraná. Copak to není Mystérium? Copak nemůže zařídit kdeco sama? K čemu potřebuje jeho?

„Ona myslí Sebastiana?“ zeptal se Coulter. Teď se díval na Dara.

Dar potřásl hlavou. „Sebastian je mrtev.“

„Sebastian,“ vysvětlovala, „je golem. Ti nežijí, takže ani neumírají. Myslela jsem, že tě vychovali Feyové, Dare.“

„To ano,“ souhlasil.

„Pak bys to měl vědět.“

„Všechno jsem se nenaučil,“ namítl.

Coulter mu položil ruku na loket. „Přímo před tebou je soustředěno obrovské množství magické energie. To je to, co vidíš jako svou matku?“

„Ano,“ odpověděl Dar. „Je to ona. Mohu se jí dotknout.“

„Já to zkusím,“ prohlásil Coulter.

„Na to teď nemáme čas,“ prohlásila matka a pohlédla na Coultera. „Musím vědět, jestli můžeš pomoci své sestře.“

Coulter se po ní natáhl. Darova matka o krůček ustoupila, aby na ni nedosáhl. „Nech ho, ať se tě dotkne,“ požádal ji Dar.

Povytáhla obočí, jako by mu chtěla naznačit, že Dar vůbec netuší, co po ní žádá, a pak se zastavila.

Coulter natáhl pravici, dotkl se jí a jako by přejel nožem po kameni, vyletěla sprška jiskřiček. Bolestí vykřikl a levou rukou si sevřel zápěstí.

„Je skutečná,“ pravil.

„A pro něj trochu nebezpečná,“ dodala Darova matka. „Radila bych mu, aby to už znovu nezkoušel.“

„Ty mu vyhrožuješ?“ zeptal se Dar.

Adrian se přiblížil. Chráněnka měla pro všechny případy neustále dýku pohotově a kap povylezl po

schodech nahoru a tvářil se, jako by ostatní prosil o prominutí, že se chce zachránit.

„Ne," odpověděla matka. „Ale je to tak, jak jsem ti řekla. Já jsem jen pro tři lidi…"

„Já vím," odpověděl Dar. „Pamatuji si to."

„Všichni ostatní se ke mně musí chovat ne jako k Diamantě, ale jako k sestoupivší Mocnosti. Jako k Mystériu. Nebylo by pro něj dobré, aby se mne znovu dotýkal."

„Vyhrožuje?" zeptal se Adrian tiše.

Coulter měl zarudlý ukazovák a bolavou ruku si tiskl k hrudi.

„Vysvětluje, že je tomu tak proto, protože se může ve feyské podobě zjevit jen třem lidem a Coulter mezi ně nepatří."

„Každá magie má své zákonitosti," podotkl kap.

„Takže teď na ni věříš," odsekl Dar.

„Věřím na zákonitosti," odvětil kap.

„Něco tam je," pravil Coulter. „To není přelud a Dar nemá takový druh magie, aby stvořil takovýto sloup magické energie. Je to tak, Počisťo?"

„Pokud vím, tak ano," souhlasil kap. „Ale všechno o všech magiích nevím."

„Ale víš víc než my," dodal Adrian.

„To je vcelku pravda." Kap byl očividně potěšen sám sebou.

„Já nedovolím, aby někomu z vás ublížila," prohlásila Chráněnka. „Řekni jí to."

„A co chceš dělat?" zeptal se jí kap. „Probodnout ji tím tvým dojemným žabikuchem? Jen do toho, děvče. Sama víš, že nic hmotného nemá na ryzí magii sebemenší vliv."

„To jiskření vyvolalo střetnutí jeho magie s mou," pravila Darova matka. Ale Dar jim to netlumočil. Znovu

se mu upřeně zadívala do tváře. „Dare, prosím. Můžeš pomoci své sestře?“

„Nevím, jestli se mi chce,“ odtušil Dar. A nechtělo se mu. Napadla ho. Taková je. Proměnila se v ptáka a chtěla mu vyklovat oči. Ona by ho snad zabila, kdyby se jí Solanda nepletla do cesty. A co by se dělo pak?

„Vy dva jste jediná obrana proti Černému králi,“ řekla mu matka.

„Proč by ses zrovna ty měla starat o nějakou obranu proti Černému králi?“ otázal se Dar. „Co je tobě do toho?“

„Rugad se už přespříliš přiblížil skutečné moci,“ odpověděla. „Je to sice velký válečník a má vynikajícího vojenského ducha, ale není to člověk, který by se měl dotknout skutečné moci.“

„A kdo by tedy měl?“ zeptal se Dar.

Potřásla hlavou. „Ten, kdo zná bolest, kterou s sebou taková moc nese. Ten, kdo zná její muka a kdo po ní netouží. Rugad příliš touží po moci.“

„A to je špatné?“ zeptal se Dar.

„Pro Feye to bylo dobré, dokud jsme nedorazili na Modrý ostrov,“ odpověděla matka. „Ale teď už to dobré není.“

„A co s tím má společného má sestra?“

„Ty a ona jste dědici Černého trůnu. Ona zná ostrov, Dare. Ty znáš Feye. Společně byste byli silná dvojice. A zároveň přijatelná jak pro ostrovany, tak pro Feye.“

„Myslel jsem si, že pro Feye ostrované nic neznamenají. Proč se o ně tak staráš?“

Vrhla pohled na kašnu, a pak se znovu podívala na něj. Jako by jediným pohledem obsáhla celý prostor. „Když člověk přejde na tuto úroveň, dívá se na věci jinak,“ poznamenala.

„Máš na mysli, když zemře,“ podotkl Dar.

„Já ještě nejsem úplně mrtvá, synu,“ odpověděla. „Kdybych byla, nestarala bych se o to vůbec.“

Zavrtěl hlavou. Váhal, jestli jí dobře rozumí. „Takže co vlastně jsi?“

„Otázek o mně už bylo dost,“ odpověděla. „Já jsem tě už varovala, aby ses neptal. Musím vědět, jestli můžeš pomoci své sestře. Bude tu brzy. A šamanka tvému otci nepomůže.“

„Proč ne?“

Matka si skousla spodní ret, a pak si povzdechla. „Prostě se ve věci tvého otce špatně rozhodne.“

Coulter se jí krčil u nohou, jako by zjišťoval její magickou podobu od země.

„Rozhodne?“ opáčil Dar.

„Rozhodla,“ opravila se matka, ale neznělo to úplně jistě.

„Já se svou sestrou pouto nemám,“ prohlásil Dar. „Víš, jak jsme vyrůstali.“

„Ale hodně jsi ji vídal. Znáš ji skrz Sebastiana.“

„A skrz Sebastianovo tělo, ne skrz své. Ona je jeho sestra, citem, moje jen po krvi. To je velký rozdíl.“

Matka zvolna vydechla, až se to hlasitě rozlehlo po celé jeskyni. Zdálo se, že to snad slyšeli i ostatní. Kap vzhlédl. Adrian si přiložil ruku k uchu a Chráněnka kroužila kolem s taseným nožem jako nějaký starověký válečník.

„Píská?“ otázal se Coulter.

„Vzdychá,“ odpověděl Dar.

Když Coulter promluvil, podívala se Darova matka přímo na něj, jako by si ho teprve teď všimla. „Tvůj čaroděj,“ pravila. „Jak to udělal, když uzavřel tvá pouta?“

„My máme své pouto,“ odpověděl Dar. „A po něm přišel.“

„A jak uzavřel pouto mezi vámi dvěma?“

To, o čem věděla, ho překvapovalo víc než to, o čem nevěděla.

„To jsem zavřel já," odpověděl.

Coulter ho teď pozorně sledoval. „O co jde?" zeptal se tiše.

„Ale stále jste spojeni," namítla Darova matka.

„Spojeni budeme vždycky," odpověděl Dar a vzedmula se v něm vlna vzteku. Na ni. Kdyby nezemřela, nebyl by s Coulterem spojen. Sebastian by byl naživu…

…nebo by byl mrtvý? Dar už si dávno nebyl ničím jist. A kdyby neměl tělo a žil dál, tak jako co? Jako trocha energie, která plní feyskou lampu, jako cosi, co může být spáleno a vyhozeno jako nepotřebné smetí? Nebo by byl něčím víc?

„Co na tom záleží?" zeptal se Dar.

Coulter se k němu posunul o kousek blíž, jako by ho chtěl chránit. Dar se odtáhl. Nestál o Coulterovu ochranu. Nestál o ni od té noci, kdy Coulter zavřel jeho pouta.

„Záleží na tom," odpověděla matka, „protože to může pomoci zachránit tvou sestru."

„Opravdu?" opáčil Dar.

„Společně s tebou a tvým otcem. Pokud ho necháš."

„A když ho nenechám?"

„Bude tvá sestra navždy ztracena." Matka sepjala ruce a pevně je svírala, jako by ji už jen to pomyšlení děsilo.

„Proč něco neuděláš ty?" zeptal se Dar.

„Nemohu," odpověděla.

„Proč?"

„Zvolila jsem si tebe," odpověděla. Ruce svírala tak úporně, až jí klouby zbělely. „Myslela jsem si, že ty mne budeš potřebovat víc."

Dara zaplavila radost. Jeho matka mu dala přednost před jeho sestrou.

Tohle ještě nikdo nikdy neudělal. Ta oblíbená byla vždycky jeho sestra, dokonce i pro šamanku. Vždycky se všichni starali jen o ni, aby se jí nic nestalo. Vždycky se všechno točilo jen kolem ní. On byl opuštěný, odstrkovaný, rodiče o něj přišli a bylo jim to jedno. Dokonce si ani nevšimli, že je na jeho místě Sebastian.

„Prosím," opakovala matka. „Bude tu každou chvíli. Pomoz jí."

Nakonec ho potřebují. Nakonec je důležitější než sestra, vychovaná v paláci, kde se narodil. Po matčiných slovech se najednou cítil tak lehce, přestože si předtím ani neuvědomoval, jak se mu srdce svírá bolestí.

„Dobře," souhlasil. „Řekni mi, co mám dělat."

Když se Seger vrátila do přijímací komnaty, Rugad stále ještě upřeně zíral na mapy Modrého ostrova. Byla nějaká zaražená, klopila hlavu a uhýbala pohledem. Byla jeho osobní léčitelkou již dlouho a dobře věděla, že kárat ho za to, co udělal, by byl holý nerozum, ale přesto cítil, že s ním nesouhlasí.

Zůstala s Mudřecem déle, než by bylo zapotřebí. Rugad pošle nějakého svého nižšího pobočníka zjistit, co vlastně dělala. Doufal, že neudělala nic víc, než že zastavila krvácení a poskytla mu trochu síly k opuštění paláce – že poskytla jeho tělu přiměřenou schopnost přežít zranění a strasti, které ho čekají.

Rugadovi se ani v nejmenším nechtělo zaučovat si kromě nového pobočníka ještě nového léčitele. Ale když mu nic jiného nezbude, udělá to. Přesuny vojenských sil občas vedou i ke změnám na vysokých postech. S tím byl smířený, nicméně v tom nenacházel žádné potěšení.

„Teď tě mohu prohlédnout?“ zeptala se ho.

Přikývl. Posadila se proti němu a jemnými dotyky vyšetřovala nová zranění. Při výbuchu utrpěl několik tržných ran a škrábanců, při pádu na židli nějaké pohmožděniny a poměrně vážně ho bolela pravá strana hrudníku.

Vyšetřila rány a odstranila pár kamenných štěpin. Z golema. Udělala z nich na stole hromádku. Byly poměrně velké, asi jako nehet, a stejně tak tenké. Divné, že je necítil.

Pomohla mu svléknout si košili a ošetřila mu pohmožděniny na zádech. Pak se na nějaký čas zastavila u hrudníku.

„Máš zlomená dvě žebra,“ oznámila mu posléze. „Měl bys polehávat.“

„Na to nemám čas,“ zavrčel.

Jen krátce pokývla hlavou.

„Já tě nemohu držet pod zaklínadlem napořád,“ vysvětlovala. „Od určitého okamžiku musíš nechat své tělo, ať se hojí samo.“

„Hned jak ostrov bezpečně ovládnu,“ odvětil.

Neřekla na to nic, ale znovu cítil, jak z ní vyzařuje nesouhlas.

„Můžeš zrovna tak dobře říct nahlas, co si myslíš,“ poznamenal. „Jestli to má něco společného s Mudřecem…“

„Za ta léta jsem se naučila vyrovnat se se záležitostmi, jako je ta Mudřecova,“ odpověděla, čímž mu dala najevo, že se jí to dotklo, aniž mu cokoli vytkla.

„Když si máš udržet autoritu, musíš dělat i takové věci. Já tomu rozumím a ošetřuji tak, jak nařídíš. Někdy je to v rozporu s mým léčitelstvím, ale když jsi mne přijímal za svou osobní léčitelku, vysvětlil jsi mi to. V tomto smyslu mne toho na tobě trápí víc. Vadí mi, že neustále mluvíš a nenecháš si krk náležitě zahojit. Doplatíš na to.“

A více, než víš, pomyslel si. Nenávratně ztratil vlastní hlas. A hlas narozdíl od duše není možno znovu polapit a přivést zpět.

„Potřebuji hlas,“ poznamenal.

„Já vím,“ odpověděla. „Rozhodl ses jako vůdce, ne jako léčitel.“

„Tak proč mám teď z tebe takový divný pocit?“

Pousmála se. „Myslíš si, že ti budu po tom večerním divadýlku něco vytýkat?“

Kápla na to, ale zároveň se mýlila.

Při rozhovorech se svými rádci dával vždycky přednost otevřenosti, a teprve když se snažili osobovat si jeho moc, zarazil jim to. Mudřec od příchodu na Modrý ostrov překročil své pravomoci několikrát.

„Seger,“ oslovil ji, „pokud vím, zatím ses žádné proradnosti nedopustila. Pokud jsi ovšem Mudřecovi nevrátila jazyk.“

Na chvíli se přestala věnovat zlomeným žebrům. Oči měla tmavé, na tváři nečitelný výraz. Vrásčitý obličej zešedl únavou.

„Já se tvými rozkazy řídím,“ odpověděla.

„Pak se ode mne nemáš čeho obávat,“ pravil.

Zhluboka nabrala dech do plic. „Chvíli mi to trvalo, než jsem se k tobě vrátila.“

„Toho jsem si všiml,“ odpověděl.

„To nebylo kvůli Mudřecovi. Zastavit krvácení mi zabralo jen chvilku. Poskytla jsem mu trochu sil, aby se odtud dostal a přežil pár dní. Usoudila jsem, že proti tomu bys nic nenamítal.“

„Brzká smrt je to poslední, co bych mu přál,“ odtušil Rugad. „Hodlal jsem mu udělit jinou lekci.“ Krátce přikývla. Vložila mu na žebra malé stahovací zaklínadlo. Pronikavá, bodavá bolest se změnila na tupou. Pak ho obvázala.

„Zaslechla jsem mezi strážnými pár drbů,“ poznamenala. „Ale moc jsem to neposlouchala.“

Zavadila o podlitiny na zádech, Rugada to zabolelo, ale nehýbal se. Chystala se mu něco říct a on si to chtěl vyslechnout, ale nechtěl vypadat přehnaně zvědavě.

„Mluvili o tom, jak dopadlo tvé setkání s golemem.“

Sklopila hlavu. Tváře jí znachověly. Takhle rudou ji ještě neviděl. Takže ji to muselo rozrušit. Nebo že by ji uvedlo do rozpaků, že se mu s tím svěřuje.

Ale necítil z ní žádný strach, jen opatrnost.

„Myslí si, že magie na ostrově je stejně silná jako feyská. Myslí si, že tu všichni zemřeme.“

To ho překvapilo. Zrychlil se mu tep i dech a po celém těle mu vyrazil pot. Těžko mohl předstírat, že je to tím zraněním.

Zvedla hlavu. Pod očima měla temné kruhy, kterých si před chvílí nevšiml.

„Povídali si, že když velkého feyského Černého krále zranili ostrované už dvakrát, jsou ohroženi všichni Feyové.“

A to byla svým způsobem pravda, protože něco takového ještě nezažili. Byli ohroženi, protože poprvé od chvíle, kdy se stal Černým králem, snad poprvé za jeho dlouhý život, snad dokonce poprvé za řadu pokolení, přestali Feyové věřit ve svou nepřemožitelnost. Vojáci, kteří se považují za nepřemožitelné, bojují i tam, kde se bojácní vojáci vzdávají.

Otevřel ústa, aby se zeptal, kteří strážní to byli, ale Seger mu položila na ústa chladný prst.

„Je zbytečné vyptávat se na strážné,“ pravila. „Tentokrát si svůj nemocný hlas ušetři. Počítala jsem s tím, že ti sdělím jejich jména. Opakovala jsem si je cestou sem, abych si je pamatovala.

Ale pak jsem šla kolem kuchyně a slyšela jsem odtamtud to samé. Ty řeči už kolují všude, Rugade. Teď už s tím těžko něco naděláš.“

Polkl a najednou ucítil bolest v krku. Předtím si toho nevšímal, ale nadále už ji přehlížet nemohl. Řezavě chraptivý hlas, tržné rány na čele, podlitiny na zádech, to všechno jsou pro jeho podřízené známky, že je zranitelný.

A jestliže je zranitelný, jsou zranitelní i oni.

V duchu svá pravnoučata proklínal.

V duchu proklínal golema, a pak k nim zahrnul ještě ostrovního krále.

Seger odtáhla prst. „Je mi líto, že jsem ti to musela sdělit zrovna já,“ pravila.

„Jiní by se mi o tom ze strachu ani nezmínili,“ podotkl, „a já tohle potřebuji vědět.“

Namazala mu tržné rány balzámem. „Ty podlitiny za pár dní zmizí," poznamenala. „Řekla bych ti, abys byl na žebra opatrný, jenže vím, že stejně nebudeš. Ale kdyby se ti najednou začalo špatně dýchat, hned pro mne pošli."

Tento pokyn už znal, neboť žebra měl polámaná už šestkrát. Ale to ho ještě neošetřovala ona. Nepovažoval za nutné jí sdělovat, kolikrát si tím už prošel.

„Starosti mi dělají ty kamenné štěpiny v tržných ranách," poznamenala. „Pochází z cizí magie a mohou tě nakazit. A nemusel bys to odnést jen na těle. Mohlo by to poškodit i tvou magii."

„Jak rozpoznám příznaky?"

„Nerozpoznáš," odtušila, „dokud neonemocníš. Budu tě ošetřovat denně, když dovolíš. Budu ti prohlížet auru, jestli tam nedochází k nějakým změnám, a mám přítelkyni, také léčitelku, která je schopna vidět tvou magii. Pokud jí budeš důvěřovat…"

„Když o tom nebude s nikým mluvit."

Seger se pousmála, jako by ji jeho slova pobavila. „Léčitelé jsou zvyklí zachovávat tajemství, pane," poznamenala poněkud upjatě.

To věděl. Jenže také věděl, že u významných, proslulých osobností jako je třeba on léčitelé někdy neodolají pokušení promluvit. Musel jí důrazně připomenout, že takové řeči se trestají.

Ona by to nikdy neudělala. Ale její přítelkyně možná ano. A teď, když morálka vojska tak poklesla, si to rozhodně nemůže dovolit.

Smetla si úlomky do dlaně.

„Chci se toho zbavit," sdělil jí. „Chci mít jistotu, že se ten golem nevrátí."

Pohlédla na ně. Bylo jich tolik, že ani nemohla sevřít pěst. „Ráda bych si tyto ponechala," pravila, „alespoň dokud nebudeme mít jistotu, že nejsi nakažen."

„K čemu ti to bude?“ zeptal se.

„Rozeberu se v té magii. Víme, čí golem to byl?“

„Stvořili ho lidé od Rugada.“

Její úsměv pohasl. „To vím, pane. Ale kdo ho udržoval při životě?“

„Má pravnoučata,“ odtušil.

„Zvláštní,“ poznamenala. „Myslela bych si, že ta magie vyšla odjinud.“

„Myslíš si, že ten golem patří Mystériím?“

„Jedno roztříštění už přežil, pane,“ odvětila. „A podle toho, co jsem slyšela o jeho předchozím vzhledu, možná přežil ještě jedno už dřív. Pár golemů s takovou životností je, ale ty jen vzácně udržuje při životě někdo živý.“

„Chci, aby byl zničen,“ trval na svém Rugad.

Sevřela úlomky v dlani. „Může to být nástroj Mocností, Rugade,“ podotkla.

„To je mi jedno,“ odsekl. „Pokusil se mne zabít.“

„Třeba si myslel,“ odvětila pomalu, „že porušuješ zákony magie.“

Při těch slovech se zajíkla, jako by se sama lekla toho, co řekla. Podíval se jí zpříma do tváře, vložil do svého pohledu veškerou svou přísnost a pozoroval, jak jí dech vázne v hrdle.

„Ty si myslíš, že zde Feyové zemřou?“

„Já jsem léčitelka, pane,“ namítla. „Udělala bych všechno, abych tomu zabránila.“

„Neodpověděla jsi mi na otázku.“

Polkla tak těžce, že to slyšel, a zakryla si hromádku v pěsti druhou dlaní. Zauvažoval, co mělo to ochranitelské gesto znamenat, a napadlo ho, jestli by jí neměl ty úlomky raději vzít.

„Myslím, že tu je magie, s jakou jsme se ještě nestřetli. Je silnější než jakákoli jiná.“

„Silnější než naše?“ opáčil

„Myslím, že stejná," odpověděla. „Ale to nás dělá zranitelnými." Usmála se, maličko a vyděšeně. „Já nejsem ráda zranitelná, pane."

Ani on ne. Takže to je to, co z ní celou dobu cítí. Není tak starý, jako spíš zranitelný. Ostrované už ho dvakrát zranili. Právě ti lidé, které přišel podřídit své říši.

„Ani já ne," odpověděl. „Ale jsme z masa a kostí. Narozdíl od toho golema můžeme všichni zemřít. Nebo přijít o rozum a pobít se navzájem, jako se stává čarodějům."

Při tom pomyšlení se otřásl, vděčný, že je této magie ušetřen.

„Já se tu necítím bezpečně, pane," poznamenala.

Ta slova ho pobavila. „A při nyeském tažení ses bezpečně cítila?"

„Jistěže," odpověděla. „Věděla jsem, že vyhrajeme."

„Nicméně jsi ošetřovala zraněné. Víš, o kolik lidí jsme přišli."

„Ty jsi zraněn nebyl," namítla.

„Ale můj syn ano," odvětil.

„Tvůj syn nebyl Černým králem. A to není to samé."

To ne, usoudil, to není. A v tom právě vězel celý ten problém. Byly věci, které mohl udělat jen on.

Jen on mohl putovat po golemových poutech a navíc to musel dělat o samotě. Nemohl dopustit, aby se někdo dozvěděl, jak je v tu chvíli zranitelný. Kdyby měl u sebe strážné, mohli by jeho tělo odtáhnout od golema příliš brzy a on by při tom výbuchu zemřel.

A kdo ví, co všechno se ještě mohlo přihodit.

„Tady jsme slabí," poznamenala.

Otřásl se. Dokonce i ti, kteří žili s ním v paláci, viděli budoucnost černě. „Zní to tak divně," poznamenal, „když nám patří celá země."

„Ale nemáme to, pro co jsme sem přišli," namítla.

„Přišli jsme dobýt Modrý ostrov," prohlásil.

„Myslela jsem si, že jsme si sem přišli pro tvá pravnoučata."

„Pro ta jsem si sem přišel já," odvětil. „A jednání s Černou rodinou není nikdy snadné." Usmál se na ni, ačkoli mu to nepřipadalo nijak veselé. „To bys už měla vědět."

Krátce přikývla, a pak rozpačitě přešlápla. „Neměla jsem nic říkat."

„Ale ano," odpověděl. „Řekla jsi mi, jak se na to díváš. Na tom není nic špatného."

„Pak ti tedy řeknu ještě něco." Napřímila se v ramenou, jako by se chtěla proti němu předem obrnit.

„Mudřec si myslel, že ses tady na ostrově díky svému zranění dopustil několika chyb. Proto měl pochybnosti, proto mluvil za tebe."

„Ty mi chceš říct, že to dělal s těmi nejlepšími úmysly?"

„Ano," odpověděla.

„Takže když soudím zradu, měl bych zvážit, s jakými úmysly byla spáchána?" otázal se Rugad.

Povzdechla si. „Věděla jsem, že to přijmeš špatně."

„A jak jsem to měl přijmout, Seger?" zeptal se.

„Mudřec je jen jeden příklad člověka z tvého okolí, který má jiný názor, Rugade. Mezi námi vyvstala nesnáz, se kterou jsem se ještě nesetkala. Už si navzájem nevěříme."

„Nikdy jsme si navzájem nevěřili," namítl Rugad. „Cenzoři se sváří s dlaky, dlaci nemají rádi rudokapy, rudokapi nenávidí ty, kdož mají magii. Takoví jsme."

„Jenže předtím jsme se dokázali přes tyto rozdíly překlenout," namítla Seger. „Ale teď o tom pochybuji. Předtím jsme měli jednotnou vizi svého národa a svých sil. Zdá se, že toto je pryč."

Protože v jejich očích poklesl. Protože je nevedl. Začal pracovat na tom, aby se to změnilo, a první na řadě byl Mudřec. Bude muset pokračovat. Bude muset přesvědčit své vojsko, aby si zase začalo věřit.

„Víra se nám zase vrátí," prohlásil a zadoufal, že si jeho dlouhé mlčení nevyložila jako nedostatek víry z jeho strany. Modrý ostrov není jednoduchá země, ale Feye neporazí.

Feye mohou porazit jen Feyové.

Tohle musí svým vojákům předvést; musí jim připomenout, že když si podmaňovali jiné národy, používali podobné metody, jimiž nyní trpí sami.

Ozvalo se zaklepání na dveře, Seger sebou překvapeně trhla, a pak se lehce uklonila. „Měla bych už jít," pravila.

„Děkuji ti za tvou upřímnost," odpověděl Rugad.

Přikývla, vzala si svůj vak a úlomky z golema, které vytahala Rugadovi z ran, a zamířila ke dveřím. Když je otevřela, našla za nimi lampaře, jak tam stojí s rukama sepjatýma na hrudi.

„Pusť ho dovnitř," vyzval ji Rugad.

Lampař vstoupil. Na tváři mu naskákaly rudé skvrny a v očích se mu zahnízdil strach. Ten strach z něj Rugad cítil přes celou komnatu.

„Podej hlášení," pravil Rugad, ačkoli už z lampařova chování mohl uhodnout, co uslyší.

Lampař polkl. „Dělal jsem, co jsem mohl," pravil. „Celou místnost jsem potmě prohledal. Kouzlil jsem, mámil, přemlouval, lichotil.

Pak jsem vynaložil veškeré své umění a pátral jsem po něm, jak jsi chtěl. Ale není tam."

To taky Rugad předpokládal. Tento golem dělal potíže od začátku. A je spojen s Černou rodinou. Takoví golemové jsou vždycky nevypočitatelní.

„Jsi si jist, žes byl ve správné místnosti?" zeptal se.

Lampař přikývl. „Pro jistotu jsem prohledal ještě přilehlé místnosti, chodby a terasy. Dokonce jsem přiměl stráže, aby mi ukázaly, co udělaly s těmi kameny.“ Rukou si prohrábl řídnoucí vlasy.

„Je mi líto, pane,“ pravil posléze. „Golemova duše je pryč.“

„Pryč,“ opakoval Rugad.

„Nemohu ji najít,“ dodal lampař. „A já bych to měl umět. Dělal jsem, co jsem mohl, a já jsem ten nejvýše postavený lampař, jakého máme. Jsem schopnější než ostatní. Jednou jsem v Nyei přitáhl léčitelům jednu duši přes celé bitevní pole. Tohoto golema však najít nedokážu.“

„Proč myslíš, že to nedokážeš?“

Lampař se zhluboka nadechl. „Možná už uplynulo příliš mnoho času.“

„Ale tomu sám nevěříš.“

„Ne, pane.“

„Takže?“ opáčil Rugad. Rozuměl strachu. Chápal, že se lampař bojí, že bude potrestán, byť mu Rugad slíbil že ne. Ale Rugad nechtěl mrhat časem na to, aby z lampaře bezúčelně páčil každé slovo.

„Pane,“ pravil lampař. Hlavu měl sklopenou a na temeni byl vidět uzel řídnoucích vlasů. „Ten golem je tak silný, že tě zranil. Má velkou moc, což znamená, že má velkou magii.“

„Větší než ty?“ zeptal se Rugad.

„Něco mu musí dávat sílu,“ pravil lampař, „a není to jen feyská magie. Za celé naše dějiny jsem nenarazil na případ golema, který by dvakrát napadl Černého krále.“

Rugad měl chuť poznamenat, že k tomu vlastně došlo jen jednou, protože v prvním případě golem jen bránil muže, jehož považoval za svého otce.

„Ten golem,“ pravil opatrně, „se roztříštil. To golemové dělají pod tlakem událostí. Mohlo se stát, že

golem neměl dost duše na to, aby ji bylo možno polapit?“

Lampař pevně zavřel oči, jako by se bál odpovědět. Pak si povzdechl a oči zase otevřel. Zjevně se mu nechtělo na Rugadovu otázku odpovídat. Ale odpoví. Jeho strach je mocnější než touha zalhat.

„Ne, pane,“ sdělil mu. „Po celé místnosti zůstaly po jeho duši stopy. Když už jsme u toho, pane, jeho bytost je nejsilnější, jakou jsem kdy viděl. Vyjma tebe.“

Tohle Rugad opravdu nečekal. Až ho z toho zamrazilo. Viděl už takového golema: takový byl golem jeho děda, a ten žil desítky let. V očích měl moc, kterou Rugad vídal jen v Černé rodině, sršel magií a jeho moc byla velkolepá.

A nebezpečná.

„Když po něm zůstaly stopy, tak proč jsi ho nestopoval?“ zeptal se.

„Protože ty stopy pocházely z roztříštění, ne z útěku,“ odpověděl lampař.

Nejsilnější, jakou kdy viděl. Rugad zaťal pěst. Pak prsty pomalu uvolnil.

„Chci, abys v pátrání po golemově duši pokračoval,“ nařídil mu. „Nasaď na to své lidi. Ať pátrají až do úmoru.“

Lampař přikývl.

„Ta duše musela někam jít,“ prohlásil Rugad, „a my ji najdeme.“

Lampař otevřel ústa, jako by chtěl ještě něco dodat, ale Rugad už toho měl dost. Strážní v naslouchacích komůrkách byli zvyklí na státní tajemství, ale toto opravdu poslouchat nemusí. Ten golem je všechny vyděsí.

„Chápu, že tvoje neschopnost lapit golema jde částečně na můj vrub, protože jsem tě do svých komnat

nezavolal hned,“ pravil Rugad. „Zatím ti to promíjím. Svou chybu napravíš, když golema najdeš.“

„Ano, pane,“ odpověděl lampař.

„Můžeš odejít,“ sdělil mu Rugad.

Ani se za ním nepodíval. Lampař je k smrti vyděšený a to ho omlouvá. Záležitost se však nevyvíjela tak, jak by si Rugad přál.

A to se musí změnit. On se na rozdíl od svých vojáků nemůže zabývat prohrou. Musí se zaměřit na vítězství.

Bylo načase podrobit si Modrý ostrov se vším všudy.

Ať to stojí, co to stojí.

Nad horami se objevil proužek slabého světla. Svítalo. Boteen vykoukl oknem z kočáru. Blížili se k nějaké vesnici. Byla ještě daleko, ale z předchozího kopce už ji zahlédl. Malou vísku, jen pár kamenných domů schoulených na úpatí hor.

Zato hory, hory byly velkolepé. Tak vysoké hory ještě neviděl, nikde v Galinasu – či alespoň v té polovině Galinasu, kterou procestoval. Vysoké, rozeklané, pokryté sněhem, na vrcholcích holé, bez lesů. Hory samotné byly rudé, podle čehož, jak usoudil, také dostaly jméno Krvavé útesy.

Od chvíle, kdy začala obloha blednout, mu bylo nějak divně. Bolelo ho břicho a v uších mu slabě hučelo. Důvod nedokázal přesně určit, ale tělesná příčina to nebyla. A čím více se blížili k vesnici, tím se jeho stav zhoršoval.

Ale zároveň v něm také sílil pocit jiného čaroděje. Víc a víc. Ještě před svítáním měl dojem, že někdo použil ohromné množství magie, a zdálo se mu, že proti obloze vidí odlesky ohně. Ale probíral to s ostatními a nikdo z nich nic neviděl. Jistě, on vidí plno věcí, které jiní nevidí, nicméně ten oheň byl tak jasný, že si myslel, že ho vidí kdekdo na míle daleko.

Mýlil se.

A pak tu byl ještě další pocit, a i ten sílil, jak se blížili ke Krvavým útesům.

Cítil sžíravou touhu vylézt nahoru a jít kamsi hluboko do hor. Ta touha mu připomněla dětství a rodinu, kterou opustil už před desítkami let. Měl pocit, že když vyleze do hor, půjde domů.

Tolik protichůdných pocitů a žádný z nich nikdo jiný nezaznamenal. Věděl, čím to je, byla to výstraha určená jemu, jeho tělo mu potvrzovalo, že se blíží na místo plné

lidí s magií. Mezi lidmi svého druhu si na tyto pocity už tak zvykl, že je povětšinou ani nevnímal.

Ale toto nejsou lidé jeho druhu, tady musí svým pocitům věnovat nejvyšší pozornost.

Zaklepal na střechu kočáru. Než vyjeli, bylo mu řečeno, že to je znamení zastavit. Také se mu dostalo varování, aby ho používal jen zřídka, což v řeči Feyů znamenalo vůbec.

Nicméně na tuto výpravu se vydali především z jeho popudu a to mu přece dává právo zastavit, kdy se mu zlíbí.

Ta nejistota mu rovněž byla cizí. Nevycházela z něj, příčina spočívala vně.

Kočár zarachotil a zastavil se. Ozvaly se feyské výkřiky, upozorňující, že se zastavuje. Nikdo za ním nepřišel.

Ani by to nečekal.

Vystoupil z kočáru. Ostatním nevěnoval jediný pohled. Zastavili na zablácené cestě nad nějakým ramenem Cardidy. Řeka si tu prorazila cestu horami. Byl tady velkolepý strmý sráz – kdyby tu někdo spadl, zabil by se – a pohled na protější břeh byl ještě úchvatnější.

Bludičky ho ujišťovaly, že se rameno vrátí k hlavnímu korytu. Letěly napřed a zjistily, že už dojeli až na severovýchodní konec ostrova. Tady začínala Cardida, mezi Krvavými útesy a na pohled mnohem vražednějšími štíty zvanými Sesuvy smrti. Dostat se na Modrý ostrov z této strany by podle jedné bludičky vyžadovalo ještě skvělejšího vojenského ducha než měl Rugad.

Z druhého kočáru vystoupil jeho doprovod. Koňští jezdci na něj upřeně hleděli. Kolem něj přistávali ptačí jezdci. Bludičky vyrostly do lidské velikosti.

S nikým z nich nepromluvil. Jen si prohlížel hory, zaplavené stříbřitým ranním světlem, které dalo rudým skalám lesklý nádech, jako by byly z krve.

Otřásl se.

Ty hory už zabily hodně lidí.

Toto není dobré místo, rozhodně ne pro lidi jeho druhu.

Rukou si zastínil oči. Do horského svahu se zakousl nějaký kamenolom a za ním viděl změť stop. A o kousek výš se třpytil démant.

To přece nemůže být démant. Odtud, z takové dálky, by ho ani neviděl. To musí být něco jiného.

Domov.

To mu šeptá jakýsi tichý hlas v jeho hlavě. Tichý, vábný a mocný.

Ten druhý čaroděj je tam nahoře. Ne přímo u démantu, ale někde poblíž.

Boteen oslepeně zamrkal. Už o něčem takovém slyšel, ale pro to hučení uších se špatně soustředil. Jako by tu byla nějaká clona, jako by někdo věděl, že Boteen přichází, a snažil se ho zastavit. Ale není to ten druhý čaroděj. Podle toho, co o něm Boteen věděl, má druhý čaroděj dost starostí sám se sebou.

Na tom horském svahu se něco děje.

Něco důležitého.

„Musíme se dostat tam nahoru," sdělil víceméně do prázdna.

„Kam?" otázala se Ay'Le, Rugadova kouzelnice a zaclonila si oči. Nebyla tak vysoká jako Boteen, ale byla skoro stejně hubená. Kouzelníci obvykle dospívali do své magie pozdě, ale na Ay'Le poznali Feyové její předpoklady už dřív. Byla příliš hubená a příliš pružná na to, aby z ní byl nějaký nemagický rudokap.

Ukázal na horský sráz. „Vidíš tam nahoře něco, co by připomínalo démant?"

Přimhouřila oči a zvedla ruku před obličej. Na to, aby si zastínila oči, to bylo až přehnané gesto. „Ne," odpověděla.

Vydechl. Jinou odpověď sice nečekal, ale nijak ho to nepotěšilo. „Hučí ti v uších a je ti špatně od žaludku?"

„Ne," odpověděla a tentokrát se na něj podívala. „Třeba jsi chytil nějakou nemoc?" Mávla na domestika Erboka, který zrovna hovořil s jednou bludičkou. Když zahlédl, jak na něj mává, přišel k nim.

„Nic mi není," bránil se Boteen. „To nejsou příznaky choroby."

„Jaké příznaky?" zeptal se Erbok.

„Hučí mu v uších a není mu dobře," odpověděla Ay'Le. „Podívej se na něj, jestli pro něho nemůžeš něco udělat."

S tím ho opustila a Boteen v duchu přemítal, jak se vlastně z někoho stane kouzelník. Byl vůči jejich magii naprosto odolný, stejně jako vizionáři. A stejně jako vizionáře ho kouzelníci spíš dráždili, než že by je měl rád. Nicméně usoudil, že je užitečné mít nějakého s sebou. Když je to zapotřebí, vyjednávají – a přesvědčují.

„Jak je to vážné?" otázal se Erbok.

„Má to magickou příčinu," odpověděl Boteen. „Já už to znám."

Maličko od Erboka poodstoupil. „Vidíš tu záři na srázu?"

„Myslíš slunce?" otázal se Erbok.

„Ne," odfrkl si Boteen. „Vypadá to jako démant."

„Nevidím," odvětil Erbok.

Boteen zasténal. Proč jen musí cestovat se samými nižšími mágy? Proč nemůže cestovat s nějakým vizionářem nebo dlakem? S někým, jehož moc se alespoň vzdáleně blíží té jeho? „Tam nahoře jsou nějaké proudy," ozvala se jedna bludička.

Obrátil se. Byla to postarší bludička, křehká a na Feye dost bledá. Světlá pleť byla důsledkem mísení krve před několika pokoleními. Bludičky pak jsou bledší a mají i světlejší křídla.

Díky té bledosti a křehkosti dostala jméno Mušelína.

„Proudy?“ opáčil.

Přikývla. „Když létáme, vnímáme magické proudy. Už jsme v magických vírech o pár lidí přišli. Jsme na takové věci dost opatrné.“

Další bludička, jejíž jméno Boteenovi před odjezdem řekli, ale mezitím ho zapomněl, prohlásila: „Toto pohoří nám dělá pořádné starosti. Jsou tu ty nejsilnější magické proudy, s jakými jsme se kdy střetli.“

„Bludičky mají bohatou fantazii,“ poznamenala nějaká raccí jezdkyně, která přistála na střeše kočáru. „Ty jsou tak lehké, že si musí vymýšlet různá proudění, aby vysvětlily, proč nedokázaly udržet správný směr. Ale je to jen proto, že skoro nic neváží.“

Boteen zavrtěl hlavou. „Já to cítím taky. Možná jsi naopak moc velká na to, abys cítila to, co ony.“

Obešel kočár. Koňští jezdci si svou zvířecí podobu ponechali. Feyové na jejich hřbetech vykukovali kolem koňských šíjí dopředu a snažili se zrakem propátrat cestu před sebou.

„Kde jinde ses setkala s takovým prouděním?“ zeptal se Mušelíny.

„Když jsme letěli do hor na jihu,“ odpověděla. „Tam byly silné magické proudy, ale ne tak silné jako tady. Jsou po celém ostrově.“

„Ale narazila jsi na ně ještě někde jinde než na Modrém ostrově?“

„Kolem stínozemí.“

„Mladé bludičky musíme vždycky učit, jak se mají bez úhony dostat do stínozemí,“ poznamenala druhá bludička.

Na něco takového si Boteen vzpomínal. Když byl ještě malý, strhl se nějaký poprask kolem jakéhosi bludičkovského dítěte, které rozdrtil vstupní kruh. Vizionář, který stínozemí postavil, nějaký nižší člen rodiny Černého krále, o tom mluvil jako o nehodě.

Bludičky přísně pokáraly rodiče rozdrceného dítěte a obvinily je z nedbalosti, zatímco ostatní Feyové to všechno považovali za zbytečný rozruch.

„Ještě někde?“ zeptal se. Stál na kraji cesty. Pod ním spadal dolů k ramenu Cardidy horský sráz. Odtud mu řeka připadala hluboká a dravá. Proud se tříštil o skály a po hladině pluly chuchvalce bílé pěny.

„Osobně ne,“ odpověděla Mušelína.

„A co jsi slyšela?“

„Já jsem slyšel, že silné proudy jsou v Eccrasianských horách,“ vmísila se druhá bludička.

„Vzdušné proudy,“ odfrkla si raccí jezdkyně. „Není divu, jsou to mimořádně vysoké hory.“

Mimořádně vysoké. Boteen se k ní obrátil. „Jsou tak vysoké jako tyto?“

„Nevím,“ odpověděla. „Ale řekla bych že jo. Považují se za nejvyšší hory ve Feyské říši. Alespoň tomu tak bylo v době, kdy jsme přišli do Nye.“

Ta skutečnost měla nějaký význam. A Boteen ji nepovažoval za významnou kvůli proudům, jak se domnívala raccí jezdkyně. V hlavě mu hučelo čím dál víc a těžko se soustředil.

Přimhouřil oči a zahleděl se na horský sráz. V sílícím slunečním světle tam jasně planul démant. Hory vrhaly na říční hladinu rudé odlesky. Tekoucí krev, která se nikdy nezastaví. Žádný div, že se ty hory jmenují, jak se jmenují. Východ slunce mu potvrdil, že nedostaly své jméno nadarmo.

„Musíme jít nahoru,“ prohlásil znovu.

„Tam nahoru se kočáry nedostanou," prohlásila raccí jezdkyně. „Horské stezky jsou úzké, kamenité a málo používané."

„Já se nahoru dostat musím," trval na svém Boteen.

Dole na cestě se ozval klapot koňských kopyt.

„Hej," zvolal jeden koňský jezdec.

Boteen se obrátil a ostatní rovněž.

„Máme společnost," pravila raccí jezdkyně.

Přes návrší právě přejelo pět ostrovanů na koních. Jeden koňský jezdec zaržál. Jeho Fey zneklidněl a drobnou ručkou ho poplácal po šíji.

Ostrované se zastavili za Boteenovým kočárem. Boteen sepjal ruce za zády a zvolna kočár obešel. Hučení v hlavě, ještě před chvílí tak hlasité, ustalo.

Takže zdrojem jeho strastí jsou tito ostrované. Zvláštní. Ani v nejmenším nevypadali na nějakou magii.

Byli to samí muži. Ten v čele vystupoval jako jejich mluvčí. Byl asi tak středního věku, dlouhé vlasy mu už šedivěly, oči měl vodově modré. Ostrovanům stárnutí opravdu nesvědčí. Na bledé pleti je vidět každá modřina, každá prasklá cévka, každá jizvička.

Muž v čele měl dobrých čtyřicet liber nadváhy. Většinu skryl svetr a objemné kalhoty. Boty měl staré a odřené. Koně pevně tiskl mezi koleny. Buď není zvyklý jezdit, nebo už dlouho na koni nejel.

„Vysocí," zasyčel a shlédl na Boteena.

Ačkoli seděl na koni, nebyl o moc výš než Boteen. Boteena maně napadlo, jak vysoký by asi byl, kdyby se postavil vedle něj. Pravděpodobně by mu dosahoval někam k pasu.

„Přesně tak," souhlasil Boteen.

„My jsme Feyové."

„Je mi jedno, co jste," odsekl muž. „Přišli jsme vás varovat, abyste se drželi od Constanty dál."

„A Constanta je co?“

„Naše město.“

Ay’Le se protlačila dopředu, položila Boteenovi ruku na loket a naznačila mu tak, ať je raději zticha. Rugad ji zřejmě na tuto výpravu poslal právě kvůli takovým případům.

„Přišli jsme se vám představit,“ řekla s úsměvem. „Jsme noví vládci Modrého ostrova. Váš král odstoupil a jeho rodina je pryč.“

„Nám je ostrov ukradený,“ odvětil muž. „My se staráme jen o svoje. A vysoké tu nechceme.“

Přidala do úsměvu více vřelosti. „Nevíme, co máte proti vysokým příslušníkům naší rasy, ale…“

„Jen proti vysokým,“ sdělil jí muž. „Vaší rasy, naší rasy. V tom není žádný rozdíl. Důležitá je jen výška, a vy to víte.“

„Protože výška je podmínkou magických vloh?“ zeptal se Boteen.

Ay’Le po něm střelila vzteklým pohledem.

„Protože kdo je vysoký, má magii,“ odpověděl muž.

„Pak bych si myslel, že byste se měli mít přede mnou na pozoru,“ pokračoval Boteen. Ay’Le mu pevně stiskla loket, aby mu připomněla, že na této výpravě pověřil Rugad vedením ji. Boteen však usoudil, že v okamžiku, kdy uviděl démant a ucítil vliv cizí magie, se jejich poslání změnilo.

Setřásl ji a kývl směrem k horám. „Co je tam nahoře?“

Muž se zamračil. „Kde?“

„Na horském srázu těsně nad hranicí lesa je jasný démant.“

Muži za mluvčím se rozpačitě ošívali, rozčílení se přenášelo na jejich koně a ti neklidně přešlapovali. Takže něco v těch horách je. A tihle ostrované nechtějí, aby to věděl.

Mluvčí zbrunátněl. „V posledních pár dnech se to tady vysokými přímo hemží. Další už tu nechceme. Další vyháníme. Nestojíme o to, abyste nám to tu zamořili. Jděte zpátky ke svým a řekněte jim, že tu nejsou vítáni.“

„Nebo co?“ opáčil Boteen.

„Nebo se na vás budeme muset dívat jako na vojáky Nepřítele.“

To prohlášení mělo pro ostrovany zjevně obrovský význam. Smyslu porozuměl dost jasně. Ale přemítal, co jiného to ještě znamená a proč to bylo vyřčeno tak jasně. Hrozby obvykle nejsou tak vytříbené jako tato.

„To jako že nás zabijete?“ zeptal se Boteen.

Muž zbrunátněl ještě víc. „Varovali jsme vás,“ prohlásil. Pak zamlaskal na koně, jezdci se otočili a tryskem zmizeli ve směru, odkud přijeli.

„Skvělá práce,“ poznamenala Ay’Le. „Dokonale jsi je odradil. Mohla jsem je okouzlit, aby se dobrovolně a mírumilovně vzdali.“

Boteen jen pokrčil rameny. „Jdi to zkusit.“

Zasyčela jakousi hierskou nadávku, s dokonalým přízvukem a mlasknutím, a pak se k němu obrátila zády a zamířila ke kočáru.

„Co myslel tím, že se to tu vysokými jen hemží?“ zeptal se koňský jezdec stojící blíž k Boteenovi.

Boteen strnul. Tohle si vůbec neuvědomil. Vynikající otázka. „Jak se jmenuješ?“ zeptal se koňského jezdce.

„Třím,“ odpověděl jezdec.

Boteen se usmál. O Třímovi už slyšel. Třím se vyznamenal ve třech bitvách o Nyei a ve válečnických kruzích byl dobře známý. Rugad neponechal na této výpravě nic náhodě. Poslal ty nejlepší.

„Jediní vysocí,“ pokračoval Třím, „by museli být Feyové.“

„Ne,“ odporoval mu Boteen. „Tu a tam je vysoký i nějaký ostrovan.“

Jako čaroděj. Jako muž, kterého hledá.

„Ale považovali by i své vlastní za mor?“

„Já nevím,“ odpověděl Boteen a zadíval se na cestu. Vpředu, tam, kde jezdci zmizeli, se zvedal malý obláček prachu. „Pochybuji.“

„Pěchota je přece za námi,“ ozvala se shora raccí jezdkyně, „a žádné jiné Feye jsem neviděla.“

„Kdybys tu žila odtržená od světa, tak by ti pět Feyů připadalo hodně. A teď o nás vědí. Někdo nás musí už nějaký čas sledovat. Ti jezdci věděli, že tu jsme,“ prohlásil Boteen. „A ostrované, pokud je nám známo, žádnou magii na létání nemají.“

„V těchto kopcích by nebylo tak těžké zřídit nějaký jednoduchý systém předávání zpráv,“ poznamenal Třím. „Záblesk světla odražený postříbřeným sklem může být vykládán řadou způsobů.“

„A jestli mají pocit, že jsou ohroženi, možná si takový systém vybudovali,“ pravil Boteen pomalu. Oblak prachu se rozplynul.

Protáhl se, podíval se na hory, na zářící démant, který nikdo jiný neviděl. „Ztroskotance Rugad zničil, a ti podle všeho, co jsme zjistili, stejně nikdy tak daleko na severovýchod nešli. Pokud jde o Rugadovo vojsko, s jistotou víme, že jsme sem byli vysláni první, a o žádných zběžích jsem neslyšel.“

Třím si odfrkl. „Zběhnout by se nikdo neodvážil.“

To byla vcelku pravda. Když se naposledy kdosi pokusil uprchnout z feyské armády, nařídil Rugad tak hrůznou smrt, aby o ní ti, kdo ji viděli, mluvili jen šeptem a vyprávěli si o tom po řadu pokolení. Boteen to viděl. Od té doby nikdy ani nepomyslel na to, že by se Rugadovi vzepřel.

„Pokud víme, zůstali z první skupiny naživu jen dva Feyové,“ podotkl Boteen.

„Rugadova pravnoučata,“ doplnil ji Třím.

Ay’Le se vrátila k Boteenovi. Byla nepřirozeně klidná. „Třeba cestují s nějakým doprovodem.“

„S někým, kdo přežil, protože nebyl ve stínozemí,“ doplnil ho Třím.

„Pravnučka vyrostla v Jahnu, u ostrovanů,“ dodal Boteen.

„Ale pravnuk ne.“ Ay’Lein klid byla jen přetvářka. Boteen cítil, jak to v ní vře. „Kdybychom našli alespoň jednoho…“

„Nepředbíhej událostem,“ zavrčel Boteen. „Brání nám to v práci.“

Střelila po něm vzteklým pohledem. „V práci mi bráníš především ty.“

„Ale, takže je to moje chyba, co?“ opáčil Boteen.

„Přestaňte,“ vyhrkl Třím. „Takhle se nikam nedostaneme.“

„Tvrdil, že ty ostatní vysoké donutili odejít,“ připomněla jim raccí jezdkyně. „Tak mne napadá, jak je to asi dlouho.“

„Moc dlouho to být nemůže,“ usoudil Boteen. „Chovali se jako lidé, kteří mají strach.“

„Já jdu ty Feye hledat,“ prohlásila raccí jezdkyně.

„Ty tady počkáš, dokud ti neřeknu, co máš dělat,“ zatrhl jí to Boteen.

Raccí jezdkyně vykoukla ze střechy kočáru a zadívala se na něj.

„Ty na této výpravě nevelíš,“ vzepřela se Ay’Le. „Ty máš svůj úkol. Nepředpokládalo se, že se naše poslání budou prolínat.“

„Prolnula,“ odsekl Boteen, „a protože jsem výše postavený, velím teď já.“ Znovu vzhlédl a zadíval se na zářící démant. „Musíme se dostat nahoru.“

„Nemáme žádnou záruku, že Feyové, které hledáš, jsou tam,“ namítla Ay’Le.

„A nemáme žádnou záruku, že tam nejsou,“ odsekl Boteen. „Jestli se zdržují někde poblíž, tak v horách.“

„A jak to víš?“ zeptala se raccí jezdkyně.

„Snadno,“ ozvala se zpoza kočáru Mušelína. Až dosud jen tiše naslouchala. „Projeli jsme to tu už celé. Na cestách jsme kromě našich neviděli jediného Feye. Nikde jsme nikoho neviděli, nebo snad ano?“

„Ne,“ souhlasila poněkud mrzutě raccí jezdkyně.

„Jestli na tom horském srázu někdo dává znamení, tak ho taky nevidíme,“ dodala druhá bludička.

„Mezi těmi balvany se dá schovat snadno,“ souhlasil Boteen.

„Ale tady dole na cestě a kolem řeky je otevřená krajina,“ dodala Mušelína. „Kdyby vyhnali Černé následníky ze vsi během posledních pár dnů, viděli bychom je.“

Ay’Le tiše vydechla.

„Jestli vyhnali Černé následníky ze vsi, tak musí mít nějakou obrovskou moc.“

„To je možné,“ souhlasil Boteen.

„Ale Černí následníci jsou vizionáři a ta dívka je dlak. To není útočná magie. Černý trůn je zranitelný, mnohem zranitelnější, než byste si mysleli.“

„Tak proč nevelíš ty, čaroději?“ otázala se Ay’Le.

Boteen se na ni ohromeně podíval. „Tvé znalosti dějin jsou dost ubohé, že, holčičko?“

A štítivě od ní ustoupil.

„Dějin a jiných magií,“ podotkl Třím. Pak se dal do smíchu. Znělo to jako koňské řehtání z drobných feyských úst. Kůň přitom ani nepohnul hlavou.

„Malá skupinka Feyů,“ pravil Boteen. „Měl bych být schopen je najít. Musíte mne nějak dostat přes řeku a

nahoru do hor. Ale ještě předtím chci vědět, co nás tam čeká. Mušelíno, já vím, že nevidíš to světlo, o kterém jsem mluvil, ale já ti popíšu, kde se nalézá. Než začneme zlézat hory, chci vědět, co tam je.“

„Ty kočáry do hor nevyjedou,“ připomněl mu Třím.

Boteen mu položil ruku na hřbet. „Žádné kočáry nepotřebujeme,“ prohlásil.

„Kůň by si tam mohl zlámat nohy,“ namítl Třím.

„Tak půjdeš nahoru jako Fey,“ prohlásil Boteen.

„Ty si myslíš, že víš, co tam nahoře je?“ zeptal se ho Třím.

„Ne,“ povzdechl si Boteen. „Ale něco tam je. Já to cítím.“

A je to ten druhý čaroděj, jenže to jim neřekne. Nemusí vědět všechno.

„Mám poslat pro pěchotu?“ zeptala se Ay’Le. Dobře myšlená otázka, ale položená poněkud jízlivě, jako by chtěla, aby všichni věděli, jak ji znechutilo, že byla zbavena velení.

„Souhlasím,“ odpověděl Boteen. „Ať jdou po cestách do té malé vesnice. Očekává se od nás, že to pro Rugada obsadíme. Pro začátek jim předvedeme ukázku síly. Pak je můžeš jít okouzlit, Ay’Le, když o to tak stojíš.“

„Ty mi mou práci nějak ulehčuješ,“ podotkla.

„Jestli budeš nadále tak vzpurná, udělám ji za tebe,“ odsekl Boteen.

Sklapla, ale hrdě zvedla hlavu.

„Tak leť, Mušelíno,“ nařídil bludičce. „Zatímco budeš pátrat, o všechno se tu postaráme.“

Scvrkla se do své malé podoby, ne větší než Boteenův palec, a odlétla. Rozzářila své maličké světélko natolik, že ji mohli sledovat, jak letí přes řeku.

Démant ho náhle začal přitahovat silněji. Narazil na něco mnohem většího, než čekal.

Na moc, o jejíž existenci ani nevěděl.
Mušelína zmizela v sílícím úsvitu.
Snad to dokáže a vrátí se.

Slunce vycházelo, ohně vyhasly a zůstaly po nich jen proužky dýmu stoupající k modré obloze. Matthias si založil ruce na hrudi a opřel se o balvan. Ráno bylo chladné, chladnější než noc – asi proto, že ohně už dohořely.

Tri spal u vedlejšího balvanu, Denl s Jakibem v tábořišti toho hořícího chlapce. Matthias se snažil od Pausho vyzvědět víc a víc, až se sebrala a odešla i se svou přítelkyní. Vyjádřila svůj názor ohledně Boží ruky a dál ho poslouchat nebude a nic už mu neřekne.

Nespal. Byl unavený, měl hlad a třásl se, ale usnout se mu nepodařilo. Hlavou se mu honilo tisíce myšlenek.

Nahoře nad ním jsou Feyové. Viděl jejich stopy; vedly k tomu mihotavému světlu.

K místu, o kterém Pausho tvrdí, že tam byl Roca.

Že tam zemřel.

Že se tam narodil.

Že tam vstal z mrtvých.

Matthias, největší učenec rocanismu, nikdy o ničem takovém neslyšel. Neslyšel ani o tom, že dosud existuje Slovo.

A to přitom tady po odchodu ze Svatyně pokračoval v bádání. Našel staré věci, prohrabal se starými záznamy, ale nikdy ho nenapadlo ptát se Moudrých. Nikdy ho nenapadlo probírat to s Moudrými, kteří ho poslali na smrt.

Že prý z náboženských důvodů.

Že to prý nařídil Roca.

Potřásl hlavou.

Přemýšlet o tom nebylo o nic snazší než přemýšlet o tom, z čeho ho nařkl ten hořící chlapec.

Jsi jako já.

Nebo o plamínku, který přeskakuje z jednoho prstu na druhý.

Je stejný jako ten chlapec a jako Roca.

Jenže Rocova moc pocházela od Boha a Matthiasova od Ďábla, alespoň podle Pausho.

Nikdy se jí nezeptal, na čem se její tvrzení zakládá.

Ďáblův zplozenec. Možná je opravdu ďáblův zplozenec. Říkala, že na to přijde sám.

Když půjde k tomu mihotavému světlu.

Na místo, kde vstal Roca z mrtvých.

Zvedl zrak a zadíval se tam. Mihotání nijak neustávalo – silné a v sílícím úsvitu stříbřité. Cítil, že ho volá, cítil, jak si přitahuje jeho nejvnitřnější já.

Ohlédl se a přes rameno se zadíval z hor dolů na Constantu. Tam je Marly. Chtěla po Jakibovi s Denlem, aby jí slíbili, že ho v pořádku dopraví domů. Navzdory jeho výšce a pošramocenému obličeji o něj měla starost.

Třeba její starost časem přeroste v lásku.

Asi by měl sejít z hor do města, zalézt do svého domu a prostě se nějak pokusit osudný feyský vpád přežít. Měl by zůstat s Marly a bandou bývalých zlodějů a snažit se žít normálním životem.

S tančícími plameny na prstech.

Povzdechl si.

Nikdy by to nedokázal pustit z hlavy. Nikdy. Hory ho sice volaly vždycky, ale on si myslel, že je to dáno tím, že z nich pochází, že v těch drsných horách přežil. Dřív by ho nikdy nenapadlo do hor jít.

Dokud neuviděl feyské stopy. Od té chvíle věděl, že musí.

A musí. Teď se nemůže zastavit.

A ten chlapec mu něco dal. Sdělil mu způsob, jak ovládnout a využít vlastní moc.

Matthias zvedl pravici, přivřel dlaň a představil si uprostřed dlaně ohnivou kouli.

Objevila se malá koule zlatooranžového ohně. Na světlé kůži zavířily barvy.

Zavřel pěst, v duchu vyslovil přání, aby koule zmizela, a když zase dlaň rozevřel, nebylo tam nic. Žádný oheň, žádné popáleniny.

Žádné popáleniny.

Jsi stejný jako já.

Ty máš velkou magii, svatý muži.

Velkou magii.

Co když se Pausho zmýlila? Co když Matthiasova magie pochází od Rocy? Dějiny zaznamenávaly Rocův rod od počátku až k Nicholasovi a jeho dětem, ale už se nezabývaly tím, co se stalo s Rocovým druhým synem, s tím, který se stal duchovním vůdcem ostrova.

Měl nějaké děti? Je snad Matthias z jeho rodu? A co ten hořící chlapec, Coulter? Během řady pokolení se rod natolik roztříštil, že mohou být spřízněni a ani o tom nemuseli vědět.

Třeba neměl věřit jiným. Třeba to měl chápat tak, že má dar, který nikdo jiný nemá.

Třeba měly hory nějaký důvod nechat ho žít.

A to chvějivé mihotání nahoře možná vidí ze stejného důvodu.

Přestal se třást, jen záda mu od studeného balvanu prochladla.

I hlava ho přestala bolet.

Padesátý rocan, hluboce věřící muž, který si zřejmě myslel, že slyší Boha, že slyší tichý vnitřní hlas, považoval Feye za vojáky Nepřítele. Věřil, že rocanovou povinností je následovat Rocův příklad, že rocanovým posláním je vyčistit Modrý ostrov od vojáků Nepřítele.

Ale padesátý rocan nebyl přes všechnu svou víru Rocovým potomkem. Padesátý rocan byl prostým

druhorozeným synem nějakého statkáře, a přestože se stal duchovním vůdcem, neměl moc duchovního vůdce.

A co když ji má Matthias? Co když jsou právě takoví jako on předurčeni stát vůdci rocanismu? Co když právě oni byli kdysi před staletími, v dobách náboženského rozkolu, vyobcováni z církve?

Co když právě toto tajemství Moudří střeží? Ale to přece nedává smysl. Protože kdyby byl Matthias přímým potomkem Rocy, dělali by Moudří všechno proto, aby ho uchovali naživu, netoužili by po jeho smrti.

A co když ne?

Měl pocit, jako by usnul a probudil se do jiného světa. Do Svatyně vstoupil jako velmi mladý a šel tam proto, že ve Svatyni panoval řád. Také mu poskytla vzdělání, duševní potravu. Pak, jak stoupal ve svém postavení, zjistil, že si ho ostatní váží pro jeho učenost – jedinečnou, potřebnou a významnou. Mohl žít jako vážený učenec v rámci spořádaného řádu Svatyně.

Věděl, jak se bude jeho život odvíjet den po dni. Postupně se stal Starším a tím dosáhl nejvyššího postavení, jakého ve Svatyni dosáhnout chtěl.

Rocanem se nikdy stát nechtěl. Nenáviděl moc, v hloubi duše se jí bál.

Protože je ďáblovým zplozencem? Protože byl vychován v přesvědčení, že je bezcenný?

Nebo protože mu chyběla opravdová víra a postrádal tak to, co na padesátém rocanovi obdivoval nejvíce.

Jenže právě rocan v něm něco viděl. A stanovil Matthiase svým nástupcem.

Matthias si povzdechl. Svět ztratil svůj řád. Svatyně byla pryč. Neznal své místo v tomto světě, snažil se ho najít a pokaždé se vynořilo něco, co mu jeho chápání tohoto světa změnilo.

Přece není žádný hlupák. Jenže je skrz naskrz špatný.

Pausho a jí podobní si myslí, že je špatný od narození.

Znovu se zadíval na to mihotání. Mohl by tam jít, mohl by čelit budoucnosti, nejisté budoucnosti, kterou s sebou přinesli Feyové, a zjistit, jaké temné stránky v něj žijí, nebo by mohl jít zpátky dolů, k Marly, a doufat, že nějak přežije.

Doufání mu nikdy moc nešlo.

Vstal, oprášil si šaty, šel k Trimu a zatřásl s ním, aby ho probudil. Tri pomalu otevřel oči a za pár okamžiků se probral k vědomí.

„Musel jsem usnout," poznamenal. „Kdo by si pomyslel, že po takové noci usnu."

„Jdeme nahoru do hor," oznámil mu Matthias.

Tri přikývl. „Já to věděl. Tobě ta hádanka prostě nedá."

„Ty si myslíš, že to je nějaká hádanka?"

„Je to něco, co Pausho ví, a ty ne," odtušil Tri.

„A ty?"

Tri zavrtěl hlavou. „Já jsem byl špatným Moudrým. Nenastudoval jsem nic z toho, co jsem měl, a spolčoval jsem se s lidmi jako ty."

Matthias se neubránil úsměvu. V nezahojených jizvách mu zacukalo. Poplácal Triho po zádech a šel za Denlem a Jakibem. Choulili se k sobě pod kamennou římsou. Místo, které si hořící chlapec vybral za tábořiště, bylo navzdory své poloze útulné.

„Jdeme nahoru do hor," oznámil jim Matthias.

Denl okamžitě otevřel oči. Zřejmě jen poklimbával. „Nebylo by líp si nejdřív obstarat nějakou pomoc? A taky zbraně?"

Matthias zaťal pěsti a vzpomněl si na oheň v dlaních. „Nic se nám nestane."

„Slíbil sem Marly, že se vrátíš," poznamenal Jakib. Držel se za hlavu a vypadal naprosto vyčerpaně.

„Vrátím," odtušil Matthias.

„A co myslíš, že tam nahoře najdeš?" zeptal se Denl.

„Feye," odvětil Matthias. A ještě něco. To, co ho volalo. To, co ho k sobě táhlo jako nikdy nic předtím.

Vstal a zadíval se na to chvějivé mihotání.

Dnešního dne by se mohl hodně naučit.

Pokud mu to hory dovolí.

Pokud ho hory nechají přežít.

Ještě jednou.

Arianna byla čím dál těžší.

Původně ji Nicholas nesl v náručí, ale teď změnil názor a přehodil si ji přes rameno. Její ruce se mu klátily na zádech, bradou mu narážela do zad a nohama do stehen. Předtím si ani neuvědomil, jak je velká. Ta vysoká, štíhlá dívka byla pěkně těžká a právě teď to byla ještě k tomu mrtvá váha. Měl skoro dojem, že nese mrtvé tělo, a ne živoucí bytost.

Alespoň že ještě dýchá. Šamanka říkala, že dokud se jí bude dotýkat rukama, nebude se proměňovat. Dokud si ji bude představovat jako Ariannu, a ne jako něco jiného.

Nicméně shledal, že si chvílemi přeje, aby byla ve své ještěrčí podobě. Mohl by ji vzít do dlaně a hned by se mu po té stezce šlo snáz.

Pokud by vůbec byl ochoten nazývat to stezkou.

Slunce stoupalo a dospělo už i do této části hor. Země byla rudá, skály kolem rovněž a i on sám byl pokrytý rudým prachem. Bylo chladno a nahoře na skalách viděl sníh.

Šamanka s sebou vzala trochu vody, pravidelně mu dávala napít a za chůze snědl kus taku. Šamanka klusala před ním. Roucho se jí zachytávalo o dlouhé stonky rostlin, které v tomto drsném prostředí přežily. Nesla všechny tři vaky a Arianniny boty. O kousek výš, nad sněžnou čarou, už nerostlo vůbec nic. Tam byly jen holé skály, balvany a jizvy po sesuvech.

Sesuvy. Na to se mu ani nechtělo pomyslet. Nejednou se mu země pod nohama zachvěla. Jednou rukou si přidržel Ariannu kolem boků a druhou se chytal, čeho mohl, aby neupadl. Pochyboval, že kdyby sjel dolů, stihl by se včas chytit.

A těžko říct, co by se stalo s Ariannou.

Od chvíle, co opustili místo, kde byla Arianna napadena, klusala šamanka před Nicholasem a vedla ho nějakou horní stezkou. Když se podíval dolů, viděl níž jinou stezku, vinoucí se po úbočí hory, širší a mnohem schůdnější. Ale šamanka se jí záměrně vyhnula.

Zjevně věděla, kam jde.

A šla tak rychle, až ho to u ní překvapovalo.

Strach, který mu svíral útroby od chvíle, kdy uprchl z paláce, vzrůstal. Právě tady, v horách, mohl přijít i o dceru, prohrát ji v boji s pradědem.

Jestli jí do mozku vtrhl praděd – a tak mu to aspoň připadalo, ať si to šamanka vysvětluje, jak chce – tak kdyby to Ariannu zabilo, nespustila by se tím kletba, před kterou ho stále varovali? Nepostavilo by to Černou krev proti Černé krvi?

Copak si Černý král tuto šílenou možnost neuvědomuje? Je mu to snad jedno?

Nebo tu je ve hře ještě něco jiného, co si vymyslela šamanka, aby Nicholase odstrašila?

Jak kráčeli po stezce, promítal si v duchu všechny rozhovory, které spolu vedli. Často se chovala vyhýbavě či netečně, někdy záměrně. Naznačila mu sice, že Sebastian není jeho dítě, ale o Darovi mu nikdy neřekla.

Vždycky si myslel, co všechno neudělala, aby mu pomohla.

Ale co když k tomu měla nějaký jiný důvod, o němž on neví.

Ale Feyové přece tím důvodem být nemohou, ne?

Přece nemůže ještě pracovat pro říši?

Ale je to vizionářka a umí putovat po poutech. Sebastian tvrdil, že s Darem po celou dobu mluvili skrz své pouto. Je snad šamanka ve spojení s Černým králem?

Ale kdyby s ním byla ve spojení, proč by chtěla po Nicholasovi, aby ho zabil?

Pokud to ovšem nebyl nějaký úskok, jehož cílem bylo zbavit se Arianny.

Zavrtěl hlavou. To nedávalo smysl. Nic z toho nedávalo smysl. Proč by šamanka riskovala všechno jen proto, aby byla u Ariannina porodu, když by pak později chtěla, aby zemřela? A proč by Nicholasovi sdělovala kdeco o Feyích, když by potom ostrovany nepodporovala? A proč by Nicholasovi tvrdila, že je jejím přítelem?

Stezka se ještě zúžila, Nicholas zavrávoral a volnou rukou se zachytil. Arianna mu narazila do zad tak tvrdě, až mu to málem vyrazilo dech.

A navíc tu byl řidší vzduch. Špatně se mu dýchalo, ale to možná bylo tou únavou. Nebyl zvyklý na takovou námahu, na tolik chození a lezení. Nebyl zvyklý na tolik pohybu, natož s dcerou, která byla vyšší a možná vážila ještě víc než on.

Nemůže o ni přijít. To byla myšlenka, k níž se neustále vracel. Neunesl by to. Všechny ostatní už ztratil.

Diamantu.

Otce.

Tolik přátel.

I Sebastian je pryč a svého skutečného syna Nicholas ani nezná.

A svým způsobem ztratil i domov. Ostrov už mu nepatří. A i když ho dobude zpět, bude jiný.

Feyové mu vypálili svůj cejch. A to už nikdy nezmění.

Šamanka přelézala hromadu balvanů. Nicholas se na okamžik zastavil, aby popadl dech.

Stezka tu končila. Teď už musel spoléhat jen na to, že šamanka ví, kam jde.

„Počkej!“ zavolal na ni.

Hory jeho výkřik znásobily ozvěnou.

Počkej.

Počkej.

Počkej.

Zastavila se.

„Kam jdeme?“ zeptal se.

Ukázala mu směr. I ona už byla udýchaná. Viděl to i na tu dálku. Byla rozčílená a to rozčílení z ní napohled dělalo úplně jiného člověka.

Kolem obličeje se jí vznášely rozježené bílé vlasy. Tmavé oči se na slunci blýskaly. Oříškově hnědá pleť byla svraskalejší než předtím. Vždycky vypadala tak vyrovnaně a klidně. Teď byl ten vyrovnaný člověk najednou pryč.

Zauvažoval, co jí asi vzalo klid.

„Nevede nějaká stezka tamhle?“ zeptal se.

Prohrábla si rukou rozcuchané vlasy. „Tamtudy jde někdo jiný, Nicholasi. Musíme jít tudy.“

Zadíval se na balvany a zauvažoval, jak asi přes ně Ariannu přenese. Jeho síly mají své meze. A navíc už ke svým mezím dospěl.

„Jak je to ještě daleko?“ zeptal se.

„Už moc ne,“ odpověděla. „Nicholasi, prosím, nemáme času nazbyt.“

Proč ne? Kvůli Arianně? Nebo kvůli něčemu jinému?

„Jestli se tam nedostaneme brzy, Arianna zemře?“

Šamanka se pátravě ohlédla, jestli za ní někdo není. V horách se hlasy nesou daleko. Jestli je na stezce ještě někdo jiný, může je slyšet, napadlo ho.

„Jestli jí mám pomoci, Nicholasi, musím na to mít čas. Musím se tam dostat první.“

„Tomu rozumím,“ odvětil. „Já jen nevím, jestli to přelezu.“

„Musíš,“ odpověděla. „A nerozumíš tomu. Musím tam dorazit dřív než všichni ostatní.“

„Jací ostatní?“ zeptal se.

Neodpověděla. Prostě se k němu otočila zády a šplhala po stezce dál.

Musíš.

To znamená, že jestli má Arianna zůstat naživu, musí on zlézt tenhle sráz. Váhavě ji pustil a trochu se předklonil. Zdálo se, že se mu udrží na rameni vlastní váhou.

„Tak do toho, holčičko,“ zašeptal. „Jdeme na to.“

A začal šplhat přes balvany.

Boteen rázoval sem a tam. Mušelína byla pryč déle, než předpokládal. Ublížily jí snad nějak ty magické proudy, o kterých se zmiňovala? Narazila snad na něco, na co neměla?

To nevěděl.

Věděl jen, že vábivá píseň hor sílí.

Cítil to, i když se na hory nedíval. Přestalo mu hučet v uších a nevolnost ustoupila – obojí zmizelo se vzdalujícími se jezdci – ale pocit, že musí vylézt na horský sráz, každým okamžikem sílil.

Raccí jezdkyně se nastavovala větru a nechávala si čechrat peří. Lehce zvedala křídla, jako by váhala, jestli nemá vzlétnout, a vzápětí je zase spouštěla. Koňští jezdci stáli klidně, byť to – jak Boteen dobře věděl – neměli v povaze.

Ay'Le po něm vytrvale úkosem pošilhávala. Ona si snad myslí, že si toho nevšiml. Nebo jí je to možná jedno. Druhého raccího jezdce poslala pro pěchotu, a pak jen neustála přecházela sem a tam.

Čekání se jí nelíbilo a jestli se Boteen rozhodne jít do hor, bude se jí to líbit ještě méně.

Ne že by na tom záleželo. Byla to jen podřadná kouzelnice, ať si Rugad říká, co chce. Mnohem víc se zajímala o vlastní moc, než o svou práci.

Boteen však postřehl, že u kouzelníků je to běžné.

Slunce už vystoupilo tak vysoko, že cestu zaplavily teplé paprsky. Hluboko dole jiskřila krvavě rudá voda a vypadalo to, jako by na hladině pluly rubíny. Tady probíhá nějaké drama. V samotné podstatě hor se něco chystá. Tady má k něčemu dojít.

Nebo už možná k něčemu došlo.

Pocit magie, který měl z tohoto místa, se mu líbil. Většina zemí, které na Galinasu navštívil, měla kouzlo

věků, úchvatnost jiné kultury a nic víc. Postrádal tam výzvu, kterou cítil tady, tam neměl pocit, že se vrátil domů.

Při poslední myšlence se zarazil.

Domů. Co ho na tu myšlenku vlastně přivedlo?

Narodil se na pochodu jako syn vyzvědače a domestičky, jejichž vzájemná smyslná touha nepřesáhla jeho dětství. Ani jeden z nich nevěděl, jak ho vychovávat. V raném věku ho předali Rugadovým cenzorům a ti si z něj udělali pokusného králíka pro svá zaklínadla. Poskytlo mu to sice možnost vzdělat se ve veškeré feyské magii – dokonce i v tom málu, které provádět nemohl, jako třeba dlačství – ale také mu to zajistilo, že se nikdy nikde neusadí. Od tří let patřil k Rugadovu vojsku. Předtím žil s rodiči v podivné kočovné domácnosti.

Nikdy žádný domov neměl.

Tak odkud se v něm ten pocit bere?

Ale Boteen to věděl. Vycházel přímo z těch hor. A z magie ve vzduchu.

Vycházel z divoké podstaty tohoto místa.

Musí se na to připravit a musí dát Rugadovi přesně vědět, co se děje.

„Přiveď písaře," požádal Ay'Le.

Zamračila se na něj a pak zaťukala na dveře druhého kočáru. Písař byl stejný jako všichni jeho druhu, pomalý přihlouplý chlapík, vyděšený z čehokoli, co se vymyká běžnému chodu. Když za nimi přijeli ostrované, zalezl do kočáru.

Od té chvíle ho Boteen neviděl.

Kočárové dveře se pomalu otevřely a písař vystoupil.

Byl nejméně o generaci starší než Boteen. Mohl být dokonce starší než Rugad. Měl velké, hluboké oči, malá ústa a uši velké jako dlaň.

Poklonil se Boteenovi, ale Boteen jen zavrtěl hlavou.

„Nejsem nikdo, komu by ses měl klanět, písaři," sdělil mu.

„Odpusť, pane," odvětil písař a málem by se byl znovu uklonil, ale pak se vzpamatoval. Nijak ho netěšilo, že si ho někdo všímá, a v neznámém prostředí se necítil dobře. Tu a tam vrhl pohled na řeku, pokrytou růžovou pěnou.

„Tys přece věděl, že to bude náročná výprava, ne?" otázal se ho Boteen.

Písař zavrtěl hlavou. „Bylo mi řečeno pouze toliko, že je mne zapotřebí."

„A obvykle sedáváš v koutě a posloucháš."

„Ano, pane," odpověděl písař.

Boteen se odfrkl. No jistě. Další bezcenný trouba. Ale Rugad ho s nimi poslal záměrně.

„Kdybys mne nechal s těmi ostrovany promluvit," poznamenala Ay'Le, „mohl to zaznamenat."

„Mluvila jsi s nimi," odsekl Boteen.

Písař je napjatě pozoroval. Co dalšího má ještě Rugadovi nahlásit?

„Teď podléháš mně," oznámil mu Boteen. „Já nyní tuto výpravu vedu a ty budeš dělat, co ti řeknu. Je to jasné?"

Písař krátce přikývl.

Boteen se ho už málem zeptal, jak se jmenuje, ale pak se vzpamatoval. Písaři ve službě měli zakázáno sdělovat svá jména. Pro ně bylo lepší zůstat v anonymitě. Bylo to lepší pro ně, pro jejich magii i pro ty, kdo jejich služeb využívali. Díky tomu pak případné zjištěné chyby nepadnou na hlavu písaře, ale celé skupiny.

A ta jeho ustrašenost jim nakonec taky bude ku prospěchu.

„Budeš po mém boku a budeš připraven předat Rugadovi zprávu. Soudím, že to bude velmi zvláštní zpráva.“

„Proto tu také jsem,“ ozval se písař.

„Pro zvláštní zprávy.“

„Výborně,“ odpověděl Boteen a letmo se podíval na hory. Písař rovněž a zachvěl se. Boteen nabyl dojmu, že ten písař moc často ven nechodí.

„Umíš jezdit na koni?“ zeptal se ho.

„Ne,“ odvětil písař.

„No výborně,“ zamumlal zpoza něj Třím.

„Nedá se nic dělat, musíš se to naučit. Podle mého názoru se kočár do Jahnu v potřebné době vrátit nedokáže.“

„Takže ho naložíš na nás,“ usoudil Třím.

Boteen se na něj usmál. „A možná dokonce právě na tebe, Tříme.“

Kůň pohodil hlavou a vzpurně zaržál. Třím ho mimoděk poplácal po šíji – vlastně po šíji poplácal sám sebe. Takové zádrhele mají jiné magie. Boteen zavrtěl hlavou.

Na jeho vlastní zádrhele dojde později.

„Mohu se teď vrátit do kočáru?“ otázal se písař.

„Ne,“ odsekl Boteen ostře. „Řekl jsem ti, že zůstaneš se mnou.“

„Ale tady se nic neděje, nikdo další tady není,“ namítl písař.

„Tohle pro tebe nebude běžný úkol. Ty máš prostě být mým poslem, ne zapisovatelem vleklých státních jednání.“

„Pane,“ pravil písař ponížen, se sklopenou hlavou, „někdo jiný – třeba ta racčí jezdkyně – by ti nepochybně jako posel posloužila lépe.“

Boteen skoro nadskočil vzteky. „V tomto případě ne,“ odpověděl. „Jestli čelíme tomu, čemu si myslím, že

čelíme, musí se Rugadovi dostat ode mne zpráva v přesném znění, slovo od slova. Raccího jezdce by utýral dotazy. Tobě bude věřit.“

„Na tom je dost pravdy,“ zamumlala raccí jezdkyně ze střechy.

„Já jsem velitelem koňských jezdců,“ ozval se Třím. „Přece nemůžeš nechat jet tohle stvoření na mně. Pošlu někoho jiného.“

„Jen pokud to bude někdo rychlejší,“ odtušil Boteen.

„To zajistím,“ odvětil Třím.

Boteen se pousmál a ráznými kroky zamířil ke srázu. Ani nečekal, že s ním půjde písař tak daleko, ale stařec šel; nakonec se se svým údělem smířil. Zadíval se dolů na rudou vodu a tak zbledl, že si Boteen v prvním okamžiku myslel, že snad omdlí.

„Bojíš se vody?“ zeptal se ho Boteen.

„Výšky,“ zašeptal písař.

Skvěle, pomyslel si Boteen, a to by měli jít do hor. Ale ne. O písaře se bát nemusí, písař se o sebe bude muset postarat sám.

Nad vodou se něco zablesklo. Boteen přimhouřil oči. Záblesky se pohybovaly. Vypadalo to jako jiskřička. Zvětšovala se a blížila se.

Mušelína.

Málem ji už odepsal.

Doletěla na cestu, přistála a vyrostla do pravé velikosti. Na chvíli vypadala jako poprášená jiskřičkami – celá i s křídly planula vnitřním ohněm. Pak obraz pohasl a jemná tvář zůstala netknutá.

„Boteene,“ vyhrkla. „Myslím, že bychom si měli promluvit mezi čtyřma očima.“

Letmo se podíval na písaře, zauvažoval, jestli by mu neměl nařídit, aby s nimi zůstal, ale pak se rozhodl spolehnout na Mušelínin úsudek.

„Myslím, že by ses mohl koneckonců do toho kočáru vrátit,“ sdělil mu.

Písař se uklonil a vzal to ke kočáru skoro úprkem. Boteen potlačil úsměv. Tato výprava bude pro písařův služební postup vskutku náročnou zkouškou.

Pak se obrátil k Mušelíně.

Kolébala se na maličkých nožkách a křídla jí nadouval říční vánek. Když si všimla, že se na ni dívá, naznačila mu, ať popojdou dál od kočáru, dolů po cestě, k malému skalnímu výběžku.

Skála tu vybíhala až nad řeku. Ze tří stran pod sebou Boteen viděl zpěněnou vodu. Zářící démant na horském srázu ho vábil a Boteen se na něj na okamžik zadíval.

„Cos našla?“ zeptal se.

„Jedno z nejhrůznějších míst, jaké jsem kdy viděla,“ odpověděla. „Je tam jeskyně s mramorovými schody, vyhloubená lidskýma rukama. Střeží ji svaté meče ostrovanů a uvnitř jsou všechny jejich posvátné předměty.“

„Ty jsi šla dovnitř?“

Přikývla. To si bude muset pamatovat a sdělit Rugadovi, jakou má odvahu.

„Máš toho na srdci ještě víc, že?“ vybídl ji.

Znovu přikývla a na rtech jí zahrál lehký úsměv.

„Co ještě?“ Věděl, že se chce nechat prosit, ale bylo mu to jedno. Potřeboval to vědět.

„Uvnitř je Rugadův pravnuk s nějakými ostrovany a Feyi. Každým okamžikem očekávají příchod jeho sestry a ostrovního krále.“

Všichni pohromadě na jednom místě. Boteenovi poskočilo srdce. Našel je. Jeho předtucha ho nezklamala.

„Uvnitř, v té jeskyni zasvěcené ostrovnímu náboženství?“

„Nevím přesně, co je to za místo,“ odpověděla Mušelína. „Venku jsou silné magické proudy. Málem jsem přistála na jednom kamenném meči.“

Přesto musí to místo vidět. To mu bylo jasné. A také mu bylo jasné, že nemůže čekat, až se písař dostane k Rugadovi. Tohle byly příliš významné zprávy.

„Jsi si jistá, že to jsou pravnoučata Černého krále?“

„Pravnukem jsem si jistá,“ odpověděla. „A vím, že mluvili o příchodu dalších.“

Úkosem se na ni podíval. Mluvila nějak divně, jako by za tím vším vězelo ještě něco jiného, co nechtěla, aby vyšlo najevo.

„S čím ses tam uvnitř ještě setkala?“

„S magickým prouděním,“ odvětila. „Už jsem ti to říkala.“

„A s čím ještě?“

Tupě zamrkala a odvrátila pohled. Křídla se jí znovu zatřepetala, ale tentokrát to nezpůsobil vánek.

Byla rozčílená.

„Musíš mi to říct,“ naléhal a vložil do svých slov trochu kouzla. To dělal jen zřídkakdy. Jen vzácně použil nějaké zaklínadlo, pokud ho nutně nepotřeboval.

„S babičkou,“ odpověděla, překvapeně sebou trhla, couvla a málem zakopla. Chtěl ji zachytit, ale vyrovnala to sama a usmála se na něj.

„S babičkou?“

„Byla…“ zavrtěla hlavou.

„Tvou babičkou byla Eklta, vynikající bludičkovský posel v l’Nacinském tažení. Slyšel jsem o ní,“ pravil Boteen. „A když jsem se doslechl, že zemřela, zamrzelo mne to.“

Mušelína přikývla. „Zemřela, protože znala tajemství. To se stává. Alespoň že jsem s ní mohla strávit nějaký čas v Nyei.“

Boteen věděl, že Mušelína potřebuje čas, aby se dostala k věci. Ale v útrobách ho hlodala netrpělivost. Pravnoučata. Tady, na místě nabitém divokou magií.

„S vraždou se člověk nikdy snadno nesmíří," řekl konejšivě a bojoval s touhou použít silnější zaklínadlo než okouzlení. Něco, co by ji přinutilo k řeči. „Ale já nechápu, jak to spolu souvisí."

„Já…" Mušelína ztěžka polkla a zavrtěla hlavou.

„Málem jsem narazila do jednoho kamenného meče. Jsou větší než ty, Boteene, a trčí přímo ze skály. Já nevím, jestli v nich je ostrovní magie, ale proudění kolem nich bylo opravdu silné. Padala jsem přímo na jeden meč a nebyla jsem se schopná zastavit, když tu se najednou vedle mne objevila babička, odtáhla mne a najednou jsem byla v jeskyni. Pak mne políbila na tvář, řekla mi, že budu navždy milována a vzpomínána a odvedla mne po kamenném schodišti dolů."

V Boteenovi pokleslo srdce. „A tam jsi uviděla pravnuka."

Mušelína přikývla. Viděla na něm, že jí nevěří.

„Ten chlapec hovořil s někým, kdo tam nebyl. A byl s ním nějaký čistý rudokap a nějaká žena z Rugarovy pěchoty. Šeptali si něco s nějakým ostrovanem, snažili se mu vysvětlit, co to jsou Mystéria."

„Mystéria?" opakoval Boteen a zadíval se na démant na horském srázu.

Mystéria?

To snad ani není možné.

Ale dává to smysl. Najednou to všechno do sebe zapadá.

Mušelína narazila na místo Moci. Tady, na Modrém ostrově. A ovládané ostrovním náboženstvím. To je důvod, proč byli schopni porazit Feye. Mají stejnou moc. Jen ji jinak používají.

Místo Moci. Kde žijí Mystéria a vládnou Mocnosti. Kde, kdyby se člověk ponořil dostatečně hluboko do jeskyně, se čas zastaví.

„Jsi si tím jistá?“ otázal se Boteen.

Přikývla. „Odpusť mi tu babičku. Nechtěla jsem ti to říkat. Bála jsem se, že bys mi nevěřil.“

Nechtělo se mu poslouchat její omluvy a strachy. „S kým to mluvil pravnuk?“

„Nevím. Vypadalo to, jako by mluvil do vzduchu.“

Další důkaz, pokud by ještě nějaký hledal. „Chápu. Ale s kým si myslel, že mluví?“

„Se svou matkou,“ odpověděla.

„S Diamantou?“ ujasňoval si Boteen.

Mušelína pokrčila rameny. „Žádné jméno nepadlo. Vůbec žádné.“

Mystéria. Říká se, že Mystéria se mohou zjevit třem, a pouze třem lidem. Své největší životní lásce, největší nenávisti a osobě podle vlastního výběru.

„Byly jste si se svou babičkou blízké?“ zeptal se jí.

Mušelína přikývla. „Milovala jsem ji nadevše.“

„A jaký měla vztah ona k tobě?“

Mušelína se usmála. „Já jsem byla její jediná rodina. Říkala, že mne miluje k zbláznění.“

Boteen přikývl. Největší láska. Nebyl to přímý důkaz, ale vcelku to průkazné bylo.

„Musíš letět za Černým králem a říci mu, cos viděla. Musíš se k němu dostat co nejrychleji. O své babičce mu neříkej. A neříkej mu, co je v jeskyni. Řekni mu jen, že jeho pravnuk, pravnučka a král Modrého ostrova se tady v té pustině sejdou. Rozumíš mi?“

„A neměl by vědět, že je to nebezpečné?“

„Řekni mu, že se to chystám prozkoumat. Řekni mu, že až budu vědět víc, pošlu mu zprávu. Řekni mu…“ Boteen se zamyšleně odmlčel. „Řekni mu, ať sem pošle

co nejvíce vojska. Řekni mu, že je tu nějaká neznámá magie a že jsme ještě neurčili její zdroj.“

„Má sem přijít?“ zeptala se Mušelína.

Boteen zavrtěl hlavou. Černého krále tu zatím nechtěl. Nevěděl, co by se tu dělo, kdyby sem přišel Rugad.

„Rozhodnutí nech na něm,“ pravil Boteen. „Ale bude lépe, když počká, až se dozvíme víc. Zvládneš to, aniž by ses zmínila o jeskyni?“

„Jistěže,“ odpověděla.

„Tak jdi,“ vybídl ji Boteen. „Hned teď. A nemluv o tom s nikým jiným než s Černým králem.“

Souhlasně přikývla, scvrkla se a zvedla se do vzduchu. Jiskřička se ve slunečním svitu nad cestou míhala jako démant.

Místo Moci. Černá rodina a další čaroděj.

Veškerá moc Modrého ostrova na jednom místě, a to tady.

Boteen se usmál.

Štěstěna se právě obrátila a usmála na Feyskou říši.

Na světě jsou tři místa Moci a dvě z nich budou brzy v jejich držení.

Rugad bude navýsost potěšen.

Matthias cítil, jak se do něj vlévá nová síla. Stoupal do hor po jakési nezřetelné stezce, která se mu co chvíli ztrácela. Vzadu za ním tiše nadávali Denl s Jakibem. Tri neříkal nic, jen tu a tam bolestně zachrčel.

Právě přelezli řadu balvanů a došli k nějakým plochým kamenům připomínajícím schodiště, které před desítkami, možná stovkami let zčásti zasypal skalní sesuv.

Matthias lezl nahoru po schodech po čtyřech, ale bylo mu to jedno. Hnalo ho nutkání, jaké ještě nezažil. Věděl sice, že někde nahoře jsou Feyové, ale to nebylo to, co ho tam táhlo především.

To naléhavé volání vycházelo z toho mihotavého světla.

Zdálo se mu, že nad sebou zaslechl nějaké hlasy. Známé hlasy. Dokonce ho napadlo, že jeden z nich by mohl patřit Nicholasovi, ale věděl, že to není možné. Pokud je Nicholas ještě vůbec naživu, je určitě někde jinde. Nicholas by nikdy nešel do takové zrádné pustiny, tak daleko od svého přepychového domova.

Ani jeho děti, poloviční Feyové.

Sluneční paprsky se do Matthiase opíraly plnou silou, ale nezahřály ho. Čím výše stoupali, tím bylo chladněji. Nad ním se třepetalo mihotavé světlo, ale v tuto chvíli ho spíš cítil, než viděl.

Připadlo mu, že mu dává sílu a žene ho kupředu. Pocit, který míval z hor už jako malý kluk, zesílil, a jak se chytal kamenů a vytahoval se nahoru, přemítal, proč to neudělal už dřív.

Proč sem ještě nikdy nevylezl?

Vždycky odolal. Vždycky měl pocit, že když ho hory lákají, lákají ho do náruče smrti. Jednou tu málem zemřel, a tak soudil, že hory chtějí svou práci dokončit.

Nenapadlo ho, že ho možná volají domů.

Přelezl zasypanou část schodiště a teď měl před sebou volný prostor. Schody byly rozbité, ale daly se snadno zvládnout.

Spěchal.

„Ctihodnosti?“ zaječel zespoda Denl. „Prosím, nenechávej nás tady.“

Neodpověděl. Však oni ho doženou.

Vědí, kam jde.

Schody končily na skalní římse, za níž tepalo mihotavé světlo. Cítil každý jeden tep. A s každým tepem ho to táhlo kupředu, jako by si ho mihotavé světlo kousek po kousku přitahovalo.

Předchozí únava zmizela.

A stejně tak i hlad.

I bolesti hlavy, které ho trápily po setkání s hořícím chlapcem.

„Matthiasi, prosím,“ zavolal na něj Tri. „Počkej.“

Matthias vylezl po několika posledních schodech a vytáhl se na rozlehlou skalní římsu. Tam se postavil a zhluboka oddechoval.

Byl tu řídký vzduch a těžko se mu dýchalo. Měl s tím počítat, jenže on si předem nic nepromyslel. Myslel jen na to, že se musí dostat nahoru, že se musí dostat k tomu mihotavému světlu.

Už tam skoro je, jen musí popadnout dech.

Jestli bude takhle pokračovat, tak už se dál nedostane. Bylo mu jasné, že se musí na okamžik zastavit, světlo nesvětlo.

Obrátil se k němu zády a z okraje římsy vyhlédl dolů do údolí.

Hluboko pod ním tekla řeka. Vinula se údolím, rudá jako měď. Za ní se klikatily cesty a cestičky vedoucí do Constanty. Město se skrývalo v horách jak schoulené

hnízdo a šedivé kamenné domy vypadaly jako stvořené jen pro městské lidi.

Odtud pocházel Roca, z tohoto pustého kraje, a kdesi pod městem, jestli se dalo Pausho a Trimu věřit, bylo ukryto Slovo psané i nepsané.

A nahoře, v mihotavém světle, leží jeskyně, kde vstal Roca z mrtvých.

Co se tam může Matthiasovi stát? Prožije si tam nějakou další magickou příhodu?

Těžko soudit. Věděl však, že to bude muset nejdříve vyčistit od Feyů, a na to sám nestačí.

Tri se k němu dostal jako první. Matthias ho chytil za ruku a vytáhl na římsu.

Tri ztěžka oddechoval. „To byl ale pořádný výstup."

„To jo," souhlasil Matthias, ale neodvracel zrak od schodů. Denl s Jakibem opatrně šplhali nahoru. Denl se neustále ohlížel, jako by se bál, že spadne a zřítí se dolů do řeky.

„Hej," ozval se Tri. „Tohle je dílo lidských rukou."

Díval se na římsu. Matthias také sklopil oči k zemi a podivil se, proč si toho nevšiml dřív. Kameny byly spojeny maltou. Čas je ohladil. Pár se jich uvolnilo. Vypadalo to jako chatrná obdoba dlažby u Svatyně.

Která teď už je asi zničena.

Bodlo ho u srdce.

Svatyně mu chyběla. A bude mu chybět až do konce života. Nezáleželo na tom, že odtamtud odešel. Důležité bylo, že zůstala, že existovala, že přetrvávala dál bez něj.

Miloval ji tolik, že se kvůli ní vzdal sám sebe.

A teď je pryč.

Denl s Jakibem vylezli na římsu, postavili se vedle něj a stejně jako on ztěžka oddechovali.

„Už jsme skoro tam," sdělil jim. Pořád cítil, jak ho tepající světlo táhne k sobě. „Nechte mne jít jako prvního."

„Myslím, že to není dvakrát moudrý," podotkl Jakib. „Marly…"

„Slib, který jste jí dali, dodržíte," odvětil Matthias. Pousmál se. Líbila se mu Jakibova starostlivost. Líbila se mu Marlina síla i to, jak všem těm mužům té malé bandy velí.

„Na tom, co Jakib říká, možná něco je," poznamenal Tri. „Ty jsi ten, kdo zná Tajemství."

„A jsem z nás jediný, kdo zřejmě ví, kam jdeme," odtušil Matthias. „Nestarej se."

„Oni o nás vědí," pravil Denl.

„Já vím," odpověděl Matthias. „Už jsem na to myslel."

To byl jeden z důvodů, proč chtěl jít jako první. Chtěl využít čerstvě objevené moci, o které ho poučil ten hořící chlapec, ale nijak nestál o to, aby to jeho přátelé viděli.

Ještě se s ní nevyrovnal.

Ještě si nebyl svou magií jist.

„To je to, kam deme?" zeptal se Denl a ukázal někam za Matthiase.

Matthias se pomalu obrátil. Do této chvíle se pohledu na to místo vyhýbal. V horském srázu zelo ústí jeskyně, široké a obrovité jako vchod do Svatyně. Kolem ústí byly meče.

Rocanistické meče. V ústech mu vyschlo.

Tam ti Feyové přece být nemohou. Prostě nemohou. Nevstoupili by do něčeho takto střeženého, nevstoupili by nikam, kde jsou tyto obrovské meče.

Meče této velikosti ještě nikdy mimo Svatyni neviděl. Jeden visel od stropu v kapli, hrotem dolů, a

návštěvníci se často báli, že spadne a zabije je. Tyto meče nepůsobily tak nejistě. Tyto byly z kamene.

První dva byly zapuštěny do skalní římsy jako sloupy zvedající se před rozlehlou budovou. Byly vysoké, důstojné a Matthias cítil, že z nich vychází obrovská síla.

Feyské stopy se stáčely kolem mečů a vedly dolů do ústí jeskyně. Ten hořící chlapec je tam taky.

Matthias ho cítil.

Druhé dva meče čněly po stranách jeskyně, jako by je tam někdo zabodl v záchvatu vzteku. Meče trčely kolmo ze skály. Kdyby nebyly tak velké, člověk by se jich mohl chopit a dát se do boje.

Kdyby nebyly velké jako člověk sám.

A nad ústím jeskyně se tyčil poslední meč. Tento byl vytesaný do skály hrotem dolů, jako by měl spadnout na toho, kdo vchází dovnitř.

Matthias uvažoval, jestli se Feyové báli, když vstupovali. Přemítal, jestli se na meč dívali v obavách, že je zahubí.

„Jsou v jeskyni," sdělil jim.

„Žádnej Fey by tam dovnitř nešel," namítl Denl. „Tohle je rocanistické místo."

„Přesto tam jsou," odtušil Matthias.

Tri si odkašlal, přešlápl a oprášil si šaty.

„Jsme ve výhodném postavení, jen nesmíme udělat chybu."

„Jsou v pasti," prohlásil Matthias.

„Jenže kdo ví, jak daleko se ta jeskyně táhne," podotkl Jakib.

„To je jedno," odpověděl Matthias. „Bez jídla a vody jsou uvnitř v pasti."

„Voda uvnitř být může," namítl Tri. „Jestli je to opravdu rocanistická jeskyně, měla by tam být svěcená voda."

„A ta působí na Feye, kteří nemají protilátky, jako jed," odvětil Matthias.

„To jo," souhlasil Denl. „Můžou mít strach se napít."

„Tím lépe," pravil Matthias. „Já půjdu první, jak jsem řekl, a pak vám dám pokyn, abyste šli taky."

„Jak je můžeme obléhat, když jsme jenom čtyři?" otázal se Tri.

Matthias se vesele ušklíbl. „Když to provedeme správně, budou si myslet, že jsou venku více než čtyři lidi."

Vyrazil k jeskyni a zvolna, opatrně prošel kolem prvních dvou mečů. Opravdu byly rocanistické. Starobylé symboly na jílcích pocházely z Rocových časů. Jejich výklad byl po staletí předmětem sporů a jejich pravý smysl byl dávno zapomenut. Nezáleželo na tom. Matthias měl pocit, že vidí staré přátele.

Když se blížil k mečům trčícím ze skály, všiml si, že na jednom někdo z jílce odloupl kus bláta. A z očištěného místa rudě zářil démant.

Útroby se mu sevřely. Hlavou mu prolétl jakýsi úryvek ze Slova, ale nestačil ho zachytit. Nebo to bylo z Tajemství? Zrovna teď si nemohl vzpomenout. Myslel na to příliš úporně.

Ale věděl, že tam bylo něco o mečích posázených démanty, které třímají obří ruce.

Boží ruce.

Otřásl se.

Co to Pausho říkala?

Já od doteku Boží ruky nikoho nezrazuji.

Vystoupil na špičky a prstem přejel po démantu. Ruka ho zasvrběla.

Bylo tu toho tolik. Bylo tu toho tolik k bádání a porozumění. A on nemá čas.

Nejprve si to musí vyřídit s těmi Feyi.

Denl s Jakibem se drželi v uctivé vzdálenosti. Tri stál o kousek blíž a s otevřenými ústy zíral na meče.

Matthias od nich odtrhl pohled, vzhlédl a podíval se na meč nad sebou. Mýlil se. Nebyl vytesán do skály nad ústím jeskyně, byl tam usazen, byl připevněn, leč tak křehce, jako by stál na zemi.

Jestli se Feyové nebáli, když vstupovali dovnitř, tak se tedy bát měli.

I jemu se rozčílením svíraly útroby. Oni na něj čekají. Co to vlastně dělal toho dávného dne, kdy zabil Ballwana? Co to vlastně dělal dole na horském úbočí? Vybudoval si štít. Vybudoval si před sebou neviditelný štít.

Přemítal, jestli by to dokázal i ve chvíli, kdy mu bezprostředně nic nehrozí.

Zhluboka se nadechl, představil si štít a zadoufal, že před ním je. To bylo to nejlepší, co mohl udělat.

Z jeskyně prýštilo světlo jasné jako sluneční svit. A s ním čišel ven klid, který nepoznal už desítky let, od dob, kdy byl ještě audem. Půjde na kraj, jen nakoukne dovnitř a podívá se, co mu hrozí. Jestli ho napadnou, využije svou čerstvě objevenou moc a útok jim oplatí. Jestli vylezou ven, vypořádají se s nimi Denl, Jakib a Tri.

Tolik jich tam zase být nemůže.

Moc stop neviděl.

Vstoupil pod obrovitý meč, zastavil se v ústí jeskyně v proudu světla a nakoukl dovnitř. Uviděl kalichy a mramorové schody a uslyšel šumění vody a hlasy.

Pak dole vykřikl nějaký muž a před ním se odnikud vynořila jakási žena. Vysoká jako on, možná vyšší, a Feyka. Pěstí prorazila jeho štít – štít se na okamžik objevil a vzápětí se roztříštil. Úlomky se rozlétly po celé jeskyni, poskakovaly po mramoru, letěly vzduchem.

Rukou ho popadla za krk, sevřela ho tak silně, že nemohl dýchat, a vtáhla ho dovnitř.

Vzpouzel se jí, ale s někým tak silným se ještě nesetkal. Druhou rukou mu chytila pravici, takže ji nemohl použít. V hrdle cítil pronikavou bolest. Nemohl se nadechnout. Bránil se, snažil se myslet na zaklínadlo, snažil si vybavit v duchu magii, ale sotva se mu to podařilo, představa se zase rozplynula. Myšlenky mu unikaly jako voda.

Žena se k němu naklonila a Matthias si s překvapením uvědomil, že ji zná.

Ale to přece není možné.

Umírá.

To je jediné vysvětlení.

Usmála se a maličko stisk povolila.

„Máš strach, Ctihodnosti?“ zeptala se ho.

Zvedl ruku a snažil se jí páčit prsty. Plíce měl prázdné. Tento pocit, tu zoufalou bolest v hrudi už zažil. Ale tentokrát alespoň sípal. Snažil se dostat do plic trochu vzduchu, ale neprošel mu hrdlem.

Držela ho silně.

Příliš silně.

„Co kdybys poprosil o slitování, Ctihodnosti? Nechám tě jít, když poprosíš.“ Po tváři se jí rozlil široký úsměv. Měla teplou ruku a čistou pleť. Na temeni hlavy nebylo žádné poranění. Nevypadala tak, jako když ji vynášeli z korunovační síně a z vlasů jí stoupal štiplavý, smrdutý dým.

Před očima se mu roztančily černé skvrny. Prosit o slitování? Má nějakou jinou možnost? Odvolat to, za co ho Nicholas před lety málem zabil?

Matthias krátce přikývl.

Povolila stisk jen natolik, aby se mohl nadechnout. Cítil, jak se mu do plic vlévá život. Zalapal po dechu,

několikrát se zalkl. Černé skvrny zmizely, ale bolest v hrudi přetrvala. A teď se mu navíc začala točit hlava.

„Diamanto," zasípal a uvědomil si, jak je to směšné. Je přece mrtvá. Zabil ji. Úmyslně. Na tom, co tvrdil Nicholasovi, nezáleží. Matthias ji zabil, protože ji považoval za zlo, protože znectila jeho národ, poskvrnila Rocův rod. Protože, pokud by s tím něco neudělal, zdědily by její děti trůn.

Nazval to Boží vůlí.

Opravdu to byla Boží vůle?

Jak by to mohla být Boží vůle, když on je zplozencem ďábla?

A co když není?

Lehce naklonila hlavu. Hnědé oči ostražitě sledovaly každý jeho pohyb. Na tváři cítil její dech. Přece není možné, aby byla naživu. A mladší, než jak si na ni pamatoval.

„Nějak ti to nejde z úst, co Ctihodnosti," poznamenala, ale zatím mu znovu krk nestiskla.

„Diamanto," opakoval. „Odpusť. Prosím, pusť mne. Neuvědomil jsem si…"

Prsty se mu zaryly do krku, zatlačily ohryzek dozadu a Matthias se začal dusit. Zalykal se, škrtila ho a Matthias cítil ve vzpouzejících se svalech palčivou bolest.

„Ty to nedokážeš, co, Ctihodnosti?" Naklonila se k němu ještě víc. Teď už se ho málem dotýkala nosem. „Nedokážeš se omluvit. Myslela jsem si, že si za ta léta uvědomíš, cos provedl, přijdeš na to, co jsi zač, a budeš možná doopravdy litovat. Hluboce litovat, ale ty ne."

Chytil ji za zápěstí, zapřel se nohama a snažil se vykroutit. Hlava ho bolela a bolavé plíce měl v jednom ohni. Celý hrudník mu svírala palčivá bolest a Matthias nevěděl, jak se ubránit.

Černé skvrny se vrátily a byly stále větší a větší.

„Odpusť,“ pohnul bezhlesně rty. Nevyšla z něj ani hláska. Nevydal sebemenší zvuk.

Nicméně mu porozuměla. „Řekl jsi »Odpusť. Nech mne jít, prosím.« *Mne*, Matthiasi. Mne. Mne. Mne. Za všechno můžeš ty. Zničils sňatek, málem jsi zabil novorozeně a tyto činy vedly ke zkáze celého národa a ke stovkám, možná tisícům mrtvých. »Odpusť«, říkáš, »odpusť. Prosím, pusť mne«.“

Teď už se tiskli nosy na sebe.

„Já tě nikdy nepustím,“ zasyčela. „Mocnosti mi tě slíbily a já si tě vezmu, Matthiasi. Nikdy tě nepustím.“

Tlak prstů sílil. Bolest mu vehnala slzy do očí. Bránil se, ale pomalu ochaboval. Cítil, že mu docházejí síly.

Ty máš velkou magii, svatý muži.

Jenže tentokrát mu ta poznámka proběhla hlavou jen jako vzpomínka, ne jako povel. Nemohl tu magii najít, nemohl přijít na to, jak se zachránit.

Sebral poslední síly, vzepřel se…

…a ona se ani nehnula.

Na ni to nepůsobilo ani v nejmenším.

„Prosím,“ snažil se, ale nevydal ani hlásku.

Prosím, pomyslel si.

Prosím. Přestaň.

Ale nemohl ji zadržet. Před očima měl černo. Bolest ustoupila a Matthias se řítil sám v sobě kamsi dozadu, dozadu.

Do číhající náruče tmy.

Teď ho zabije.

Teď naplní svou pomstu.

A má na to právo.

V hloubi duše to věděl.

Má na to právo.

Dar právě mluvil s matkou a žádal ji, aby mu řekla, jak má zachránit sestru, když tu najednou naklonila hlavu na stranu, jako by něco slyšela, na tváři se jí objevil zděšený, vzteklý, zuřivý a nenávistný výraz, a pak se rozběhla po schodech nahoru tak rychle, že by jí ani nestačil.

Dar se rozběhl za ní, nesmyslně, jako by před ním prchala. Třeba přišla sestra. Třeba jí jde matka pomoci dolů do jeskyně.

Coulter zíral na schody, ale netvářil se přímo zmateně.

Soudě podle jeho výrazu měl strach.

„Co se děje?“ zeptal se kap.

„On je tady,“ odpověděl Coulter.

Dar zaváhal a střelil po něm pohledem.

On? Takže ne Nicholas. Tímto tónem by o něm Coulter přece nemluvil, ne?

„Rocan?“ zeptal se Adrian.

„Ano,“ odpověděl Coulter.

Dar se zachvěl. Muž, který vstal z mrtvých – alespoň on s Chráněnkou si mysleli, že je mrtvý. A teď je venku.

A sestra má dorazit každým okamžikem.

A je to napůl Feyka.

Matka zmizela nahoře na schodech.

Zvenčí k nim dolehl mužský výkřik. V půli se zlomil.

Dar se rozběhl po schodech nahoru. Kap po něm skočil, ale nezadržel ho. Coulter s ním držel krok. Chráněnka nasadila bojovný výraz a rozběhla se za nimi.

Adrian s kapem zatím stáli na místě. Kap podal Adrianovi jeden meč ze své cestovní zbrojnice a víc už Dar neviděl.

Venku bylo světlo. Zatímco byli uvnitř, rozednilo se. Ani si to neuvědomil.

Matka stála v ústí jeskyně a držela za krk muže, který ji zabil. Druhou rukou si ho přidržovala dál od sebe. V obličeji byl brunátný, poulil oči a pohyboval rty, ale nevydal ze sebe ani hlásku.

„Můj bože," vydechla Chráněnka. „Co to je? Co se to s ním děje?"

Vzápětí si Dar uvědomil, že ona jeho matku nevidí. Chráněnka viděla jen vraha jeho matky, jak lapá po dechu a jednou rukou trhaně mává ve vzduchu, ale už neviděla, že drží Darovu matku za zápěstí.

Musí to vypadat prapodivně.

A hrůzyplně.

„Ona ho zabije," řekl Dar.

„Kdo?" ozvalo se za ním. Pootočil se. Adrian.

„Má matka," odpověděl Dar.

Adrian sevřel meč a nakoukl Darovi přes rameno. Nevypadal však nijak rozčíleně. Byl jen ohromený, ustaraný a trochu polekaný.

Dar přistoupil o krok blíž, ale Coulter ho chytil za loket. „Jestli ho chce zabít, nech ji," řekl mu. „To je jen mezi nimi."

Dar jí nechtěl bránit. Chtěl jí pomoci. Ale jak se k nim blížil, postřehl ještě něco: za rocanem stáli jeho druhové a sledovali to stejně zděšeně jako Chráněnka. Museli se domnívat, že je pod vlivem obrovské magie…

A možná i byl.

Rocan pohnul rty a cosi vyslovil. *Prosím,* řekl ostrovsky. *Prosím.*

Na Darovu matku to nemělo nejmenší vliv. I když ji to očividně potěšilo. Pak se rocan zhroutil. Darova matka se nepohnula. Držela ho za krk a tím ho držela na nohou. Jako kočka, která si hraje s mrtvým ptákem.

Bude ho tak držet, dokud z něj nevyprchá poslední jiskřička života.

Dar se na ni díval a měl podivný pocit odtržení. Tohle by od své matky nečekal. Takhle si ji nepředstavoval. Myslel si, že to byla hodná žena, žena, která neznala krutost.

Jak si to o ní jen mohl myslet?

Byla to přece Feyka.

Coulter se najednou podíval za ty dva, jako by tam viděl ještě něco jiného. Adrian si toho všiml, přistoupil k němu a tiše se zeptal: „Co je? Co vidíš?“

„Nic,“ odpověděl Coulter.

„Něco se děje,“ namítl Adrian. „Čtu ti to z tváře.“

Coulter se na něj slepě podíval. Dar to taky cítil. Nakolik se snažil od Coultera oddělit, úplně se mu to nedařilo. Byli spojeni poutem a částečně vnímali pocity toho druhého, jako třeba zvýšenou ostražitost a vědomí věcí, o kterých by normálně nevěděli.

Někde se dělo něco špatného.

Je to snad v Darově matce? Je to chyba, že se snaží naplnit svou pomstu?

„Co je?“ zeptal se Dar.

Coulter se na něj podíval a Dar si uvědomil, že si Coulterův předchozí výraz vyložil mylně. Coulter nic netajil.

Měl strach.

„Coultere?“ zašeptal Dar.

„Je tam ještě jeden,“ řekl Coulter. „Ten třetí.“

„Třetí co?“ zeptal se kap.

„Třetí čaroděj,“ odpověděl Adrian. „Je to tak, Coultere?“

Coulter přikývl.

„A co je s ním?“ zeptal se Dar, i když tušil, že odpověď už zná.

„Je tady,“ odpověděl Coulter. „A ví o nás.“

Musí si pospíšit.

Ohlédla se. Za ní se namáhavě vlekl Nicholas. Po obličeji mu stékal pot. Ariannu si přehodil přes rameno, jako by už byla mrtvá.

Mohou všechno prohrát. V několika dalších okamžicích mohou v bitvě s Černým králem přijít o Ariannu a všechnu svou moc.

Jestli si nepospíší.

Místo Moci leželo za dalším skalním výstupkem, za nějakým balvanem a kousek dolů. Přijdou tam ze strany, ne zespodu.

Poprvé v životě zatoužila mít více než jeden druh magie.

Zatoužila umět létat.

„Hej!“ zavolal na ni Nicholas. Z hlasu poznala, jak je uštvaný. „Zpomal!“

Jenže ona nemůže zpomalit. Musí se tam dostat.

Musí tam být hned.

Přeběhla přes úzkou pěšinu a utíkala dál. Zakopávala o spadlé kameny, zabořené do bláta.

Odhodila vak a Arianniny boty a zvedla ruce, aby udržela rovnováhu. Ztěžka supěla.

Doufala, že jí to Nicholas odpustí.

Doufala, že to pochopí.

Budoucnost je teď důležitější. Musí zabránit boji Černé krve s Černou krví.

A podle toho, co viděla ve vizi, mají jen jedinou možnost.

„Počkej!“ volal na ni Nicholas. Jeho hlas slábl v dálce.

Neodpovídala. Dostala se na skalní výstupek. Pod sebou uviděla záři označující místo Moci. Venku stáli tři ostrované, vyděšení, ohromení.

Přišla pozdě.

Je pozdě.

Sjížděla kolem balvanu a chytala se, čeho se dalo. Zdálo se, že ji navzdory proudu uvolněných kamenů, které se valily před ní, nikdo neslyší. Kameny padaly na dláždění kolem – či na to, co kdysi dlážděním bývalo. Mezi nimi rostl mech a kameny byly popraskané a drolily se.

Toto je starobylé místo, stejně staré jako to v Ecrassianských horách.

Měla tu i stejný pocit: všude plno magie a moci, plno zla a dobra, nadčasovost a prázdnota, krutost a střed všeho.

Dopadla na ni sprška kamení. Vzhlédla.

Nicholas se už dostal na skalní výstupek. I on uviděl ostrovany dole. Jednou rukou si přidržel Ariannu za nohy, druhou si nechal volnou, aby mohl sešplhat dolů.

„Počkej!“ vyhrkl, když uviděl, že se na něj šamanka dívá.

Zavrtěla hlavou a sjela až dolů. Odřela si stehna a hýždě, ale bylo jí to jedno.

Za pár okamžiků nebude na nějakých odřeninách záležet.

Nebude už záležet na ničem.

Rozběhla se po dlažbě. Ostrované ji uviděli a obrátili se. Jeden vytáhl nůž.

Neměla žádnou zbraň.

Neměla jak s ním bojovat.

Měla jen samu sebe.

Proběhla mezi těmi třemi a odstrčila je stranou. Ten s nožem upadl a narazil na skálu. Druzí dva zavrávorali, zřejmě překvapeni, že je někdo napadl, přestože jsou ozbrojeni.

A pak to celé uviděla:

Toho ostrovana, jejich rocana, toho, který společně s ní oddával Diamantu s Nicholasem a který toho dávného dne tak hrůzným způsobem Diamantu zavraždil.

Ještě stál na nohou, ale v obličeji už zmodral. Oči měl zavřené a jazyk vyplazený.

Nikdo se ho nedotýkal, ale šamanka na jeho krku viděla otisky prstů.

Stal se zajatcem Mystéria.

Mystéria, které se veškerou svou mocí upíná na smrt.

A on si jen myslí, že ho to Mystérium rdousí, jenže to je jedno. Všechno záleží jen na magii.

Na magii Mystéria, sloužící jedinému cíli.

Spravedlivému zabití nenáviděné osoby. Tak málo lidem je to právo přiznáno.

Moc je v takovém okamžiku soustředěna naprosto dokonale a jen těžko ji lze zastavit.

To věděla.

A měla strach.

Této chvíle se bála už tak, tak dlouho.

Jeho aura slábla.

Umíral.

A za to, co udělal, zasluhuje zemřít. Za životy, které zmařil, za zkázu, kterou způsobil.

Za svou nenávist.

Zasluhuje smrt.

Ale šamanka nezaváhala. Doběhla posledních pár stop, chytila ho za ramena, odhodila ho pryč a zároveň nastavila svůj krk místo jeho.

A vzápětí uviděla útočníka.

Diamantu, jak se na ni dívá.

Diamantu, jak se chce stáhnout.

„Ne," vyhrkla Diamanta. „Tebe ne. To ne."

Snažila se stáhnout, ale už bylo pozdě.

Šamanka uviděla, jak její životní síla barví Diamantě prsty, vine se Diamantiným tělem, spojuje se s Mystériem, vsakuje se do vchodu na místo Moci a míří tam, kam osvobozené duše jdou.

Pomalu, pomalinku mizela.

„Ne!“ zvolala Diamanta, ale nebylo to určeno šamance. Volala do nebes, volala na Mocnosti. „To není spravedlivé! Vezměte si někoho jiného. Ať zaplatí někdo jiný.“

A pak je šamanka uviděla vznášet se na nebi.

Slyšela, jak Mocnosti mumlají cosi o volbě, zprávě a Darovi, a o tom, jak by to mělo být.

„Odpusť,“ vydechla Diamanta a zmizela.

Denl zaslechl, jak jeho nůž dopadl na zem a zařinčel. Ta stařena se kolem nich propotácela, jako by je snad ani neviděla. Odstrčila ho a zároveň srazila Jakiba s Trim.

Když uviděla ctihodného pána, jak se svíjí po náporem magie, zaváhala. Ale neváhala dlouho.

Vzápětí se k němu rozběhla, popadla ho, odhodila ho stranou a stoupla si na jeho místo.

Rysy se jí zkřivily, ale přesto nevypadala tak vyděšeně jako on.

Jenže ona se chystala zemřít.

To Denl poznal.

Všichni to poznali.

Zaujala místo ctihodného pána.

Feyská stařena.

Co tím myslí?

Vlastně na jejím názoru nezáleží. Obětovala pro něj svůj život.

Denl netušil, že jsou Feyové tak obětaví. Musela k tomu mít nějaký důvod. Vážný důvod.

Třeba potřebují ctihodného pána k něčemu ještě horšímu. Denl střelil pohledem po Jakibovi a Trim. Vytřeštěně na stařenu zírali. Tri vstával, ale motal se jako omráčený.

Zůstalo to na Denlovi.

Chviličku ztratil, než sebral nůž, jen pro všechny případy, a pak se k nim rozběhl. Sípal. Při tom pádu si poranil hrudník.

Teď se nemůže starat o hrudník.

Musí sebou hodit.

Doběhl ke ctihodnému pánovi. Na krku měl ošklivé otisky prstů a v obličeji byl brunátný, ale dýchal, dlouze

a trhaně. Oči měl otevřené a skelný pohled v nich, jako by nevěděl, kde se nachází.

Pravděpodobně ani nevěděl, co mu hrozí.

Denl ho popadl v podpaží a táhl ho od stařeny dál. Na krku jí naskakovaly rudé podlitiny, ale nebránila se. Dívala se někam daleko, jako by se naplňoval její osud.

Jako by jejím osudem bylo obětoval se pro ctihodného pána.

Ani si nevšimla, že je Denl za ní, nevšimla si, že táhne ctihodného pána pryč.

Když se dostal k mečům, vyběhl mu v ústrety Tri a vzal ctihodného pána za nohy.

„Musíme ho odtud dostat," vyhrkl Denl.

Tri přikývl. Teď už se Denlovi nesl Matthias lépe. Rychle se vydali po pěšině dolů. Bezvládné tělo se mezi nimi komíhalo sem a tam.

Jakib se namáhavě vyhrabal na nohy a znovu se nevěřícně podíval na stařenu. Pak se vydal za nimi.

Ctihodný pán měl stále v očích skelný pohled a přerývaně dýchal, ale dýchal. Otisky na krku znachověly. Bude mít ošklivé podlitiny.

Denl se dostal na kraj římsy a zadíval se na stezku. Prudce se svažovala. Slézat takhle dolů s bezvládným tělem bude těžké.

Možná to ani nepůjde.

„Zastavte," prohlásil Denl.

Nikdo je nepronásledoval. Stařena dosud stála na místě. Ti Feyové, o kterých si ctihodný pán myslel, že jsou v jeskyni, za nimi nešli.

Denl zvedl hlavu a pátravě se rozhlížel po okolí.

Nikde nikdo.

Jen na začátku římsy se objevil jakýsi schvácený muž. Pomenší, plavovlasý – byl mu nějak povědomý. Přes rameno měl přehozenou jakousi ženu. Štíhlou, vysokou, s tmavými vlasy a tmavou pletí.

Feyku.

Muž se zadíval na stařenu a zbledl, jako by viděl ducha.

Pak pomalu naklonil hlavu a jeho pohled spočinul na ctihodném pánovi.

„Ne!“ zařval. Horská ozvěna jeho výkřik znásobila.

V tom slovu se skrývalo tolik trýzně, až to Denla zabolelo.

Ne!

Muž se rychle rozběhl po římse. Do zad mu narážely paže bezvládné ženy.

„Musíme sebou hodit,“ poznamenal Denl.

Napadlo ho, že by to mohl udělat stejně jako tamten. Když si ctihodného pána přehodí přes rameno, třeba to půjde lépe.

„Nechte mne, ponesu ho sám,“ prohlásil.

Nadhodil si ho, přehodil přes rameno a narovnal se. Matthias byl těžší a vyšší, než Denl čekal.

„Kus cesty ho ponesu. Pak mi budete muset vy dva pomoct,“ sdělil jim.

„Tri, jdi první a říkej mi, na co si mám dát pozor.“

Tělo na ramenou mu maličko sklouzlo a Denl si ctihodného pána přidržel pevněji. „Ty,“ řekl tiše, „nehýbej se. Já tě držím. Dostaneme tě odtud.“

Ctihodný pán neřekl ani slovo, ale tělo se uvolnilo.

„Jakibe,“ ozval se Denl. „Dávej pozor, ať nás nikdo nesleduje. Kryj nám záda.“

Jakib přikývl. Poněkud ho zaskočilo, že mu Denl něco nařizuje. Ale druzí dva se nad tím nijak nepozastavili.

Ctihodný pán málem zemřel.

A on je tím posledním, co zbylo po rocanismu.

Zná to, co nikdo jiný. Denl tajně poslouchal, když to vysvětloval Marly.

A k tomu ten výjev ze včerejší noci: ten hořící chlapec, který se snažil ctihodného pána donutit, aby použil svou moc.

Kdyby ctihodný pán svou moc využil, tak by teď možná nemuseli prchat.

Až se Denl dostane dolů do města, promluví si s ním o tom.

Ctihodný pán je může všechny zachránit před Feyi.

A přitom na místě plném náboženských symbolů málem zemřel.

Něco ho málem zabilo.

Něco feyského?

Tak proč ho ta stařena chtěla zachránit?

Proč se obětovala místo něj?

„Dělej," vyhrkl naléhavě Tri.

Denl zhluboka nabral dech do plic a začal sestupovat po stezce.

V boku ho píchalo. Ale teď nemá čas to zkoumat.

V jeho rukou spočívá život ctihodného pána.

A on udělá všechno pro to, aby ho zachránil.

Nicholas to viděl, ale nevěřil svým očím. V ústí jeskyně stála nějaká Feyka a rukama držela za krk Matthiase.

Feyka, která vypadá jako Arianna – dočista jako Diamanta – a vraždí Matthiase.

A pak se po římse rozběhla šamanka, tak rychle, že srazila k zemi tři ostrovany, které Nicholas neznal, a odhodila Matthiase stranou.

Feyka se zděsila a spustila ruce, ale přesto se šamanka začala svíjet ve smrtelných křečích.

Stejně umírá.

Nicholas přelezl balvan, uviděl ty tři, kteří odnášeli Matthiase pryč, a zastavil se.

„Ne!“ vykřikl, ale s Ariannou přehozenou přes rameno je nemohl pronásledovat.

A taky nemůže ponechat šamanku jejímu osudu.

Pádil k ní, seč mu síly stačily. Arianna mu poskakovala na rameni. Pevně si ji přidržel. Maně ho napadlo, jestli z toho nebude mít modřiny. Rád by ji odložil, ale nemohl. Neodvažoval se.

Co kdyby se znovu proměnila?

Jenže je tu sám, sám se šamankou, ženou, která vypadá jako Diamanta, a Matthiasem s jeho třemi přáteli, kteří ho odnášejí pryč.

Bude muset nechat Matthiase plavat.

Zase.

Ale v tuto chvíli pro něj Matthias neznamenal nic.

Ve srovnání se šamankou.

Ve srovnání s Ariannou.

Ve srovnání s Modrým ostrovem.

Bez své dcery Nicholas Modrý ostrov zpátky nezíská.

Bez šamanky nebude mít svou dceru.

Běžel k ní. Šamanka v obličeji brunátněla a na krku bledla, byť ji Feyka, která vypadala jako Diamanta, nedržela.

Teď už tu Feyku i slyšel.

„Ne, ty ne," zvolala. „Ty ne."

Jako by to mluvila Diamanta.

Ustoupila od šamanky a pěstmi zahrozila k nebesům.

„Ne!" zaječela.

„To není spravedlivé! Vezměte si někoho jiného! Ať zaplatí někdo jiný!"

Obloha se najednou zatáhla, jako by slunce zahalila mlha. Nicholas už byl skoro u šamanky. Už byl tak blízko u Feyky, u Diamanty, aby mohl na jejím obličeji vidět jizvy.

Žádné neměla.

Volnou rukou po ní sáhl.

Naklonila se k šamance. „Odpusť," zašeptala a zmizela.

Z šamanky k Feyce se táhlo vlákno zářivé jako slunce samo. Když Feyka zmizela, zmizel i konec vlákna na její straně, ale vlákno zůstalo. Jako by šamančina životní síla proudila do nicoty.

Šamanka klesla na kolena.

Nicholas k ní doběhl, jednou rukou si přidržel Ariannu na rameni, druhou šamanku zachytil a opatrně ji položil na zem. Pak sáhl po vláknu, ale už ho neviděl.

„Co mám dělat?" zeptal se.

Šamanka ochable potřásla hlavou. „Řekla jsem ti," sípala, „že tě to nepotěší."

„Tys to udělala schválně?" zeptal se.

Usmála se.

„Musíme někde sehnat pomoc."

„Mně už není pomoci, Nicholasi. Umírám."

„To nemůžeš," vyhrkl. „Já tě potřebuji."

A pak si najednou uvědomil, jak hrozně to zní. Jak sobecky. Umírá přece *ona*.

„Musí ti být pomoci. Musí.“

„Není, Nicholasi,“ zašeptala.

„Ale Arianna…“

„Snad tvůj syn,“ vydechla šamanka a hlas se jí zlomil. Rty jí tuhly.

Přece o ni nemůže přijít. Ona je jeho spásou, záchranou, dveřmi k Feyům. „Odpusť,“ zašeptal. „Odpusť, že jsem se na tebe kvůli Arianně rozzlobil.“

„Myslela jsem si, že se budeš zlobit,“ odpověděla šamanka a vzala ho za ruku. V prstech měla překvapivou sílu.

„Tys to věděla?“ zeptal se Nicholas. „Tys o Matthiasovi věděla?“

„Ano,“ zašeptala.

„Zavraždil mi ženu. On je jedním z těch, kdo vyvolali tuto válku. Ty víš, co je zač, a přesto jsi to udělala?“

„Já vím, co je zač,“ odpověděla. „Ty ne.“

„Ne,“ odpověděl Nicholas. „On nestojí za to, abys kvůli němu zemřela.“

„On je mnohem cennější než já,“ odpověděla. „Já neznamenám pro budoucnost Feyů pranic. On může zastavit boj Černé krve s Černou krví.“

„Matthias?“ opáčil Nicholas ohromeně. „Je to jen ubožák plný nenávisti.“

Znovu zavrtěla hlavou. Rty jí zmodraly. Zesinala. Jako by se z ní vytrácela krev, byť nekrvácela.

Sebrala poslední síly a přitáhla si ho blíž. „On je důležitý, Nicholasi. Uvědom si to. To musíš vědět. On je váš Bůh.“

„Cože?“ opáčil Nicholas vyjeveně, neschopen uvěřit svému sluchu.

„Váš Bůh, Nicholasi,“ zašeptala. „Matthias je váš Bůh.“

Pak ho pustila, zvedla ruku, pohladila ho po vlasech a lehce mu přejela prsty po líci.

„Měla jsem tě ráda,“ vydechla tiše. „Snad až přespříliš…“

Pak jí ruka klesla. Usmála se na něj a Nicholasovi ještě chviličku trvalo, než si uvědomil, že je mrtvá.

Volnou rukou si ji přitiskl k hrudi. Ona byla jeho moudrostí, jeho sílou, ona tu vždycky byla pro něj, ode dne, kdy si vzal Diamantu. Teď byla vyhublá na kost a její tělo už začínalo chladnout.

„Ne,“ zašeptal. „Ne ještě tebe. Nezvládnu to. Já to všechno sám nezvládnu.“

Skryl tvář v jejích vlasech, bílých a hrubých jako sláma, pomalu ji kolébal v náručí, tělo svého posledního – a nejlepšího – přítele a druhou rukou k sobě tiskl téměř bezduché tělo své dcery.

VZDOR

Když Denl odložil Matthiase na zem, přišel Matthias k vědomí. Dorazili na tábořiště, kde po nich ten chlapec, Coulter, střílel ohnivými koulemi. Denl položil Matthiase na studenou zem a Matthias ucítil pod rukama chladné kameny.

Chladné i teplé zároveň. Jako by si zachovaly vzpomínku na noční ohně.

Překvapilo ho, že ví, co si kameny myslí, a právě to ho probralo úplně.

Není mrtev.

Přežil to.

Diamantu.

Zvedl ruku ke krku. Diamanta ho napadla.

Diamanta.

Je přece mrtvá. Věděl, že je mrtvá. Sám ji viděl umírat. Díval se, jak jí svěcená voda rozežírá mozek.

Zabil ji.

A právě před pár okamžiky se ho pokusila zardousit. Pak se něco stalo, Denl ho odtáhl pryč a Matthias teď přišel k vědomí.

Hrdlo ho bolelo. Plíce měl v jednom ohni a hlava ho bolela jako nikdy.

Takže je naživu.

Je naživu.

Shora na něj upřeně shlížel Denl. „Ctihodnosti," oslovil ho, „je šecko dobrý?"

Matthias se donutil k úsměvu. Jizvy na obličeji ho nebolely zdaleka tolik jako předtím. Teď měl víc starostí s krkem.

„Je mi dobře," odpověděl. V krku ho škrábalo, chroptěl, ale mluvil. Natáhl k Denlovi ruku.

„Pomoz mi vstát."

Denl ho popadl za ruku a vytáhl ho na nohy. Matthias se postavil, maličko zavrávoral a zachytil se balvanu.

„Odpusť, Ctihodnosti," pravil Denl, „ale nemáme čas odpočívat. Já tě nes. Tri se zrovna chystal…"

Matthias neměl ani tušení, jak ho mohl malý Denl snést ze srázu. „Ne," skočil mu do řeči. „Není to nutné."

„Odpusť, pane, ale co dyž dostaneš další záchvat," poznamenal Denl.

Matthias zvedl hlavu. „Tak ty si myslíš, že jsem měl záchvat?" zeptal se. „Záchvat?"

„No jo, pane. My nevěděli, co jinýho to muže bejt."

„I když máš na krku otisky prstů," podotkl Tri.

Matthias si opatrně přejel po kůži na krku. Krk měl oteklý a na pohmat bolestivý. Takže ti tři Diamantu neviděli. Vůbec neviděli, kdo ho napadl. Byl to snad nějaký duch?

Nebo to byla Boží ruka, jak říkala Pausho?

Nebo to bylo ještě něco jiného? Poslali na něj snad něco Feyové z jeskyně?

Nebo to udělal ten hořící chlapec?

„To nebyl žádný záchvat," sdělil jim Matthias. „To byla feyská magie. Dostali jsme se k nim příliš blízko."

Vzhlédl, zadíval se na hory, ale pro jeho krk to bylo příliš namáhavé. Z páteře do hlavy mu vystřelila pronikavá bolest.

„Kdyby tomu tak opravdu bylo, tak proč by tě ta Feyka zachraňovala?" otázal se Tri a podíval se na ostatní. „Ta stařena přece byla Feyka, ne?"

Denl přikývl, ale očima se vyhýbal Triho pohledu.

„Mne zachránila nějaká Feyka?" zeptal se Matthias.

„Byla to ňáká feyská stařena," vysvětloval Denl. „Kolem hlavy se jí vznášel oblak bílejch vlasů. Odstrčila tě a stoupla si na tvý místo."

„Co se s ní stalo?" zeptal se Matthias.

„Já nevim," odpověděl Denl. „My tam nečekali, až se to dovíme."

Matthias si nepřítomně mnul krk. Stařena s bílými vlasy. Šamanka? Proč by ho ta zachraňovala.

Třeba to taky byla nějaká magie.

Třeba to bylo varování.

A třeba něco úplně jiného.

Teď není čas o tom přemýšlet.

„Víme, kde ti Feyové jsou," uzavřel to. „Než jsem byl napaden, viděl jsem je uvnitř v jeskyni. Pausho to bude chtít vědět. Teď ty své vysoké dostane."

„Ty do toho chceš zapojit Moudré?" otázal se Tri.

Matthias se na něj podíval. „Ta jeskyně je vysoce zajímavá, Tri. Víš, co to je?"

Tri zavrtěl hlavou.

„Nic ti za tvé dny u Moudrých o tom neřekli?"

Tri sklopil pohled k zemi. Za to, že nedělal svou práci Moudrého, se omluvil už nesčetněkrát.

„Pausho o ní zřejmě ví a také asi ví, jak se bez úhony dostat dovnitř. Vyměním s ní pár vysokých za pár informací."

„Jak víš, že se s tebou bude chtít dohadovat?" zeptal se Tri.

„Myslela si, že to nepřežiji. Přežil jsem. Hory mne vyplivly zpět podruhé.

To, že jsem přežil, popřít nemůže. A potřebuje mne. Tady se to teď změní. Pronikli sem Feyové. Jestli má udržet Constantu před Feyi, bude potřebovat mou pomoc."

„Ty si myslíš, že to ví?" zeptal se Tri.

„Jestli to neví, tak se to brzy dozví," odpověděl Matthias a opřel se o balvan. Mluvení ho bolelo. Bolelo ho celé tělo a byl k smrti unavený. Musí se dostat z hor i přes tu bolest hlavy. Až se dostanou do města, Marly mu pomůže. Marly ho vyléčí.

Najednou mu chyběla. Takhle mu ještě nikdy nikdo nechyběl.

Musí jít k ní.

„Myslíš, že po nás ti Feyové dou?“ zeptal se Jakib.

Matthias si rukou prohrábl vlasy. Po té dlouhé noci plné zvratů byl rozcuchaný a špinavý. Přimhouřil oči. Cítil cosi, co dosud ještě nikdy nepřiznal.

Cítil nahoře v horách toho chlapce. Coultera. Nezdálo se, že by se pohyboval.

Ale Matthias cítil ještě něco, další bytost stejnou jako on a Coulter – či snad ozvuk někoho – ne moc daleko. Pohledem přelétl údolí. Ten další, ten třetí, je za řekou. Dole šuměla řeka; spíš ji slyšel, než viděl. A nic neobvyklého neviděl. Jen tam něco cítil. Něco, co předtím cítil neuměl.

„Ctihodnosti?“ vytrhl ho ze zadumání Denl. „Myslíš, že po nás ti Feyové dou?“

„Ne,“ odpověděl Matthias a věděl to naprosto jistě. Kdyby za nimi chtěli jít, už by to udělali. A už by je měli. Denl se sice dostal dolů rychle, ale stejně byl pomalejší než nějaká skupina bez zátěže. „Zatím nejdou. Ale půjdou. Tri má pravdu; nemáme čas odpočívat. Musíme se co nejrychleji dostat do Constanty.“

„Myslíš, že obsadí město?“ zeptal se Denl.

Matthias si dlaní zastínil oči, opatrně, aby nezavadil o rány. Ale ani tak nic neviděl.

„Myslím,“ odpověděl, „že ta skupina našla v jeskyni něco zvláštního a zůstala tam. Ale teď sem přicházejí další Feyové. A my na ně musíme být připraveni.“

„Možná, že bych měl sem nahoru přivést pár lidí a Feye z jeskyně vyhnat,“ nadhodil Tri.

„A riskovat, že to, co se stalo mně, se stane i tobě?“ opáčil Matthias. „My nevíme, jestli tam není nějaká magická uzávěra, něco, co má zadržet lidi venku.“

Ta myšlenka odpovídala tomu, co mu řekla Pausho. Nebyla si jistá, jak bude přijat.

„Ne," prohlásil Matthias. „Uděláte lépe, když půjdete se mnou. Stejně budu potřebovat, abyste mne u Moudrých podpořili."

„Ode mne nebudou chtít nic slyšet," poznamenal Tri.

„Možná, že ano," odtušil Matthias. „Když zjistí, že jsi se mnou."

Vykročil směrem ke stezce. Byl si jist, že Feyové z jeskyně je sledovat nebudou. Ale o tom dalším mocném, kterého cítil, nevěděl nic. Ta bytost byla velmi blízko. A Matthias teď nebyl ve stavu se s ní setkat.

Nebyl ve stavu setkat se s nikým. Potřeboval se vyspat. A potřeboval se dát dohromady.

Ale nejvíce ze všeho si to všechno potřeboval pořádně rozmyslet.

Ten chlapec mu ukázal moc, o jaké se Matthiasovi ani nesnilo, a nestál tak úplně o to, aby chlapec v magické jeskyni zmizel.

Matthiase se pokusila zabít jakási vidina dávno mrtvé ženy, a pak ho zachránila nějaká jiná Feyka.

Možná, že ho znovu zachránily hory. To, že to byla Feyka, věděl jen od Denla a Triho. A Tri nikdy předtím žádného Feye neviděl. A podle toho, co Matthias věděl, mohla být ta žena prostě jen vysoká. Všechno se to seběhlo tak rychle, že dokonce ani Jakib s Denlem s jistotou nevěděli, co se vlastně stalo.

Matthias vystoupil do hor už dvakrát. Poprvé nedobrovolně, aby zemřel, a hory ho vyplivly zpět a nechaly ho naživu.

Podruhé tam šel z vlastní vůle, aby zabil, a ani to se nezdařilo. Málem zemřel, ale hory ho znovu vrátily.

Pokaždé, když se dostal nahoru, vrátil se zpátky jiný. Tentokrát byl tělesně vyčerpán a duševně otřesen a

přesto se cítil silnější než kdy předtím. Toto je místo, kam patří, místo, které dává jeho bytí smysl.

Bude však muset odhalit, jaký smysl.

A proto musí pomoci lidem z Constanty, aby přežili příchod Feyů.

Ať už mu oni chtějí pomoci nebo ne.

Pořád ještě čekal, že se mu vrátí, kolébal ji v náručí a tiskl ji k sobě. Měla nesmírnou moc. Byla nesmírně moudrá. Musí se vrátit.

Musí.

Ale nehýbala se a Nicholas necítil zvedající se a klesající hrudník člověka, který dýchá.

Je mrtvá.

Je mrtvá a on ani nechápe proč.

Matthias a Bůh?

Musela tím myslet něco jiného. Třeba tím myslela, že střeží Tajemství, ačkoliv Nicholas netušil, jak by se o tom mohla dozvědět.

Nebo tím možná myslela, že je to teď jediný rocan.

Ale proč by na tom mělo záležet? Proč by na čemkoli z toho záleželo víc než na jejím životě?

A Ariannině. Bez šamanky svou dceru nezachrání. Neví, co dělat. Očividně šli moc pomalu.

On šel moc pomalu.

Šamanka říkala, že se sem musí dostat *první*. Tím nutně myslela, že se sem musí dostat dřív než Matthias.

A to se jí nezdařilo.

Je mrtvá.

A Arianna teď zemře.

Někdo mu položil ruku na loket. Vzhlédl a uviděl svou ženu. Krásnou, mladší než toho dne, kdy zemřela. Čelo měla hladké, vlasy spletené do copu a oči, ty nádherně šikmé oči, plné slz.

„Diamanto," zašeptal. „Je možné, že to jsi ty?"

Třeba taky zemřel. Jen o tom neví.

Shrnula mu z tváře pramínek vlasů. „Šamanka už o tom s tebou mluvila," poznamenala. „Toto je místo Moci. Tady mne můžeš vidět."

To mu nějak přišlo srozumitelné. Jeho vidění světa se natolik změnilo od dob, kdy byl ještě chlapcem – získal vidění světa, kde všechno zůstává stejné pro toho, kdo se smíří s magií za svými představami – že nějak dokázal uvěřit tomu, že tady na tom místě může vidět svou dávno mrtvou ženu.

„Jsem s tebou od Ariannina narození," pokračovala. „Jsem vedle tebe a pomáhám ti tak, jak jsem."

Cítíval ji. Někdy. Dobrý bože, on o ní věděl. Všechny ty představy, neschopnost zapomenout, to všechno proto, že byla pořád s ním?

Sklonila se k němu. „Odpusť, Nicholasi," řekla. „Toto dopadlo moc špatně."

Ukázala na šamanku, ale nedotkla se jí. Jen jeho.

„Ty ses pokusila zabít Matthiase," vzpomněl si Nicholas.

„Byl mi přislíben," odpověděla. „Jenže ona do toho zasáhla."

„Říkala…"

„Slyšela jsem to." Diamanta si povzdechla. „Já jsem to v žádné vizi neviděla, Nicholasi. Nikdy jsem neříkala Mocnostem, koho nenávidím ze všech nejvíce. Ale ony to musely vědět, že? Musely to vědět."

„Teď už na tom nezáleží, Diamanto," odpověděl. „Šamanka je mrtvá. Arianna umírá. Já ji nedokážu zachránit. Ty ano?"

„Ano," odpověděla. Sňala ruku z jeho zad. Teplo její dlaně zmizelo a Nicholas tu ztrátu pocítil jako další smrt. „Hned jsem zpátky."

Vstala. Chvíli ještě choval šamanku v náručí a pak ji položil na zem. Ve smrti vypadala tak mladě. Vrásky se vyhladily a Nicholas viděl, že i ona v sobě měla feyskou krásu. Nikdy předtím si to-ho nevšiml.

Jak se pohnul, Arianna mu na rameni maličko sklouzla. Nevěděl, kam Diamanta šla, ale maně ho napadlo, jestli by neměl jít za ní.

Byl ohromen, že své ženě může ještě věřit po tom, co viděl, poté, co zabila šamanku.

Ale viděl dost na to, aby věděl, že se Diamanta snažila zabít Matthiase a že se šamanka sama rozhodla vstoupit jí do cesty.

Řekla mu, že si svou smrt zvolí sama.

Rozhlédl se po Diamantě, ale nikde ji neviděl.

Musí si pospíšit. Nemají moc času.

To mu bylo jasné.

Musí hned něco udělat, jinak o Ariannu přijde.

Toto se stalo Arianně v životě už podruhé – už podruhé je její život ohrožen, protože zemřel někdo jiný.

A on s tím nemůže nic udělat.

Objal svou dceru pevněji.

„Udělám, co budu moci, dítě," zašeptal.

„Nicholasi." Zaslechl Diamantin hlas a zachvěl se. Byl přesně takový, jaký si ho pamatoval, úplně stejný jako tehdy. Čas jeho vzpomínky nijak nezměnil.

Ohlédl se za hlasem. Stála vedle nějakého vysokého Feye, kterého Nicholas ještě nikdy neviděl, i když nesl ve tváři rysy jich obou, Nicholase i Diamanty. Měl jasně modré oči jako Arianna a hladkou pleť.

Až na tu hladkou pleť a modré, modré oči vypadal dočista jako Sebastian.

Až na tu ostře řezanou, bystrou, živou tvář.

„Nicholasi," opakovala Diamanta. Hlas se jí chvěl. „Toto je tvůj syn. Toto je náš Dar. Vzpomínáš si?"

Ovšemže si vzpomínal. Tady stálo to dítě, do něhož Nicholas vkládal takové naděje. Pamatoval si na tu tvář, živou, výmluvnou tvář, která jedné noci zmizela a místo ní se objevil, jak později zjistil, kus magie, která měla

během několika týdnů zemřít. Jenže z té magie se naopak stalo dítě, které miloval ne pro jeho živost a výmluvnost, ale pro jeho soucitnost.

„Dare," vydechl Nicholas. Na tento okamžik nebyl připraven. Smrt přítelkyně, zmrtvýchvstání ženy a shledání se synem, a to všechno naráz.

Pevně si přidržel Ariannu a co nejopatrněji vstal. „Odpusť," pravil, „ale jsi skutečný?"

„Tak skutečný jako já," ozvalo se z hloubi jeskyně. Nicholas se tím směrem podíval. Z jeskyně se vynořil další muž, jakýsi ostrovan, malý, světlý a stejně mladý jako Dar. „Já jsem Coulter."

Nicholas mu kývl na pozdrav. Nebyl si jist, jak se má vlastně představit. Jako král?

„Zrovna jsem se tě chtěl zeptat na totéž," podotkl jeho syn a z toho hlasu Nicholas poznal, že Dar je jiný, že to ani v nejmenším není Sebastianova kopie. Měl hluboký, sytý hlas, v něčem podobný Nicholasovu. Měl feyský přízvuk a jako mnoho Feyů i on špatně kladl důraz.

Ostrovština není jeho rodným jazykem, byť to je následník trůnu Modrého ostrova.

„To je má dcera," pravil Nicholas. „Tvá sestra. Umírá. Tvá matka," – pohlédl na Diamantu – „říká, že jí můžeš pomoci. Šamanka jí chtěla pomoci, ale je mrtvá."

Hlas se mu zlomil. Teď už toho na něj bylo moc. Po tom všem, co ztratil, už toho na něj bylo příliš. Ani si to neuvědomil, ale hrdlo se mu sevřelo lítostí.

Jeho syn Dar se podíval na svou matku, a pak se vrátil pohledem k Nicholasovi. „Ty ji také vidíš?"

„Jistě," odvětil Nicholas. „Copak ji někdo nevidí?"

„Ne," odtušil Dar suše.

„Vezměte ji dovnitř," nařídil Coulter a vyrazil v čele. Dar se na svého otce ani nepodíval a šel za ním. Diamanta přikývla.

Nicholas neměl na vybranou. Šamanku nechal ležet v ústí jeskyně, vešel dovnitř a rovnou se zeptal: „Je tu nějaká možnost přinést dovnitř i šamanku? Jestli je toto místo Moci, jak říkala, tak je tu možná něco, co by jí pomohlo.“

„Já to udělám,“ promluvil ostrovsky další hlas, rovněž s feyským přízvukem, a kolem Nicholase proklusal jakýsi mrňavý Fey. Nicholas svraštil čelo. Slýchal o malých Feyích, ale zblízka nikdy žádného neviděl.

Že by nějaký rudokap?

S jeho synem?

„Nicholasi,“ vyzvala ho Diamanta.

Popošel dovnitř. Jeskyně byla rozlehlá a bylo tu tolik světla, že v první chvíli málem neviděl. Dolů vedlo mramorové schodiště, pod nímž stál nějaký ostrovan a Feyka. Vzadu šuměla kašna a všude kolem byly symboly rocanismu.

Nicholasovi se zježily vlasy.

„Myslím, že tady Arianna být nemůže,“ podotkl.

„Nesmysl,“ odtušila Diamanta.

„Já tu jsem,“ odvětil Dar. „A nic mi není.“

To byla pravda. A dokud se Arianna nedotkne něčeho posvátného, tak se jí pravděpodobně také nic nestane. Nicholas usoudil, že teď není vhodná chvíle na nějaký útlocit.

Snesl dceru po schodech dolů a položil ji na mramorovou podlahu.

Arianna byla popelavě šedá jako podlaha sama. Na tvář jí dopadalo to podivné světlo a vykreslovalo mrtvolný vzhled.

Coulter se nad ní sklonil a odhrnul jí z čela pramen vlasů. Nicholas náhle zatoužil ho odstrčit. Coulter vzhlédl a s podivným výrazem se zadíval na Dara.

„Je ti podobná,“ poznamenal.

Dar pokrčil rameny. „Jednou se mne pokusila zabít,“ poznamenal. V tom bezvýrazném hlase Nicholas zaslechl tón, který on sám nasazoval, když se snažil skrýt strach.

„Co teď?“ zeptal se Nicholas.

„Dar své sestře pomůže,“ pravila Diamanta.

Nicholasovi se sevřely útroby. „Jak?“

„Projde po poutu a vstoupí do ní.

Nicholas se podíval na syna, kterého viděl skoro poprvé v životě, na chlapce, po kterém toužil po celou dobu, co zjistil, co se stalo, a v ústech mu vyschlo.

„To snad ne,“ vyhrkl dřív, než si to stačil rozmyslet. „Ani nevíme, co se jí stalo. Šamanka se domnívala, že to způsobil Černý král. Jestli je dosud v Arianně, mohl by lapit i Dara. To je nebezpečné, Diamanto. Nemůžeš něco udělat ty?“

„Ne,“ odvětila.

„Já jsem řekl, že to udělám,“ prohlásil Dar. „To je něco, co já umím.“

„Já vím,“ odpověděl Nicholas. Rád by své obavy synovi vysvětlil, jenže neměl čas.

„Ale my můžeme přijít i o tebe, Dare. Co když se dostaneš do pasti?“

Coulter jim pozorně naslouchal, pohupoval se na patách, mhouřil oči na Nicholase, a posléze pravil: „Proč to neuděláš sám?“

„Protože to umí jen Feyové,“ odtušil Nicholas.

„Já nejsem Fey,“ odvětil Coulter.

Nicholas se na něj zamračil. Jistěže ten kluk není Fey. „Chceš říct, že ty to umíš?“

Rozhodně nevypadal jako Fey. Vypadal jako čistokrevný ostrovan, stejně jako Nicholas.

Coulter pokrčil rameny. „Myslím že ano.“

„Tak ty myslíš?“ opáčil Nicholas. „Ty jsi ostrovan.“

„Je to čaroděj,“ vložil se do toho Dar. „Umí to.“

„Jenže by musel použít Nicholasovo pouto,“ podotkla Diamanta.

„Já taky,“ odvětil Dar.

„Ale…“

„Bylo by to snazší,“ pravil Coulter kamsi do vzduchu. A pak si Nicholas uvědomil, že mluví s Diamantou. „Já to pouto vidím jasně. Mohu po něm putovat.“

„Čarodějové to umí,“ odpověděla Diamanta, „ale ne tak snadno a rychle jako vizionáři. Čarodějové mají většinu feyské magie, ale všechnu o trochu slabší – síla jejich magie je oslabena, protože celkově mají magie moc.“

„Říká,“ tlumočil mu to Nicholas, „že ti to nejde tak snadno a rychle jako Darovi.“

„Já vím,“ odpověděl Coulter. „Ale jinak vládnu větším množstvím magie a možná bych našel Ariannu rychleji.“

A mohl by bojovat s Černým králem, pokud by to bylo nutné.

„Ty nemáš Černou krev, že?“ zeptal se ho Nicholas.

„Je to ostrovan,“ připomněl mu Dar.

Diamanta se podívala na Nicholase.

Nicholas nespouštěl ruku z Arianny.

„Jestli Dar Ariannu najde a bude u toho Černý král, tak se dostaneme přesně do té situace, které se obávala šamanka: bude stát Černá krev proti Černé krvi. Kdybychom poslali Coultera, tak se této situaci vyhneme.“

Diamanta zvolna vydechla. Okolní lahvičky tiše zacinkaly, jako by o ně zavadil jemný vánek. „Na to jsem nepomyslela.“

„Já se Černého krále nebojím,“ prohlásil Dar.

„Ale to bys měl,“ namítl Nicholas. „Nech jít nejdřív Coultera.“

„Ale kdyby mu to trvalo moc dlouho, půjdu za ním," prohlásil Dar.

„Je to dost nebezpečné," namítl Coulter. „Tvůj otec má pravdu."

„Půjdu, ať budeš chtít nebo ne," odsekl Dar.

„Myslel jsem si, že svou sestru nemáš rád," popíchl ho Coulter.

„Řekl jsem, že jí pomůžu."

„Hádky jí rozhodně nepomohou," vložila se do toho Diamanta.

Dar zmlkl, a pak se podíval na Coultera. „No dobře," prohlásil. „Ale bez jejího svolení nic nedělej."

„Pokud ji najdu," odvětil Coulter.

„To nestačí," odsekl Dar.

Nicholas se zachvěl. Proti čemu je to Dar varuje? Neměl čas to zjišťovat.

„Dejme se do toho hned," prohlásil Nicholas. „Coultere, najdi mou dceru."

Coulter krátce přikývl a podíval se na Dara. Dar mrzutě našpulil rty a založil si ruce na hrudi.

„Nevím, jaký to pro tebe bude pocit," sdělil Coulter Nicholasovi. „Musím použít tvé pouto. Nejsem si jist, co to s tebou udělá, chápeš?"

Nicholas se zhluboka nadechl. Byl na to připraven. V této jeskyni se rozhodovalo o jeho budoucnosti. O jeho budoucnosti a o budoucnosti Modrého ostrova.

A jak pravila šamanka, to někdy vyžaduje oběť.

„Ano," pravil.

„Spoléhám na tebe, že mi dceru přivedeš zpět."

„Dám pozor, aby se ti nic nestalo," pravila Diamanta.

Nicholas se na ni usmál. Ona určitě dá.

Dar polkl tak nahlas, až se to po jeskyni rozlehlo. „Budu tu jako další," řekl Nicholasovi. „Nemůžeme přijít o tebe i o mou sestru."

Coulter se na něj zadíval tak truchlivě, jako by čekal, jestli ho Dar započte taky.

„A Coultera," dodal Dar, ale vyznělo to poněkud zdráhavě.

Coulter přikývl. To mu stačilo. „Jsi připraven?" zeptal se Nicholase.

„Ano," odvětil Nicholas.

Pak se k němu Coulter naklonil a vztáhl ruku k jeho srdci. Nicholas měl pocit, jako by do něj někdo vnořil nůž.

Coulterovi vstoupil do očí skelný pohled a Nicholas skrz závoj bolesti, který mu prostupoval srdcem až do nejbytostnějšího já, sledoval, jak Coulter vniká do jeho pouta.

Toho rána na sobě cítil každý jeden ze svých devadesáti dvou roků. Sehnul se, natáhl si vysoké boty a povzdechl si. Po tom pádu, když se golem roztříštil, ho bolelo celé tělo, a z celodenního mluvení ho bolel krk. Každý pohyb, každičký sval mu připomínal, do jaké složité situace se dostal.

A bude to ještě horší.

Tento ostrov mu utýral syna.

Tento ostrov mu zabil vnučku.

A připravil ho o hlas.

Ale ať tak nebo tak, bude jeho. On ostrov dobude, zmocní se svých pravnoučat a potáhne dál na Leut, i přes bolesti, i přes stáří, i přes všechna zranění, která utrpěl.

Dobude Modrý ostrov a využije ho jako odrazový můstek pro zbytek světa.

Dnešního rána začal.

Tak se rozhodl ještě předtím, než se vrátil do svých komnat. Strážní mu tam na jeho žádost uklidili, odnesli rozbitou židli a kamennou drť. Pozůstatky golema roznesli – větší kusy naházeli do řeky a zbytek rozházeli kolem Jahnu.

Už se nikdy nedá znovu dohromady.

Další překážka je odstraněna.

Pár překážek měl Rugad ještě před sebou, ale věřil si, že je odstraní rovněž.

Vstal a protáhl se.

Cítil se jako po těžké bitvě, kdy býval zle pošramocený a samá modřina, nicméně uspokojený, že zvítězil. Jen to uspokojení dnes nějak postrádal.

Ostrov vyhrál, ale přesto ho neovládl.

Chyběl mu král a pravnoučata – a navíc ho dokázali zranit, což vyvolalo mezi jeho vojáky paniku.

Však on je uklidní.

Přehodil si plášť a zamířil ke dveřím. Cestou minul prázdnou feyskou lampu a jen potřásl hlavou. Golemova duše přece měla být tady. Rozčilovalo ho, že tu není.

Otevřel dveře. Jak nařídil, čekala ho venku snídaně. Zastavil se, lokl si vody, vzal si pár krajíců chleba a zbytek nechal strážným.

„Já už to nedojím," sdělil strážnému přede dveřmi. Strážný věděl – stejně jako všichni ostatní strážní – že je mu dovoleno vzít si, co zbylo. To byl jeden z požitků, který skýtala služba u Černého krále.

Po dvouhodinovém odpočinku byl snad ještě unavenější než předtím. Kdyby byl sám k sobě upřímný, přiznal by si, že ho ty prohry už zmáhají. Překvapivé, jak takové drobnosti – pár nezdarů správného druhu – stačí na to, aby dokonce i těm nejstatečnějším braly odvahu.

Jenže on se přespříliš soustředil na Mudřece a málo se věnoval skutečným svízelím. S Mudřecem je teď hotov, ví, že ostrovní král je někde v severních horách, a golem už není.

To je pokrok.

Bude muset pokračovat ve stejném duchu.

Ale nejdříve musí pozvednout vojákům morálku.

Dnešního rána si udělal čas na to, aby se dal dohromady – dohlédl, aby měl vyčištěné boty a vzal si ten nejtmavší plášť. Rozpuštěné vlasy mu volně poletovaly kolem obličeje, takže vypadal mladší a zároveň tím skryl nejhorší modřiny z předešlého dne. Navíc si vzal šátek, což dělával jako mladík, a tím zakryl jizvu na krku.

Není zapotřebí vojákům připomínat, že byl zraněn.

Už nemá svůj hřímavý hlas, ale dnešního dne ho nepotřebuje.

Bral schody po dvou a cestou dojídal chléb. Každému Feyi, kterého míjel, kývl na pozdrav a oni mu stejným způsobem opláceli. Většinou je ten projev přízně překvapil.

Jestli pozvednutí morálky bude znamenat, že se bude muset každému z nich podívat do tváře, udělá to. Po Jahnu ani po okolí se nesmí rozšířit zpráva, že byl Černý král natolik vážně zraněn, že jim nemůže vládnout.

To by znamenalo jen další úpadek.

Dostal se na úpatí schodiště a u hlavních dveří uviděl stát svého nového pobočníka, Seliu. S rukama sepjatýma za zády a v dokonalém postoji – měla skvělé vystupování, tedy měla by, kdyby si tak nervózně nemnula prsty.

„Selio," vyštěkl na ni. Z hrdla mu vyšlo spíše hlasité nosové zachrčení a krkem mu projela otřesná bolest, ale Rugadovi to nevadilo. Byla to jen malá cena za to, že má hlas.

Leknutím nadskočila, uviděla ho a kývla na něj.

„Mám kočár připravený?"

„Ano, pane," odpověděla. „Vybrala jsem pár strážných navíc jako doprovod…"

„Ne…" zamítl to. Chtěl jen nejnutnější stráž a ve svém kočáru nechtěl mít nikoho. Kvůli jeho zranění se začaly šířit určité zvěsti a Rugad chtěl lidem předvést, že se ostrova nebojí a že je dost silný na to, aby se o sebe postaral sám.

„Jen to, na čem jsme se domluvili – pár vyzvědačů a ve vzduchu bludičky."

„Ano, pane." Uctivě sklonila hlavu.

Přistoupil k ní blíž, zabodl jí ukazováček zespoda do brady a zvedl jí hlavu, aby jí viděl do obličeje. „Tobě se to nelíbí, že Selio? Nelíbí se ti, že vycházím ven bez ochrany."

Hryzala si spodní ret. Přemítal, jestli si kdy uvědomila, že to dělá.

„Nelíbí, pane," přiznala tiše.

„Ty nevěříš vlastním lidem? Já se jdu přece podívat na ně."

„Ale co ostrované, pane? Jestli tě uvidí samotného a bez ochrany..."

„Tak mne zabijí?" opáčil. Věděl, že vojáci jsou na tom s morálkou bledě, ale až dosud si neuvědomil, jak moc. Černý král by měl být nepřemožitelný, nemůže to být nějaký ufňukaný slaboch, o kterého se vlastní vojáci bojí, kdykoli se objeví na veřejnosti.

Nikdy dřív mu morálka vlastního národa nedělala starosti.

Tohle bude muset řešit.

A částečně to musí vyřešit hned.

„Ano, pane," řekla. „Obávám se, že by to mohli zkusit."

Zvedl hlavu, aby se na ni podíval svrchu a zabodl jí nehet tvrději do brady.

„Tak ty si myslíš, že půjdu ven mezi vlastní lidi, obhlédnu škody, které jsme napáchali ve městě kdysi tak vypínavém, pyšném a nedobytném, a pak stovkami Feyů pronikne nějaký ostrovní povaleč, dostane se až ke mně a zraní mne?"

Tupě zamrkala, ale stačilo to. Viděl, že je na pochybách.

„Tak jsem to nemyslela, pane."

„To, co se mi přihodilo," pravil a rozhodl se dát si načas, aby jí to jako svému mluvčímu řádně vysvětlil, neboť ona to bude muset vysvětlovat dalším, „je v případech neshod v rámci Černé rodiny naprosto normální. Ty to neznáš, protože během tvého života byla Černá rodina jednotná. A během mého také. Ale celý ten rozkol zavinily chyby mého syna a já to nyní

napravuji. Žádný obyčejný ostrovan se mne ani nedotkne. Má pravnoučata se toho neodváží. A jejich otec o svou moc už přišel.“

Rugad se usmál. Selia vytřeštila oči.

„Nic,“ opakoval důrazně, „mne nemůže ohrozit.“

„Ale v tvých komnatách,“ vyhrkla a vzápětí si zděšeně zakryla dlaní ústa. Viděl jí na tváři, co jí blesklo hlavou. Už si začíná chránit vlastní jazyk.

Skvěle.

Vždycky bude mít před očima Mudřecův příklad.

Usmál se ještě víc. „Jde o toho golema, že? Máš pocit, že mi nějak ublížil?“

„Byl jsi zraněn, pane,“ vydechla skrz prsty. Byla dost chytrá na to, aby si uvědomila, že když už něco nakousne, musí to také dokončit.

„A co ti vojáci, kteří po vpádu na ostrov zašli za domestiky a nechali si ošetřit zranění po šípu nebo sečné rány?“

„Pane?“ vydechla. Ruce jí klesly.

„Když jsem se rozhodl zůstat s tím stvořením o samotě, věděl jsem, že je to golem. Vypadal jako můj pravnuk a já jsem se obával, že se v něm skrývají rodinná tajemství, která by neměl vyslechnout nikdo kromě mne. Když jsem se od něj dozvěděl, co jsem potřeboval, zničil jsem ho. Ten golem znamenal nebezpečné množství magie a my vskutku nemáme zapotřebí, aby se jen tak potuloval po ostrově.“

Na čele jí naskočila malá vráska. „Takže ty jsi vlastně utrpěl válečné zranění?“

„Já jsem velitelem tohoto tažení,“ pravil Rugad chladně. „Je pro mne naprosto samozřejmé, že i já na sebe převezmu kus břemene.“

„Ano, pane,“ odpověděla a maličko potřásla hlavou, jako by si třídila myšlenky. „Nedám ti na cestu žádné

stráže navíc. Byla to ode mne hloupost, že jsem se tě na to vůbec ptala.“

Položil jí ruku na rameno. „To nebyla hloupost,“ odvětil. „Dotazy já mám rád, protože mohu svobodně rozhodnout, s čím souhlasím a s čím ne. Mudřec udělal tu chybu, že jednal na vlastní pěst, aniž se se mnou dohodl. Dej si pozor, ať se něco podobného nestane tobě.“

„Takové chyby se nikdy nedopustím, pane.“

„Dobrá,“ pravil. „Nechávám tě tu s tvým kouzelnickým uměním a zdravým rozumem. Zařiď, abych měl z obojího užitek.“

„Ano, pane,“ odpověděla.

Kývl jí na pozdrav a vyšel dveřmi ven.

Jak si vyžádal, čekal ho otevřený kočár. Černý, uprostřed lehce provislý, se schůdkem na straně. Kočár samotný měl dvě sedadla proti sobě a vpředu bylo sedadlo pro kočího, které Rugad nepotřeboval. Spřežení tvořila dvojice koňských jezdců a on oba dva dobře znal. Ti splní jeho rozkazy do puntíku.

Líbili se mu. Dva Feyové na hřbetech vypadali, jako by na koních jeli, nicméně ze strany bylo jasné, že nemají nohy, že jejich trup vystupuje přímo z koňského hřbetu.

Byl to muž a žena. Z úcty k němu si oblékli stejnokroje – Rugad věděl, že je to pro jezdce ve zvířecí podobě značně nepohodlné. Spokojeně přikývl, chytil se madla a nastoupil do kočáru.

Všechny známky po vládnoucí královské rodině byly z kočáru odstraněny. Jen po stranách zůstaly zřetelné stopy po mečích. Čalounění bylo očividně – a taky nakvap – nahrazeno černým sametem, do nějž domestici vložili zaklínadlo pohodlí.

Posadil se, tiše zamlaskal a nechal jezdce, ať se ujmou vedení. Toto byla Seliina první zkouška. Kdyby

se od jeho rozkazů sebeméně odchýlila, hned by to poznal.

Ale zjevně jeho rozkazy neporušila. Jezdci táhli kočár širokým obloukem kolem paláce. Navzdory časné hodině odevšad vybíhali Feyové, salutovali nebo se klaněli a někteří na něj jen kývli. Feyové při ceremoniích netleskají ani nekřičí jako tolik jiných národů. Feyové křičí, když bojují. Tohle byla jen přehlídka, ocenění, utvrzení feyské nadvlády.

Kynul jim a čas od času, když kočár přiměřeně zpomalil, povstal, jako by něco zkoumal.

Zatím však byli na palácové půdě a nebylo co zkoumat. Všechno to viděl z okna a věděl, že tady velké škody nevznikly. Jediné škody byly napáchány při útoku, který začal ostrovní král Nicholas, a ty nebyly valné: pár stop na zdech, pár krvavých skvrn na dláždění, jejichž vyčištění zabere domestikům týden práce, a zčásti zdupané zahrady.

Ale palác byl ostrůvkem spořádanosti ve zničeném městě. I to viděl z okna.

A ty trosky, jak připomene svým vojákům, znamenají, že odvedli dobrou práci.

Bez Jahnu není Modrého ostrova. To město bylo jeho srdcem a ostrov bude mít brzy nový druh ústřední vlády, takový, jaký bude vyhovovat Feyům.

Jestli se dnešního dne objeví na ulici nějaký ostrovan, zjistí to na vlastní kůži.

Pochyboval však, že by se nějaký ukázal.

Kočár projížděl palácovou branou a Rugad vstal. Ulice lemovaly davy Feyů – bylo jich tu tolik, že stáli namačkáni v pěti řadách, jen aby ho viděli. Tohle dělával už předtím; po velkém vítězství dělával přehlídky, ale vždycky, stejně jako teď, se jednalo o dobrovolnou možnost přijít se podívat na Černého krále.

Předtím se však na něj přicházela podívat jen malá část oddílů. Nevadilo mu to. Znamenalo to, že zbytek se činí nebo odpočívá po dobře vykonané práci.

Tentokrát zřejmě vyšli ven všichni.

Aby se podívali, jestli je naživu?

Aby se podívali, jestli se těší dobrému zdraví?

Bezpochyby ano.

Neusmíval se. Úsměv by nebyl vhodný. Ale když uviděl známou tvář, kývl na pozdrav. Kočár ho pomalu vezl k řece a velkému mostu. Uvidí zkázu Svatyně, příbytku černohábitů, a snad ji i schválí. Pak bude projíždět městem, čtvrť po čtvrti, zjistí rozsah škod a možná nařídí vypálit další domy.

A to všechno bude muset zvládnout vestoje, aby jim dokázal, že je ve formě, byť mu není nejlépe.

Ale to oni vědět nesmí.

Morálka je mizerná a on není zraněn tak vážně, aby byl ohrožen jeho život.

Teď už ne.

Modrý ostrov ho už podvakrát málem dostal, ale víckrát se mu to nepodaří. Od tohoto okamžiku mu ostrov náleží a on to dá svému lidu jasně najevo.

A potvrdí jisté vítězství.

Připomene jim, že vítězství už téměř dosáhli.

Připomene jim pocit vítězství.

Jeho zranění si vyžádala svou daň, i jeho zaskočilo, že může tak trpět.

Vlastně by měl být potěšen. Jestli se potřeboval ujistit, že udělal správně, když se rozhodl vytáhnout na Modrý ostrov, tak ho o tom jeho pravnučka a její golem ujistili už dvakrát, a to v plné míře.

A navzdory svízelím s golemem udělal při setkání s pravnučkou, co mohl. Udělal první krok k tomu, aby z ní udělal řádného člena Černé rodiny, na což neměl při setkání se svým pravnukem dost času.

Z pravnučky udělá prvotřídní velitelku Feyů. Má oheň, rozum a magii.

Bude patřit k nejlepším.

Teď se jen musí zbavit jejího otce a dostat ji k sobě.

To mu pro ovládnutí ostrova bude stačit.

Dva prosté činy.

A Rugad věděl, že svého dosáhne.

Nohou jí projela prudká bolest.

Arianna znovu zaklela a nechala se přitáhnout zpátky. Pak si třela nohu a čekala, až bolest pomine.

Tentokrát se dostala dál, ale stejně se zastavila. Jediná chybná myšlenka a je zase zpátky, kde začala.

Neměla ani tušení, kolik času už uplynulo. Tma byla pořád stejná, neproniknutelná, a nebylo tu jak měřit čas.

Člověk by tu postupně mohl přijít o rozum. Žádné zvuky, žádné světlo, žádné pachy. Nic.

Naprosto a nenávratně přijít o rozum.

Cítila, jak se jí plíživě zmocňuje panika, a bojovala s tím.

Arianno?

Zdálky k ní dolehl neznámý hlas.

Zavrtěla pomyslnou hlavou. To je jen nějaký přelud. Ten zvuk je jen její představa, vyvolaná strachem, že už nikdy nic neuslyší.

Arianno?

Ale když už by si vymyslela nějaký zvuk, tak by to přece bylo něco jiného, třeba zvuk krve proudící v žilách nebo zvuk plic nasávajících a vypouštějících vzduch.

A když už by si vymyslela hlas, proč by to nebyl nějaký dobře známý, ale tento? Tento byl hluboký a silný, ozývalo se v něm mládí, hlas, který se jednoho dne teprve ustálí.

Arianno?

A zní to, jako by ji volal.

Je to snad praděd? Vrátil se?

Ale jeho hlas už slyšela a nebyl ani trochu podobný tomuto. Kromě toho mluvil praděd ostrovsky s feyským přízvukem a nyeským důrazem.

Černý král mluvil jejím rodným jazykem plynně, ale naučil se jej od lidí, pro něž to rodný jazyk nebyl. A jakkoli se to snažil skrýt, bylo to slyšet.

Noha přestala bolet. Hlas ji alespoň přivedl na jiné myšlenky.

Arianno?

Jak by jí mohlo uškodit, kdyby odpověděla, i kdyby to byl praděd? Mohl by jí ukázat cestu ven, a pak by s ním mohla bojovat. Už se mu dokázala vzepřít i bez Sebastianovy pomoci. Černý král není tak všemocný, jak si myslí.

Sebastian. Při tom pomyšlení ji srdce zabolelo. Jak to vlastně dělal? Žil vskrytu, osamoceně, a pak se mu podařilo ji zachránit. Vypadal na těchto místech tak úchvatně, bez kamenného těla, které ho brzdilo.

Arianno!

Teď zněl hlas trochu úzkostně, jako by se do něj vplížil strach. Co by tu v někom vyvolalo strach?

Opravdu slyší někoho zvnějšku? Má ten člověk strach z něčeho, co ona dělá?

Je to tím, že by se nevědomky proměňovala? Děti to dělávají. Třeba to dělávají i dlaci, když ztratí kontrolu nad svým tělem. Třeba právě to je důvod, proč ji Solanda upozorňovala na to, že dlak, který opravdu vážně onemocní, umírá.

A třeba je ten hlas někde uvnitř ní. Sebastian jí říkal, aby pozavírala vstupy, ale ona to neudělala.

Z toho pomyšlení se jí pomyslné tělo zachvělo.

Hej! zaječela. *Já jsem tady! Nemůžu se dostat ven! Znač si cestu!*

Žádná odpověď. Povzdechla si. Takže si to vymyslela. Bude se muset vzchopit, ovládnout své myšlenky a znovu se pokusit najít cestu ven. Znělo to tak snadno, ovládnout své myšlenky, jenže tak snadné to nebylo. Bylo to to nejtěžší, co kdy dělala.

Arianno? Ozvi se znovu. Tady je strašná tma.

Srdce jí poskočilo. Tentokrát na nějaký hlas vůbec nemyslela. Třeba opravdu patří někomu jinému.

Ale komu?

Hej, zavolala a snažila se potlačit vzrušení. *Možná bude lepší, když najdu já tebe.*

Chvíli bylo ticho. Musí být hodně daleko.

Ani nápad, odpověděl. *Já mám schopnosti, které ty nemáš. Bude lépe, když půjdu já k tobě.*

Dobře, souhlasila. *Chceš, abych něco zpívala? Ale raději ne.V této podobě nezpívám příliš dobře.*

Jistěže by se mohla proměnit v drozda. Ve skutečnosti by se ani neproměnila. Neměla vládu nad svým tělem. Nevěděla přesně, v jaké části svého těla je, jen se domnívala, že je někde v mozku, ale ani tím si nebyla jistá.

Dělej si, co chceš, odpověděl. *Já jsem si nakonec na tu tmu zvykl, ale trochu povídání by mi pomohlo.*

Kdo jsi? zeptala se.

Teď už netrvalo tak dlouho, než se dočkala odpovědi. Cítila, že se někdo blíží.

Třeba je to zase jen její přání.

Jmenuji se Coulter.

Coulter, opakovala. *Znám tě?*

Myslím, že teď už ano, odpověděl. *Dva lidé se už k sobě nemohou dostat o moc blíž.*

Myslím zvenčí. Už jsme se někdy setkali?

Ne, odpověděl.

Tak jak ses sem dostal?

Putuji po poutu tvého otce. Ale máme málo času. Má moc je velká, ale časově omezená.

Kde je šamanka? Proč mi nepomáhá ona?

Na chvíli se rozhostilo ticho, ale Arianna usoudila, že to není vzdáleností.

Šamanka už udělala, co mohla. Dopravila tě ke mně.

V dálce se objevilo světlo. Slabé a zdálo se, že se pohybuje.

Ty ses zahalil světlem? zeptala se ho.

*Říkal jsem si, že tak to bude snazší,*odpověděl.

Světlo vykreslilo šeď, vinoucí se zákruty velkými jako větve vzrostlého stromu, těsně přimknutými k sobě, a když se podívala pozorněji, uviděla, jak jimi proudí krev a ještě cosi.

Je to snad její mozek? Jestli ano, tak kde přesně je?

Pak zahnul do jejího kouta.

Čekala Feye.

Ale místo toho uviděla něco, s čím se ještě nesetkala. Mladého, vysokého, plavovlasého ostrovana se šikmýma očima a vystouplými lícními kostmi. Měl zašpičatělé uši a byl překvapivě hezký.

Kdyby dýchala, vyrazilo by jí to dech.

Co jsi zač? zeptala se. *Jsi nějaký míšenec, jako já?*

Já nevím, odpověděl a roztáhl ruce. Světlo se pohybovalo s ním. Zářil celý. *Takto ve skutečnosti nevypadám. Jen ve své vlastní představě. Takhle to je, víš?*

Tvůj vlastní zjev zmizí a objeví se představa, jakou máš sama o sobě. Brzy mne uvidíš doopravdy. Ale ve skutečnosti na mně moc k vidění není.

Usmála se. *Teď ano.*

Měla z něj podobný dojem jako ze svého otce, ale asi jako by si oblékl otcův plášť. Teď chápala, proč říkal, že je jeho čas omezen. Cítila, jak ho ten plášť táhne.

Jak daleko musíme jít, abychom se odtud dostali?

Je to jako nějaké bludiště, odpověděl. *Je to blízko, ale cesta je dlouhá.*

Jak jsi mne našel?

Všichni za sebou necháváme stopy. Ty tvé byly skoro neviditelné. Musela ses sem dostat hodně rychle.

Skoro si na to nepamatuji, odpověděla.

Přikývl a natáhl k ní ruku. Nastal okamžik pravdy, kdy zjistí, jestli je skutečný, nebo ne.

Jestli je tak skutečný, jak tady může něco skutečné být.

Dotkla se ho. Byl skutečný. Projela jí jeho moc, podstata jeho bytosti, a na pomyslné kůži ji zaštípalo. Nikdy neucítila tolik magie naráz. A trochu tmy vzadu v hlavě, jako nějaké místečko, jehož si nebyl vědom.

Nicméně z něj vyzařovalo stejně tolik tepla jako světla.

Nechala se táhnout.

Teď se obrať sama k sobě zády , požádal ji a nabídl jí rámě. Sklouzla pohledem dolů na sebe. Taky zářila. Jeho světlo se přeneslo i na ni a osvětlovalo jim cestu.

Proč jsi pro mne přišel? zeptala se.

Pomáhám tvé rodině, odpověděl. *Zpočátku jsem z toho měl trochu strach, ale teď jsem rád, že jsem to udělal.* Přitáhl si ji blíž. Tolik ji hřál. Ani si neuvědomila, jak moc jí bylo zima a jak moc byla opuštěná.

A vyděšená.

Strach už odezněl.

Stoupali. Každých pár kroků zahýbali. Teď chápala, proč se ztratila. Jak jen se mohla dostat tak daleko?

Nakonec se dostali na nějakou plošinu a Arianna poznala místo, kde bojovala se svým pradědem. Hned pod ní se nacházely její skutečné oči a dovnitř jimi proudilo oslepující světlo.

Zaplavila ji taková vlna úlevy, až zavrávorala, klopýtla a narazila do Coultera.

Už je dobře, uklidňoval ji. *Teď už budeš v pořádku.*

Odhrnul jí vlasy z obličeje a pochoval ji v náručí. Nechala se. Měla z něj tak příjemný pocit, jako by ho dobře znala. Cítila z něj tolik síly.

Byl vyšší než ona, díval se na ni shora. Nikdy nestála vedle vyššího muže. Sebastian byl stejně vysoký jako ona a její bratr také.

Při vzpomínce na něj se zachvěla.

Její bratr a Černý král. Jsou stejně vysocí jako ona.

Ne vyšší.

Coulter sklouzl pohledem na její rty a vrátil se k očím. Chce ji políbit. Naklonila se k němu a nechala se. Sklonil se k ní, pomyslnými rty se dotkl jejích a Ariannou znovu projel ten úchvatný pocit tepla a síly.

Díky, zašeptala, když se odtáhl.

Ne za ten polibek. Za to, že ji zachránil.

Zdálo se, že tomu porozuměl.

Zasunul jí pramínek vlasů za ucho. *Musím udělat ještě něco,* sdělil jí. *A ty mne musíš pozorně sledovat, abys to dokázala i sama, až budu pryč.*

Ty odcházíš? zeptala se a najednou ji zaplavil pocit, že něco ztrácí.

Musím. Nemůžu tu zůstat moc dlouho.

Přejel jí prsty po tváři. *Tvůj praděd se sem dostal po jednom poutu. Já tvá pouta uzavřu, ale to, po němž jsem přišel, ponechám. To musíš zavřít sama.*

Vzpomněla si, co říkal Sebastian, když se uzavřelo pouto s jeho bratrem. Říkal, že je opuštěný.

Předtím nikdy po žádném poutu neputovala, alespoň ne záměrně. Jenže právě prozkoumávání pouta ji dostalo do nesnází. Nevadilo jí pouta uzavřít. Pravděpodobně jí ani nebudou chybět.

Ale Coulter si její mlčení vyložil špatně. *Budeš se cítit opuštěná, ale opuštěná nebudeš. Jestli chceš, zavřu ta pouta tak, abys je mohla sama zase otevřít.*

V jeho hlase slyšela něco jiného, něco, co v ní vyvolávalo pocit, že se mu ta myšlenka moc nezamlouvá.

Udělej to tak, jak si myslíš, že je to nejlepší, odpověděla.

Usmál se a Arianna měla pocit, jako by se mraky protrhly a vyšlo slunce.

Proč ji jen tak přitahuje? Protože ji zachránil? Protože je tady, v její mysli? Praděd sem vtrhl nepozván a nepřitahoval ji ani za mák. A pak se objevil Sebastian a ona měla pocit stejné lásky, jakou k němu cítila vždy. Copak se na tomto místě jen odráží pocity, které už člověk poznal?

Nebo ty, které jsou možné?

Nevěděla.

Mám už jen chvilku, řekl a pustil ji. Pak šel zpět a lehce se dotkl tmy. Znovu se objevily dveře, které viděla už předtím. Dotkl se prvních.

Toto je tvé pouto se Sebastianem, sdělil jí. Zasunul závoru, otočil klíčem a klíč jí podal. *Chceš ho?*

A najednou ho chtěla. Nechtěla, aby tak důležitou část jí samé měl někdo, koho sotva zná, někdo, s kým se venku ještě nesetkala.

Ano, odpověděla.

Ale otevři je jen v případě, že bude tvůj praděd mrtev, požádal ji a klíč jí dal. *Prosím. Ani nevíš, jak je nebezpečný.*

Ale vím, pomyslela si. Ale neřekla nic.

Coulter šel k dalším dveřím. Některé byly velké, jiné menší. Některé patřily lidem, na něž už dlouho nepomyslela. Poslední patřily Solandě.

Povzdechl si a podíval se na ni. Oči měl plné žalu. *Na těchto už nezáleží,* řekl. *Věděla jsi to?*

Zamrazilo ji. *Co jestli jsem věděla?*

Že tady už na druhém konci pouta nikdo není…

Ne. Nevěděla to. Ale tušila to.

Tudy už nikdo přijít nemůže, řekl do ticha. *Nechme je otevřené.*

Přikývla a povzdechla si.

Stalo se toho tolik, tolik se toho změnilo, že už ani neměla sílu cítit smutek nad Solandinou smrtí.

Došel k posledním dveřím. *Toto je pouto mezi tebou a tvým otcem. Po tom jsem přišel. Těmito dveřmi musím odejít. Ty je za mnou musíš zamknout. Udělej to, prosím.*

Kdyby Černý král zajal tvého otce, mohl by se po tomto poutu dostat k tobě. Tudy by se k tobě mohl dostat kdokoli, kdo má moc čaroděje nebo vizionáře. A právě teď jsi tak zranitelná. Prosím. Zamkni za mnou.

Nemusel jí to tak zdůrazňovat. Pamatovala si, jak bezmocně se cítila, když k ní vtrhl praděd. Nikdy na to nezapomene.

Zamknu, slíbila. *Zamknu je.*

Coulter se na ni usmál, otevřel dveře a vyšel.

Počkej! vykřikla. *Uvidíme se ještě?*

*Až otevřeš oči,*odpověděl. *Až otevřeš oči, budu přímo před tebou.*

Usmál se na ni, poslal jí vzdušný polibek a zmizel ve světle. Ještě za sebou zaklapl dveře. Chvíli se opírala o dveře a přemýšlela o tom, jak je to všechno podivné, a pak zasunula závoru, otočila klíčem a klíč přidala na kruh k ostatním.

Zvláštní, co všechno se tu neobjeví – stačí jen pomyslet.

Pak si povzdechla. Pocit úlevy se vrátil. Zamířila do středu sebe sama.

A v tu chvíli uslyšela nářek.

To přece nepláče ona.

Divné.

Obrátila se za zvukem a těsně u tmy uviděla maličké děťátko. Nechápala, jak je možné, že si ho s Coulterem nevšimli. Sklonila se k němu a zadívala se na něj.

Byl to Fey. Čistokrevný Fey. Chlapeček. Představila si pokrývku a už ji měla. Zabalila ho.

Nemohlo mu být víc než pár hodin.

Měla pocit, že to dítě zná a že ho zná dobře.

Sebastiane? zašeptala.

Přirozeně, že nemůže odpovědět. Ještě nemá dar řeči.

Vzala ho s sebou a vrátila se do svého středu. Pak se spojila se svým tělem. Ucítila, že má ruce – opravdové ruce – a že jimi hýbe. Ucítila nohy, trup a dokonce i místo, kde sídlilo její dlačství.

Měla ze svého těla podivný pocit, jako by to nebyla úplně ona, jako by něco v sobě změnila. Napadlo ji, jestli se po dobu, kdy byla ztracená, neproměnila.

Pak vystoupila k očím a otevřela je. V prvním okamžiku měla pocit odtržení – její malé já vyhlédlo ven obrovským oknem – a pak se spojila sama se sebou úplně a zapomněla, jak maličká může sama v sobě být.

Byla zpátky.

Vzhlédla a uviděla tvář svého otce.

V očích měl slzy.

„Arianno," vydechl a v tom slově se skrývalo tolik lásky, tolik strachu a tolik úlevy, že měla pocit, jako by to byly její vlastní.

Objal ji, přitiskl k sobě a Arianna se najednou poprvé po dlouhém, předlouhém čase cítila cele v bezpečí, v opravdovém bezpečí.

„Tati," vydechla a měla pocit, že se vrátila domů.

Na mostě přes Cardidu nechal Rugad koňské jezdce zastavit. Na hnědé vodě jiskřilo slunce a dodávalo celému místu nádherný třpyt. Na mostě nestáli žádní Feyové, takže se mohl posadit.

A hned tak také učinil; pohodlně se usadil a přehlížel celé město.

Na jihu viděl jen popel a spáleniště. Ve vzduchu byl dosud cítit kouř. Na rumištích pracovali Feyové. Odnášeli poslední mrtvé, některé domy začali stavět znovu, jinde připravovali půdu pro případné setí. Na břehu řeky pracovali další – budovali sklady. Z jižních čtvrtí Jahnu budou pole a sýpky. Až Rugad obnoví obchodování s Nyeí, celá oblast znovu ožije.

Na místě bývalé Svatyně se k nebi tyčily ohořelé trosky. Když přimhouřil oči, skoro viděl budovu takovou, jaká bývala – věže zvedající se ze země, po stranách namalované meče. Ale když se na ni podíval normálně, viděl ji, jak byla: prázdné, duté trosky. Věže zůstaly, ale střední budova shořela. Z nějakého patra vypadla oknem ven jakási ohořelá pokrývka – zřejmě někomu posloužila při pokusu o útěk.

Všechno tady vypovídalo o zkáze a smrti.

Nechá to stát tak, i když se ostatní půda bude obdělávat. Chtěl ostrovanům navždy připomínat, co měli, co ztratili, co jim bylo vzato.

Chtěl je udržet v poslušnosti.

Ne že by se na to nějací ostrované dívali. Ti, kteří přežili, uprchli na venkov. Když je bude potřebovat, přivede je zpět a přesvědčí je, že není špatným vládcem. Například obyvatele Kennilandských bažin na jihu už přesvědčil, že je lepším panovníkem než Nicholas a lepším než všichni králové, kteří kdy Modrému ostrovu vládli.

Nicholas nikdy na jihu nebyl, neudělal nic pro to, aby v tomto kraji zmírnil bídu. Rugad už ano. Nařídil domestikům, aby obyvatele bažin naučili pěstovat rýži a další plodiny vhodné pro vlhkou zem. A díky plodinám, které se zde budou pěstovat, udělá z toho kraje jednu z nejbohatších a nejdůležitějších oblastí Modrého ostrova.

Už teď zaznamenávali první změny.

Obrátil se a podíval se dozadu.

Vzadu se vysoko k ranní obloze vypínal palác, netknutý a pyšný. Několik budov kolem paláce zůstalo stát; vlastně zůstaly netknuty celé městské čtvrti. Feyové odtud na jeho rozkaz většinu ostrovanů vyhnali a obsadili prázdné domy.

Až je opraví, udělá Rugad z této části Jahnu celé město a udělá ho jednoznačně feyské, což za všechna léta dobývání ještě neudělal.

Ještě nikdy města znovu nestavěl. Vždycky je bořil.

Ale teď měl příležitost. Feyové si musí kulturu Modrého ostrova podmanit. O tom rozhodla Diamanta tím, že si vzala ostrovana. Kultury nemohou splynout – to Feyové nikdy nepřipouštěli – aniž by jedna získala vrch nad druhou. Pokud tu budou vládnout Rugadova pravnoučata, budou tu vládnout jako Feyové.

A on na to osobně dohlédne.

Znovu upřel zrak před sebe a zamlaskal na koňské jezdce. Rychlým klusem vyrazili dál. Most byl dlouhý a dobře postavený – vrcholné dílo stavitelství, po němž nebylo jinde na ostrově žádných stop. Zauvažoval, kdo nařídil most vystavět a jak to dokázal.

A proč jsou v mostu vybudované chodby spojující obě městské části.

Koňští jezdci dorazili na konec mostu a zpomalili. Shromáždily se tu trojstupy Feyů, kteří ho chtěli vidět. Počet, ve kterém se objevili, na něj udělal hluboký

dojem. Rozhodl se správně: celá armáda se o něj bojí, poplašné zvěsti se šíří jako lavina a on bude muset strávit příštích pár dnů uklidňováním a nakonec vypustí pár zmínek o úspěchu.

Kočárová kola zarachotila na cestě. Všude kolem mu kynuli Feyové a uznale se na něj usmívali. Díval se jednomu po druhém do očí, tolika, kolik jich jen stihl, a ještě stihl hodnotit zkázu na této straně řeky.

Před očima se mu mihla nějaká jiskřička. Tady už žádné ohně nehoří, takže to musí být bludička. Jiskřička se vrátila, přistála na sedadle proti němu a proměnila se do štíhlé ženy s jemnými křídly.

Poznal ji. Mušelína. Tu přece poslal s Boteenem.

„Zajeďte s kočárem do brány od Svatyně a zastavte," nařídil Rugad koňským jezdcům. Tam si s ní bude moci v klidu promluvit, zatímco Feyům to bude připadat, jako by si prohlížel konečnou zkázu černohábitů.

Kočár zahnul a Feyové, kteří zatarasili vrata, se rozestoupili, jako by předem věděli, kam kočár pojede.

Zblízka vypadala Svatyně ještě hůř. Věže se sesuly dovnitř. Zůstala jen vnější skořápka na straně u řeky, ostatní zdi se zřítily. Ve vzduchu se stále ještě vznášel pach krve a smrti a Rugad v duchu uvažoval, jestli rudokapi našli všechny mrtvé, nebo jestli si to nechali na jindy.

Kočár zastavil.

„Vypřáhněte se a jděte k bráně, prosím," nařídil koňským jezdcům. „Potřebuji si s Mušelínou promluvit o samotě."

Feyská část jezdců vypřáhla tu koňskou a odklusali k bráně. Když klusali kolem, kočár se otřásl.

„Takže?" otázal se Rugad.

„Boteen tě ujišťuje, že si naše skupina vede dobře," začala a Rugad potlačil úsměv. Jistěže si povede dobře. Ví, jak Rugad smýšlí.

Mušelína vypadala unaveně, ale ne tak, jako by přišla z bitvy.

„Sděluje ti, že na severu je nějaká divná magie. Vzduch je jí nasycen a kdybych sem neletěla půl cesty na jednom magickém proudu, tak bych tu ještě zdaleka nebyla.“

Setřela si pot z obličeje.

Rugad ztuhl. Věděl, že by ji Boteen neposílal tak daleko jen kvůli nějaké divné magii.

„Taky chtěl, abych ti řekla, co jsem viděla. Boteen mne poslal prozkoumat nějakou horskou jeskyni. Uvnitř jsem viděla tvého pravnuka a potají jsem vyslechla, o čem mluví se svými společníky: jednou Feykou, čistým rudokapem a dvěma ostrovany. Každým okamžikem očekával svou sestru a otce.“

„Tys nečekala, až přijdou?“

„Ne, pane. Neprodleně jsem letěla nahlásit Boteenovi, co jsem viděla, a on mne poslal za tebou.“

Takže Boteen zůstal s jeho pravnoučaty sám.

„Také ti mám říct, že jsme se do jeskyně ještě nedostali. Je to poměrně vysoko v horách. Naší skupině to zabere trochu času, možná den nebo i víc.“

Rugadovi vyschlo v ústech. Kdyby dal dohromady dost ptakojezdců a své létací křeslo, mohl by se tam za den dostat.

„Boteen taky chtěl, abych ti řekla, že místní ostrované mají trochu té divné magie a že jsou nepřátelští. Pěchota tam jde, ale Boteen si myslí, že bys měl poslat celé vojsko.“

„To jsem už udělal,“ odtušil Rugad při vzpomínce na rozkazy, které vydal po setkání se svou pravnučkou. Vojsko je na cestě. Teď ho jen musí správně nasměrovat. „Myslí si, že se má pravnoučata chtějí někam přesunout?“

Cosi se jí mihlo v obličeji, ale tak krátce, že to skoro nezaznamenal. Ale něco tam bylo. „Neodejdou," odpověděla.

„Jak to víš?" zeptal se.

A znovu ten záchvěv. Něco mezi strachem a úlekem a ještě něčím jiným, jemnějším. Vzpomínka? Něžná vzpomínka?

„Copak sis to nechala pro sebe?" zeptal se dřív, než stihla odpovědět na předchozí otázku.

„Vyřídila jsem ti celý Boteenův vzkaz," bránila se.

„Ale je tu ještě něco, že?" zeptal se.

Přikývla.

„A má to něco společného s tou zvláštní magii, o které ses zmínila."

Znovu přikývla.

„Chtěl mi to snad říci Boteen osobně? Nebo si to nechává pro sebe?" otázal se Rugad.

„Ani tak, ani tak," odpověděla a skousla si spodní ret. Uvědomila si, že něco nechtě prozradila.

„Pokračuj," vybídl ji Rugad.

Povzdechla si. „Myslím, že než s tím přijde za tebou, chce si to nejdříve ověřit."

„Ale má to co dělat s tou zvláštní magií," namítl Rugad. „Moje pravnoučata a jejich otec mají nějaký důvod k tomu, že se setkávají právě na tomto místě, že?"

„Boteen si to myslí," odpověděla.

„Ale s určitostí to neví."

„Ne," zašeptala.

„Kdy tě poslal?"

„Za úsvitu, pane."

Přiletěla rychle. Tak rychle, jak říkala. Přitom mohl Boteen poslat písaře nebo raccího jezdce. Poslal bludičku. Toho nejrychlejšího Feye, kterého s sebou měl.

Na chvíli nechal tu záhadu plavat. Však on přijde na to, co je ta divná magie zač.

Jeho pravnoučata se svým otcem v nějaké jeskyni v horách.

Úžasné.

Pokynul Mušelíně. „Vedla sis dobře, dítě," pravil. „Leť si do paláce odpočinout. Až se vrátím, ukážeš mi, kde jsou má pravnoučata."

„Ano, pane." Zmenšila se a odlétla, celá šťastná, že je pryč, jako by se jí ulevilo.

Vždyť je to jedno. Však on si zjistí, o co jde.

Nejdříve popraví ostrovního krále.

Veřejně.

Za to, že se odvážil pozvednout meč proti Černému králi, vládci Feyů.

A pak se bude věnovat svým pravnoučatům a opanuje Modrý ostrov.

Usmál se. Konečně má vítězství na dosah.

Nicholas svíral v náručí svou dceru. Byla naživu. Byla v pořádku. Usmívala se na něj a vypadala jako Arianna.

Měl takový strach, že o ni přijde. Větší, než by přiznal.

Najednou měl úplně jiný pocit než před chvílí, kdy držel v náručí šamančino bezduché tělo a Arianna byla na pokraji smrti. Arianna se najednou neklidně zavrtěla. To dělávala vždycky.

Nikdy nevydržela zůstat v klidu.

Po chvíli se mu vyvinula z náruče a rozhlédla se kolem sebe. Její pohled spočinul na Darovi. Chvíli na sebe upřeně hleděli a nakonec Arianna odvrátila pohled a upřeně se podívala každému do tváře, ale očividně nenašla to, co hledala.

„Kde je Coulter?“ zeptala se.

Nicholas strnul. Ten chlapec odsunul svou ruku od Nicholasova srdce jen chviličku předtím, než se Arianna zavrtěla. Bolest zmizela a Nicholas se díval na obličej své dcery a pozoroval, jak se nehybnost mění v živost, až se zase stala sama sebou.

„Tady,“ ozval se chlapec a znělo to poněkud provinile.

Arianna se podívala za něj a pak zpátky na něj.

Chlapec pokrčil rameny. „Tady venku nejsem stejný jako uvnitř. Říkal jsem ti to.“

„Ty nejsi Fey,“ vyhrkla. „Ty nejsi dokonce ani způlky Fey.“

„Ne,“ odtušil.

„Tak jak jsi to dokázal?“

Sklopil pohled k zemi.

Byl tak rudý, až to Nicholase zabolelo. Mladý, dospívající chlapec před krásnou dívkou. A jako by to

nestačilo, tak spolu předtím, než se probrala, mluvili a ona čekala, že ho uvidí, ale ne, že bude vypadat takto.

„Coulter má veškerou feyskou moc, avšak bez feyského prokletí," ozval se Adrian. „Někdy mne napadá, jestli tu moc nějak nevstřebal zvenčí."

„Vychovali mne Feyové," zašeptal Coulter. „Unesli mne jako malé dítě."

Jenže za tím bylo ještě něco víc. Nicholas to věděl. To se tady prokázalo.

„Vypadáš úplně jinak," poznamenala Arianna. Natáhla ruku a dotkla se zardělého Coultera na líci.

„Je mi líto," odpověděl.

„Mně ne."

Ale Nicholas najednou taky pocítil lítost. Nelíbilo se mu, že se jeho dcera takhle dívá na nějakého chlapce. Skoro muže.

Diamanta ho vzala za loket. „Však ona bude v pořádku," řekla mu a položila Nicholasovi prst na ústa. „Ona mne nevidí. Takže nic neříkej. Jen by ji to zmátlo."

Přikývl.

„Nech je na chvíli být. Musím s tebou mluvit."

Pohladil Ariannu po vlasech. Po těch dnech cestování a zmateného proměňovaní byla rozcuchaná a špinavá. „Potřebuji chvíli sám pro sebe," pravil Nicholas. „Nestane se ti nic?"

„Neopouštěj mne, tati," vyhrkla.

„Budu jen tamhle," ukázal na schody.

Zhluboka se nadechla, krátce přikývla a podívala se na Dara. „Ty jsi můj bratr," pravila. Vyznělo to jako obvinění.

„No a?" opáčil Dar.

„Kdybys něco řekl, tak bych tě tehdy nenapadla."

„Nevěřila bys mi. Myslela sis, že tvůj bratr je Sebastian."

„A to taky je," odsekla.

Nicholas otevřel ústa, ale Diamanta ho vzala za ruku a odtáhla ho pryč. „Nech je, ať si to vyřeší sami," řekla mu. „Ty to za ně nevyřešíš."

Podíval se na rudokapa. „Dávej na ně pozor, ať si nevjedou do vlasů, ano?"

„Já se do záležitostí Černé rodiny nepletu."

Adrian si odfrkl a potřásl hlavou. „Já na ně dohlédnu," poznamenal.

„Já Darovi nic neudělám, tati," ozvala se Arianna. „Pamatuji si, jak to dopadlo naposledy."

„Já vím," odtušil Nicholas. Ale svým synem si tak jist nebyl. Šamanka říkala, že jí Dar připomíná Nicholasova otce. Ale Nicholas na něm žádnou podobnost neviděl.

Diamanta ho odtáhla ke schodům a objala tak vášnivě, až mu to vyrazilo dech. Hladil ji rukou po zádech, prsty přejížděl po vystupující páteři. Měla hladkou kůži a tuhé svaly. Měl pocit, jako by jeho náruč nikdy neopustila.

Naklonil se k ní a políbil ji. Chutnala přesně stejně, jak si pamatoval. Zavřel oči.

Ztratil by se v ní celý.

Bože, jak mu chyběla. Postrádal ji víc, než by považoval za možné.

Chvíli ho k sobě pevně tiskla a pak se odtáhla. To bylo to jediné, na co zapomněl. Diamanta byla stejně neposedná jako její dcera. Nikdy nevydržela v klidu.

Položila mu prst na ústa a zadržela všechny otázky, které jí chtěl položit. Za sebou zaslechl, jak jeho dcera zvedá hlas.

„…a tys ho opustil a nechal samotného!"

„Nejdřív jsi nechtěla, abych měl se Sebastianem cokoli společného a teď se vztekáš, že jsem ho opustil?" vyjel na ni Dar.

„Vlastně to byla moje chyba.“ To se ozval Coulter, hlasitě, aby je překřičel.

A pak se zase ztišili.

„Černý král ví, kde jste,“ sdělila mu Diamanta. „Nebo přinejmenším ví, kde je Dar.“

Odtáhla prst od jeho rtů. Nicholas si nebyl dost dobře jist, co je vlastně zač. Věděl jen, že mu ji nějaký druh feyské magie přinesl zpět.

„Jak na to přišel?“ zeptal se. „Copak nás zradil někdo z této skupiny?“

Zavrtěla hlavou. „Těsně před vaším příchodem sem vletěla nějaká bludička. A protože na ostrově jiní Feyové od mého otce nejsou, musela být od Rugada. Rugad sem přijde hned, jak se to dozví, a bude to tady chtít obsadit.“

„Protože to je místo Moci.“

„Takže ti to šamanka řekla,“ pochopila Diamanta.

„Ano.“ Podíval se nahoru na schody, kam rudokap položil její tělo. Nebyla na něm patrná žádná změna. V duchu doufal, že jim magie tohoto místa pomůže.

Alespoň že pomohla Arianně.

„Nicholasi,“ oslovila ho Diamanta, „ty teď nemáš nic než nějakého ostrovana, jednoho Feye bez magie, Feyku, která do své magie ještě nedospěla, ostrovana, který má schopnosti čaroděje, a své děti.“

Nicholas si povzdechl. To věděl sám.

„Tvůj lid se rozptýlil, a i kdyby ne, stejně to nikdy nebyli válečníci. Matthias,“ – Diamanta to slovo přímo vyplivla – „je naživu a vrátí se sem. I to víš.“

To předpokládal, nevěděl. Doufal, že v tom Matthiasovi zabrání jeho vrozená zbabělost. Třeba ještě zabrání.

Škoda, že šamanka Matthiase zachránila.

„Potřebuješ mne,“ pokračovala Diamanta. „Budeš mi muset důvěřovat.“

Nicholas přikývl. Důvěřoval jí. Do určité míry. Ale za léta strávená v blízkosti Feyů zjistil, že věci nejsou vždy takové, jaké se zdají být. Nebyl si jist, jestli je Diamanta stínem jeho ženy nebo něčím jiným, co se jen tváří jako jeho žena.

„Nevím, co jsi," pravil Nicholas.

„Jsem tvá žena. Zeptej se toho rudokapa na Mystéria. Zdá se, že tomu rozumí. Dar mne vidí. Ty mne vidíš. A Coulter mne cítí. Jsem skutečná," vysvětlovala.

„Já vím," odpověděl Nicholas. Sklopil pohled k zemi, rozepjal ruce a povzdechl si. „Jen se bojím, že jsi – řekněme – přízrak dvojníka, který se jen tváří, že je má žena."

Usmála se a vzala ho za ruce. „Ne," odpověděla. „A později ti to dokážu. Jsou věci, o kterých víme jen my dva. Promluvíme si o nich." Ohlédla se na děti. Tiše se o něčem dohadovaly a Coulter šermoval rukama. Zřejmě je chtěl uklidnit. „Právě teď nás čeká jiná záležitost, kterou musíme vyřešit."

„Mnoho jiných záležitostí," zamumlal Nicholas.

„Ne," odvětila. „Toto se týká nás dvou."

Vyčkával.

Pohladila ho po tváři. „Můj děd je válečník. Ten nejlepší ze všech. Já jsem byla dobrá. Avšak ne skvělá. Nikdy jsem ani nedostala možnost být skvělá. Ale on mne vychoval a já vím, jak uvažuje. Vím, jak postupují největší válečníci na světě."

„Ale ty už bojovat nemůžeš," namítl Nicholas. „Ty jsi tady jako v pasti."

„Boj je mnohem víc než jen třímat meč, Nicholasi," odpověděla. „Vždyť to víš sám."

Věděl.

Pokračovala. „Nechci, aby můj děd dobyl tento ostrov. Je to náš ostrov, Nicholasi, a patří našim dětem. Pomohu ti ho udržet."

Chyběla mu. Tolik mu chyběla. „Budu potřebovat tvou pomoc," řekl a naklonil se k ní.

„Společně jsme lepší," odpověděla.

Usmál se. „To jsme byli vždycky."

„…všechny výhody!" zvolal Dar.

„Já ne!" zaječela Arianna. „To tebe vychovali Feyové! Znáš všechny jejich lsti!"

„Vyrůstal jsem ve stínozemí. Jako by to byla nějaká výhoda."

„Teď možná může být…"

„Naše děti už jsou v sobě," zašeptala Diamanta.

„A co je na tom divného?" opáčil Nicholas. „My jsme byli v sobě od prvního okamžiku, kdy jsme se potkali."

Diamanta se dala do smíchu a Nicholas se ke svému překvapení také rozesmál.

Takže jeho rodina je poprvé pohromadě. A možná naposledy. Feyové mu vzali tolik, a tolik mu dali.

Dali mu druhou možnost s Diamantou.

Dali mu tak velkolepé děti.

Znovu mu dali jeho rodinu.

Nechal se Diamantou odvést zpátky ke skupince. Arianna s Darem se k sobě nakláněli a z profilu vypadali jako mužské a ženské vydání stejné tváře. Křičeli na sebe, že jim nebylo rozumět. Coulter se snažil mezi ně vstoupit a rudokap si tiskl ruce na uši. Adrian, který slíbil, že na ně dohlédne, dopadl stejně.

„Když slyším, jak si vy dva vyhrožujete, zmocňují se mne pochybnosti, zda jsme na cestě k nějakému vítězství," podotkl Nicholas chladně. Děti se na něj podívaly, jako by je zaskočilo, že tam vůbec je.

Diamanta ustoupila stranou. Dar se na ni upřeně zadíval.

Nicholas se na ni nedíval. „Máme toho před sebou hodně na rozmýšlení," začal. „A nemáme moc času. Nechte si ty hádky na potom, až vyhrajeme válku, ano?"

„Tati…" začala Arianna.

Zvedl ruku a usmál se na ni. „Ty se teď musíš najíst a vyspat, mé dítě. A zatímco budeš odpočívat, my budeme přemýšlet o tom, jak se tady opevnit. Předpokládám, že Černý král se bude chtít tohoto místa zmocnit. A já mu to nedovolím."

Rozepjal náruč. „Feyové to nazývají místem Moci. To je něco, po čem pátrali od chvíle, kdy se vydali na dobyvatelské tažení světem. Předpokládám, že tu může být něco, co nám pomůže. A to něco musíme najít."

„Takže my tu zůstaneme?" vyzvídala Arianna.

Nicholas přikývl. „Toto je nové sídlo vlády Modrého ostrova. Není tak útulné jako to předchozí, ale je to to nejlepší, co můžeme mít."

„Možná bude doopravdy dobré," usoudil Coulter.

Podíval se na toho chlapce. Toto byl jediný člověk, který mu byl hádankou. Možná spojenec. Pramen nesmírné moci.

„Ano," souhlasil Nicholas. „Možná, že bude."

Vzhlédl a podíval se na vrcholek schodiště. Tam ležela jeho milovaná přítelkyně. Ta ho sem přivedla. Něco věděla a už mu to nebyla schopna všechno sdělit. Ale chtěla, aby byl tady, na tomto místě.

Jak smutné, že teď by jí věřil, když jí nedokázal věřit v poslední den jejího života.

„Myslím, že nám tu bude dobře," řekl tiše.

„A ty si myslíš, že odtud dokážeme porazit Černého krále?" zeptala se Arianna.

„Jestli ne my," odvětil Nicholas, „tak už nikdo. My máme následníky Černého trůnu, místo Moci, čaroděje a několik velkolepých mozků. Máme šanci. A toho všeho musíme co nejlépe využít."

A pak, pomyslel si v duchu, až nadejde čas, zabije Černého krále. Tentokrát to udělá pořádně a dá svým dětem šanci, kterou si zaslouží.

Letmo pohlédl na svou ženu. Povzbudivě se na něj usmála. Pak šel a sedl si mezi své děti. Byly úchvatné – vysoké, feyské a magické. Nicméně měly v sobě i něco z něj. A patřily k němu. Cítil z nich sílu.

Tu bude potřebovat.

Tu budou potřebovat všichni.

Ale teď mají alespoň naději.

Jsou spolu. A to jim dává sílu. A to místo jim dávalo moc.

Na tomto místě má nástroje k vítězství.

A obětuje vše – až na své děti – aby Černému králi zabránil ovládnout ostrov.

Obětuje všechno, aby udržel místo Moci z dosahu mocichtivých rukou Černého krále.

Všechno, aby udržel z dosahu Černého krále své děti.

Když bude muset, obětuje vše.

Dokonce i ostrov sám.

Kristine Kathryn Rusch

KRONIKY FEY – VZDOR

svazek 2
/The Fourth Book of the Fey – Resistance/

překlad © 2004 M. Polová
ilustrace na obálce © 2004 R. Čermák
české vydání © 2004 V. Soukup – Wales
Veškerá práva vyhrazena
Vydalo nakladatelství V. Soukup – Wales
jako svou 82. publikaci

ISBN 80-86390-74-8